Catalunya



Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Febrer 2006 • número 72 • 0,50 euros

www.cgtcatalunya.org

EL FORMATGE EL POSES TU

LA REFORMA LABORAL: LA GRAN MENTIDA DE GOVERN, EMPRESARIS I SINDICATS FIRMANTS

Contra la precarietat, la temporalitat, la flexibilitat i els accidents laborals.

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federacio Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada - cgtanoia@yahoo.es
Tel. i fax 93 804 29 85

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgt.es / cgtreus@estil.net
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - baixll@eresmas.com
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Jacint Verdaguer, 23
08640 Olesa de Montserrat
Tel. 93 778 04 93

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109
08912 Badalona
cgt_bn@wanadoo.es
Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos
08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@pangea.org
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - cgtmaresme@ya.com
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgt.es
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 8è
25002 Lleida - lleida@cgt.es
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a
43001 Tarragona - cgttarragona@cgt.es
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgt.es
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí
Colom, 3-5
08191 Rubí - cgtrubi@telefonica.net
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis
08211 Castellar del Vallès
cgt_castellar@terra.es
Tel. i fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent - sallent@cgt.es
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

Prendre aire i l'impuls necessari per continuar

El projecte que el Col·lectiu Catalunya presentava al Congrés de la CGT de Catalunya va ser aprovat a Sant Joan Despí, amb alguns afegits, de la mateixa manera ha rebut un "endavant!" la gestió que fins ara hem fet d'aquesta publicació i dels seus parents digitals, el nou web del "Catalunya" i el web de la CGT de Catalunya. La proposta que el Col·lectiu Catalunya sigui el gestor dels mitjans de comunicació de la CGT ha aconseguit un amplíssim suport però no en tenim prou amb això. Volem anar més enllà, som unes pesades i uns pesats, per això recomencem una idea que vàrem fer fa tres anys recorrent aquelles assemblees de sindicats que ens ho demanin i passant a presentar la nostra (de CGT, està clar) revista a tot arreu on algú la vulgui presentar públicament i en vulgui parlar, una bona manera de visibilitzar la CGT a través del "Catalunya". Volem quer la revista de la CGT sigui encara més de la CGT, recollint una queixa explicitada al Congrés per alguns sindicats. Volem que el "Catalunya" estigui encara més lligat a l'organització. Assumim així els errors que hem tingut -de lloar-nos ja ens n'hem encarregat prou-; i per tirar endavant això només hi ha una forma de fer-ho: xerrar, discutir, parlar i acordar.

D'altra banda, diem en veu alta un cop més que el Col·lectiu Catalunya no som un col·lectiu tancat sinó tot el contrari: qualsevol persona de CGT que vulgui participar-hi, ser-ne part amb qualsevol tipus d'aportació (textos, muntatges, participació en les decisions del que sigui assumint feines, correccions, col·laboracions, redactant el que convingui) pot fer-ho, només cal que es posi en contacte amb nosaltres i establir com farem la inclusió i en què consistirà. Si a més podeu baixar fins a Reus algun dimecres per la tarda, que és quan en parlem, aleshores ja serà fantàstic. Si no, qualsevol forma de ser-ne part ens va bé. Un dia o altre algú voldrà regular aquesta forma d'exercir la democràcia directa, però no serem nosaltres, només faltaria.

El "Catalunya" que hem acordat en aquest Congrés és un projecte immens, tan gran que a alguns ens fa por. Por a no donar la talla davant el repte que hem plantejat. Por a no poder assumir els compromisos. Por a adormir-nos en el pamflet i deixar de banda el periodisme crític. Ens hi tirem de cap i si fallem que no es digui que ha estat per falta de voluntat.

Som la revista de tota la CGT, de tota la classe obrera catalana conscient que només la nostra pròpia autogestió ens pot donar la llibertat real, lluny de dominacions de tot tipus. Som la revista dels i de les qui volem un món nou sense il·luminacions, de base.


Foto: Mireia Bordonada

La millor imatge del mes



L'amor a la llibertat i l'odi a qui te la lleva

Una munió de creadors joves o no tant omplen les pàgines de lliure publicació i utilització d'Internet de múltiples dibuixos, eslògans, textos i muntatges gràfics que alguns cops ens fan preguntar: "qui sou vosaltres i on sou?".

La imatge d'aquest mes és així, potent, complexa, ben resolta gràficament però alhora sense un referent, autor o adreça a on enviar la corresponent felicitació pel muntatge donat a tots els qui el mirem.

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició: Col·lectiu Catalunya:** Ramon Aubà, Dídac Salau, Joan Rosich, Pau Juvillà, Josep Estivill, Xavi Roijals, Carlus Jové, Josep Garganté, Patrícia Carles, Vicent Canet, Mireia Bordonada, Jose Cabrejas, Jordi Martí i Òscar Porqueras. **Col·laboren en aquest número:** Ricard Vilaregut, Robert Gonzàlez, Plataforma en Defensa del Riu i el Delta del Llobregat, Núria F., Flora Pla, Ecologistes en Acció, Eurosolar, Greenpeace, Pepe Gutiérrez, Jon Bekken, Mike Long, "Anarcho-Syndicalists Review", Ateus de Catalunya, Xavi Milian, Serg Sol, Oficina per l'Okupació, Un tal Pep i tu, Antonio Aranda, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Gabriel Serra, Joan Panissello, Xaro Gandia, Joan Ramon Ferrandis, Dídac Salau, Mireia Bordonada, Kasal del Prat i Indymedia Barcelona. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a: catalunyacgt@cgt.es** i (cronologia) **cronocata@cgt.es**
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Aquest número del ***'Catalunya'*** s'ha tancat el dimarts 25 de gener del 2006.

"Estic cansat de suportar cada dia / aquests ulls amb mirada de peix de colors, / que volen donar-me lliçons de catecisme / i em diuen de quin color he de comprar els mocadors."

"Home acusador", de Joaquim Horta





Malgrat els avenços inqüestionables pel que fa als àmbits de lluites compartides, estem lluny encara de suposar una alternativa al capitalisme

El treball en xarxa, sense nucli director, una de les experiències més positives d'aquests darrers anys

EL CICLE DE MOBILITZACIONS 2000-05

Anàlisi multidisciplinar sobre els darrers cinc anys de lluita social a Catalunya

De, sobre, els moviments socials

Ricard Vilaregut i Robert Gonzàlez

Des de la consulta per l'Abolició del Deute Extern del Març de 2000 i fins a la campanya contra la Constitució Europea de principis de 2005, passant per les concentracions "altermundialistas" a Barcelona, i acabant per les manifestacions en contra de la invasió de l'Iraq (entre molts d'altres episodis d'acció col·lectiva), hem assistit a un cicle activista que de ben segur ha produït un important impacte, per molt que sigui massa aviat per mesurar-lo.

En la campanya contra la guerra de l'Iraq –en el marc de la Plataforma Aturem la Guerra- es va produir una important confluència entre persones i col·lectius. La capacitat de mobilització demostrada –sempre tenint en compte altres factors- va sorprendre els més optimistes, deixant una bona sensació als participants en la campanya.

Tenint en compte aquesta experiència –i no només de la citada Plataforma sinó de totes les experiències més o menys unitàries- va sorgir la idea d'organitzar un seminari per iniciar un procés de reflexió social i diàleg entre persones, tant de l'esquerra institucional com de moviments socials, ONG, col·lectius diversos i estudiosos del tema, amb l'únic requisit d'haver participat en el cicle de mobilització que volíem analitzar (2000-05). L'objectiu, analitzar el passat per situar millor el present i així preparar millor el futur, des d'una doble perspectiva acadèmica-política. Volíem parlar del que s'ha viscut, dels models de relació entre uns i altres, de fer-se preguntes que serveixin per a la transformació social, de quins serien els millors mecanismes per potenciar una societat crítica i de quin paper podria jugar cada actor. I tot això, amb l'oberta intenció de crear un clima de confiança i empatia per a una millor relació (per definir) de present i futur.



Foto: **Xaro Gandia Benavent**



Les mobilitzacions contra la guerra d'Iraq van sorprendre fins i tot els organitzadors per l'alta participació. Foto: Pau Juvillà

Aquest seminari, fet el 26 de novembre a la seu del CIDOB (1) organitzat pel col·lectiu DEMOS(2) i amb el suport de membres de l'IGOP (3), va reunir unes 40 persones dels diferents sectors que han participat al cicle: hi van venir, a grosso modo i sense ser categories excloents, persones vinculades a partits polítics –i les seves joventuts- amb presencia institucional (ICV, ERC i EUiA), d'ateneus independentistes, de col·lectius diversos, de moviments socials diversos (de solidaritat, estudiantils, alterglobalitzadors), de sindicats (com CGT), d'ONG, de l'associacionisme més formal (com els Consells de Joventut) i també acadèmics. Tots els assistents es van manifestar a títol individual, sense representar ningú ni voler establir càtedra de res. El seminari es va organitzar en base a grups de discussió format per 5 o 6 persones, amb un dinamitzador que anava introduint els tres blocs per discutir:

En el primer bloc es preguntava sobre els condicionaments que han provocat el cicle. En el segon, sobre els problemes i virtuts de les campanyes unitàries, sobre les relacions entre l'esquerra institucional i la social, sobre la repressió de l'Estat,

continua a la pàgina 4 >

> ve de la pàgina 3

sobre la (in)conveniència de l'ús de la violència com a forma d'acció política i sobre les legitimitats reconegudes o no. En el tercer bloc, es pretenia parlar sobre els impactes del cicle i sobre la percepció/opinió dels assistents de la situació actual i les perspectives, reptes i oportunitats del futur. La segona part del seminari es va realitzar de forma conjunta, exposant els resultats de cada grup de discussió i intentant parlar sobre la suposada situació de descens de la mobilització i com canviar aquesta tendència.

Malgrat algunes errades de tipus metodològic, com l'ambició del programa, que no va permetre aprofundir en el tercer bloc, ni en la part conjunta, o la pèrdua, en la precipitada síntesi, d'algunes interessants reflexions escoltades en els grups, l'experiència va ser valorada com a prou interessant pels participants consultats.

En aquest article, presentarem, el més fidelment possible (s'ha retocat el just perquè el text tingués una mínima coherència) les diferents síntesis dels grups. Som conscients que no s'inclou la totalitat de les aportacions individuals, però el lector/assistent podrà observar que la pluralitat queda prou reflectida. Per altra banda, resumirem, de manera succinta, les aportacions en el debat plenari. De totes maneres, i per no repetir-nos i organitzar amb mes lògica el text, hem estructurat l'article en els tres blocs temàtics en què es van estructurar els debats. En cada cas diferenciarem què es va dir en els grups, què en el debat i què correspon a la nostra pròpia opinió.

Sobre les causes del cicle de mobilitzacions 2000-2005

Com era d'esperar per la presència de persones amb forta capacitat crítica, el primer que es va qüestionar va ser el plantejament dels organitzadors. Així, alguns assistents van qüestionar el període 2000-05 com a cicle. Es va argumentar que es tractava més aviat d'una onada o una punta d'un cicle més llarg i de caràcter internacional, que seria el cicle de mobilització contra la globalització neoliberal. Pel que fa als factors que expliquen l'aparició d'aquest nou cicle de lluites socials, els i les participants, en van destacar de dos tipus. Els autors d'aquest article ens permetem d'ordenar-los i donar-los un nom assentat en les teories de moviments socials.

El primer conjunt de factors és el qual fa referència al concepte d'Estructura d'Oportunitats Polítiques (EOP).(4)

La conjuntura política que es va creant a partir dels anys 90 amb la preponderància i prepotència del neoliberalisme com sistema hegemònic -i del FMI i BM com a agents encarregats de difondre'l-, la resistència iniciada a Chiapas el 94 i a Seattle el 99, que junt amb el



La mobilització contra el PHN, senyal d'identitat de les Terres de l'Ebre. Foto: Joan Panissello.



poder i influència dels mitjans de comunicació de masses, expliquen l'abast de la mobilització a què ens referim. Per altra banda, i en el plànol de la política domèstica, la creixent indignació producte de la trajectòria del govern del PP va actuar més com a desencadenant que com a causant. Es va constatar que el PP en el govern aglutinava més sectors en la seva contra que no pas ara i es va preguntar obertament què hauria passat (si hauria sortit la mateixa gent i amb la mateixa intensitat) si un PSOE en el poder hagués actuat políticament igual que ho va fer el PP pel que fa al tema de l'Iraq. Un bon nombre de participants destacaven la importància del divorci entre la classe política convencional i les noves formes de fer política, així com la desafecció democràtica dels nous i noves militants, com a factors per tenir en compte.

Un segon conjunt de factors feia referència a les estructures de mobilització del propi teixit social català. A través d'una mirada ràpida cap a la intrahistòria dels nostres propis moviments socials, aquesta pot donar-nos les principals respostes a per què s'ha donat aquest procés d'activació ciutadana. La riquesa, la tradició i el fort arrelament del teixit associatiu català van ser destacats per diverses persones en els grups. Es va realitzar també un marcat èmfasi en els precedents (Vaga General de 94, okupació i posterior desallotjament del Cinema Princesa el 96, suport a la rebel·lió dels zapatistes, campanya per la insubmissió, campanya 0'7, etc.) i en la incorporació de nous contingents de militants entre els sectors juvenils. Encara que es va comentar també l'absència d'una generació de participants, la que ara tindria entre 35 i 50 anys. D'alguna manera, es va dir que els i les que van protagonitzar l'organització dels diferents episodis del cicle són fills dels que en la transició van perdre l'aposta per la ruptura.

Problemes, autocrítiques i reptes

En els diversos grups de discussió, es va comentar la necessitat de veure i interpretar la situació des de diferents nivells: internacional, nacional-català i local-municipal, i ser capaços d'entendre cada dinàmica i context. La necessitat d'innovar les formes de mobilització i organització, per adaptar-se a uns temps cada vegada més ràpidament canviants, va ser uns dels comentaris més reiterats. Per altra banda, el fet de llançar missatges poc clars i les formes utilitzades per a expressar-los han provocat la no inclusió de sectors potencialment proclius a incorporar-se a les plataformes, com els immigrants o la gent que sofreix diferents situacions d'exclusió social.

Pel que fa a la desmobilització post-cicle (o sigui, la situació actual), no es pot culpar només els elements externs als moviments socials, sinó que és necessària una dosi d'autocrítica: presentar sovint opcions i propostes inoportunes i/o poc assimilables, o donar més importància al global que al local, van ser les principals. En relació a aquest punt, es va preguntar com era possible que un tema tan important i quotidià com l'habitatge no generi la mobilització que es va donar amb la guerra de l'Iraq o amb el transvasament de l'Ebre.

Es va comentar que el context mediàtic, en ser essencial en aquests temps, ha de cuidar-se i tenir-lo més en compte. Es va reconèixer que la dinàmica d'acció/resposta no deixa marge a l'anàlisi i ofega la capacitat de proposició. En moments de reflux, com l'actual, fa falta més capacitat de reflexió i aprofitar-lo per a aprofundir en aspectes organitzatius i ideològics. Alguns elements de reflexió que es van apuntar foren aquests:

1) la necessitat de passar de moviments reactius a més proactius, posant especial cura a cuidar l'actuació en l'àmbit local;
2) la dificultat d'aconseguir espais unitaris amb continuïtat i estables (es critica l'autodissolució del Moviment de Resistència Global, per considerar que era un espai ja consolidat i que aglutinava);
3) es va criticar també la tendència a deixar-se influir massa pels cicles electorals.

Pel que es refereix a la relació partits-moviments, es va fer explícita la falta de reconeixement mutu de les diferents legitimitats de partits polítics i moviments, així com la dificultat que els comporta als partits l'haver de baixar a les assemblees. La conjuntura política és la que determina l'acostament de moviments socials i partits en espais unitaris, però les estratègies de cadascun són ben diferents. Segons una de les síntesis, als moviments se'ls atura o no se'ls dóna suport quan l'"esquerra" és al poder, amb tot el que significa de dificultat per l'estabilitat o coordinació en algun tipus de plataforma estable. Però amb tot, es constata que les relacions interpersonals durant les experiències unitàries han estat positives i necessàries, especialment en moments de crisi (amb detencions, càrregues policials, obtenció de permisos, etc.).

Sobre si les relacions entre moviments socials i partits polítics en algunes de les plataformes han produït canvis en la percepció de l'altre, el balanç va ser bastant pessimista. Es va llançar la pregunta de sobre qui ha tingut més protagonisme i qui n'ha sortit més beneficiat. Encara sense respondre aquesta qüestió, es va assegurar que la instrumentalització ha estat compartida pels dos sectors, però que els partits, en tenir més poder i capacitat, han estat els que més rèdits (s'entén que electorals) han aconseguit.

Les persones pertanyents a partits polítics van reconèixer incomoditat per no saber on anaven les campanyes, ni qui representava cadascú i a qui representava la mateixa assemblea de la campanya. Van criticar la presa de decisions per consens i de forma assembleària, ja que finalment decidien els que aguantaven més. Es van queixar, en fi, d'una certa crueltat cap als membres de partits polítics i grans centrals sindicals per part d'alguns sectors, més interessats en incomodar-los i posar-los en una posició difícil que en l'objectiu comú de la plataforma. Tot era culpa de les velles organitzacions (partits, grans sindicats, etc.), que eren criticats tant si participaven en els espais unitaris com si no. L'assistència els assegurava l'acusació de voler aprofitar-se o fer-se la foto; si no ho feien, no faltarien les crítiques a la falta de sensibilitat social o política. En definitiva, els partits van criticar, sobretot, els moviments socials més contraris al sistema representatiu, de la falta de coherència amb el seu ideari, sobretot quan recorrien als partits i/o els seus representants en moments de repressió i per entendre la mobilització com una finalitat i no com a una eina.

Com no podia ser d'altra manera, les crítiques van tenir el seu revers: la reiterada desconfiança cap als partits polítics per la instrumentalització i selecció de les campanyes en què participaven (només estaven en les "més importants"). També es va criticar el tripartit per la poca coherència entre discurs i acció i es va posar com a exemple la retallada de llibertats que suposa la normativa sobre civisme que impulsa l'Ajuntament de Barcelona.(5)

Les persones presents que s'identificaven més amb els moviments socials van denunciar l'aprofitament dels treballs, missatges i propostes per part dels partits, així com la cooptació d'activistes experimentats. A més, van recriminar als partits que massa sovint s'atribueixen la representativitat en exclusiva. Un comentari sovintejat va anar en el sentit que els partits polítics de l'esquerra institucional es van mobilitzar perquè estaven en l'oposició, però que ja en el poder s'han desentès de les plataformes unitàries.

Encara que es va reconèixer que moviments i partits es necessiten mútuament, es va sostenir que els moviments socials no han de pensar o voler actuar com els partits -dedicats a la gestió-, i que fa fa falta treballar per arribar a més consensos partint d'aquest punt. Per altra banda, algú va reclamar, tant a partits com a moviments, que haurien de posar les cartes sobre la taula, referint-se als interessos ocults i diferents que no s'expliciten. D'aquesta manera, es podria saber fins a on pot arribar cadascun i quin camí poden fer junts.

Pel que fa a altres qüestions relacionades amb el procés d'autocrítica, es van escoltar queixes a la falta de contingut ideològic d'espais com per exemple el d'Aturem la Guerra; problemes de comunicació intergeneracional que fa que es repeteixin errors passats, problemes de personalismes (líders ocults o bé massa visibles) i de persones que contaminen les relacions entre els diferents sectors i tendències de les plataformes (radicals versus moderats). Altres debilitats que es van observar van ser la falta d'assimilació de l'experiència aconseguida en aquest cicle, un cert aire egocèntric dels moviments socials que han protagonitzat aquest cicle (prepotència davant el passat i el futur), un excés de confiança i una també excessiva autoreferencialitat d'aquests, que podia haver afeblit els moviments "antics" (feminisme, pacifisme). També es va constatar la manca d'estructures estables de formació, de treball continu i de rumb i horitzons estratègicament delimitats. Finalment, es va esmentar un possible debat/conflicte entre l'estètica i l'ètica dels actuals i novíssims moviments socials.

Ja en el transcurs del debat plenari, es van escoltar altres línies d'autocrítica cap als moviments socials, com la por que tenen a exercir el lideratge i a assumir les responsabilitats de les seves tasques polítiques i el seu compromís, amb rigor. Algú va dir que així com les empreses tenien capacitat d'influència sobre els partits polítics situats en l'eix conservador, això no es donava entre els moviments socials i l'esquerra institucional, a causa del pànic a la gestió i a les estratègies de 'lobby'. Finalment, i també en el debat plenari, persones de sectors més autònoms van denunciar l'increment brutal de la repressió en els últims 10 anys. Més de 2.000 detencions a activistes de diversos moviments i 20 reformes del Codi Penal en el sentit d'endurir les penes a la dissidència política (el 90% amb el suport del PSOE), van ser les dades contundents que es van posar sobre la taula.

Impactes i perspectives de futur

En diversos moments del debats, en petits grups es va plantejar la necessitat de saber explicar els importants avenços aconseguits en aquest cicle de mobilització: el naixement de força nous grups i col·lectius, la consolidació i creixement d'espais de contrapoder com els centres socials okupats i els ateneus; l'extensió del discurs de'"un altre món possible" que es contraposa al "triomf" fins aleshores del pensament únic i la fi de la història que alguns havien pronosticat als anys vuitanta; i les incidències (encara que limitades) que s'han pogut donar en l'àmbit de les polítiques públiques, sobretot a nivell local. En tot cas, el balanç del cicle va ser positiu (ningú va dir obertament que fos negatiu): les noves xarxes que s'han creat i el fet de treballar junts ha canviat les persones i els moviments o col·lectius, incidint en una nova cultura política compartida i diferent a la de generacions anteriors.



Creativitat i resistència okupa en les mobilitzacions d'aquest col·lectiu social. Foto: Mireia Bordonada.

En primer lloc, es comenta que no s'ha de tenir les mobilitzacions contra la guerra com a mirall comparatiu del moment actual. Com a principals aportacions del cicle, es va assegurar que ha significat una escola política per a molts. El treball en plataformes àmplies així com la cultura del consens han ajudat a trencar barreres i prejudicis, tant pel que fa al treball unitari com en la interacció amb col·lectius no propers. Aquesta unitat s'ha aconseguit sobre la base d'uns valors i diagnosi compartits, que han servit de aglutinador. Es té la convicció que sí, que un altre món és possible però encara no se sap com i per això és fa necessari saber buscar-lo entre tots i totes. Hi ha gent nova que s'ha afegit al moviment i s'han generat propostes i alternatives que encara que avui siguin difícils d'aplicar, obren portes i possibilitats de futur.

Es va ressaltar el valor de la convivència entre persones de procedències diferents (temàtiques, generacionals, més o menys polititzades...). Es van valorar els espais unitaris, més com a espais d'experiència política en si mateixos que per les accions realitzades, i es va constatar la possibilitat i necessitat d'obrir nous espais entre tots els actors polítics que estan per la transformació social. Es va ressaltar la importància que no hi ha un model únic de plantejar les alternatives i això ha d'assumir-se: els canvis, es va dir, són lents i han de passar per espais intermedis i adequar les estratègies tenint en compte les diferents sensibilitats i la pluralitat dels sectors participants.

Els principals impactes van ser simbòlics i relacionals. Alguns dels observats són els següents:

-La visibilització dels moviments socials, així com les seves reivindicacions i propostes.

-Avenços en la tasca d'identificar "l'enemic": el neoliberalisme junt amb les empreses transnacionals. Es va parlar de la necessitat de reforçar els 'think tanks' propis com el CTD, el Seminari Taifa o l'Observatori del Deute.

-El treball en xarxa, el contacte amb els altres espais polítics, en referència als partits, sindicats, ONG i teixit associatiu (federacions de veïns, casals i esplais, ateneus, etc)

-L'adopció de valors de lluita i compromís per part de gent jove o no compromesa fins a llavors.

-La interrelació amb les xarxes i moviments internacionals.

Pel que fa al futur, es va comentar que caldria clarificar la relació amb els partits polítics (què volen uns dels altres?) sense deixar de mantenir la tensió entre moviments i partits. Es va comentar que caldria aprofundir més en cultura i metodologia participativa i que fa falta més professionalització i especialització de la gent que treballa en col·lectius organitzats, per així poder donar més entitat i envergadura al treball que es realitza. Una tasca específica dels moviments socials seria la d'evidenciar les contradiccions del sistema polític, i mantenir la mobilització constant però al mateix temps col·laborant amb totes les tendències, més o menys radicals. Les diferents formes d'entendre el poder polític van ser motiu de divergències, com ho van ser també les metodologies per a prioritzar un programa dels moviments socials. Es van expressar, en fi, les diferents tendències que existeixen a Barcelona pel que fa al procés dels Fòrums Socials: des dels que participen en el seu nucli i ho defensen, els que creuen que serveix per a realitzar reunions específiques, els que estan convençuts que generen espais alternatius, o fins els que creuen que no serveixen per res.



La precarietat laboral i social continua sent un espai on el moviment sindical no acaba de quallar. Foto: Gabriel Serra.

Què s'ha de fer a partir d'ara?

Què s'ha de fer a partir d'ara, es va preguntar? I es va respondre més o menys el següent: en un context de baixada de mobilitzacions és el moment de mantenir les xarxes que ja es tenen i enfortir processos qualitatius que en altres moments no es poden donar, sense deixar d'aprofitar les oportunitats polítiques per a influir i/o acostar-se a la societat.

Sobre si el cicle ha ajudat a un canvi cultural de fons, no es perceben avenços significatius a excepció de la incorporació i politització de nous sectors i persones. Amb tot, es constata que és encara massa aviat per veure'n l'efecte a mig i llarg termini. Insistint en l'argument, es va dir que una vegada més s'havia complerts la llei de ferro de les teories sobre moviments socials: la pujada al poder de la socialdemocràcia provoca un efecte desmobilitzador generalitzat.

Ara bé, com respondre-hi des dels moviments socials i l'esquerra política? Segons aquesta intervenció (i d'altres en la mateixa línia) s'hauria d'ampliar la base dels moviments socials transformadors però sense perdre radicalitat en les propostes. Això pot ser possible si es mobilitza la creixent població de treballadors precaris i exclusió social.

Notes

(1) *El CIDOB es un Centre de investigació, docència, documentació i divulgació de Relaciones Internacionals i Desenvolupament , amb seu a Barcelona.*

(2) *DEMOS es un espai de reflexió que va néixer com a resposta a una inquietud (que es va convertir en característica) de les xarxes crítiques que portaren al cicle: la necessitat de repensar i redefinir l'actual sistema representatiu (www.demosweb.org)*

(3) *IGOP són las sigles del Institut de Govern i Polítiques Públiques de la UAB*

(4) *Les Estructures d'Oportunitat Política són les dimensions de l'entorn polític que fomenten o desincentivan l'acció col·lectiva.*

(5) *En el moment de redactar aquest article es produïa l'aprovació d'aquesta normativa, amb el suport de PSC, ERC i CIU i el vot en contra de IC-Verds.*



Ja es pot accedir a la pàgina web de l'Assemblea d'acomiadats i acomiadades de Seat a través de l'adreça http://www.moviments.net/despidosseat

Podeu consultar l'estudi sobre les plantilles de Seat a cgtcatalunya.org

Seat i SAS continuen la seva campanya contra la CGT

El dimarts 24 de gener, es van realitzar les primeres eleccions sindicals a l'empresa SAS Autosystemtechnik (abans SAS Cockpit Automotive) de Martorell, empresa proveïdora de Seat i les instal·lacions de la qual es troben dintre d'aquesta. Les eleccions havien de començar a les 4 hores del matí i, per aquest motiu, els interventors triats pel sindicat CGT, Merche Sánchez (secretària general i treballadora de Seat), Joaquim Vila (secretari d'Acció Sindical de Catalunya), Antonio Aranda (secretari de Relació amb els Mitjans de comunicació de Catalunya) i Andrés Villalba (delegat de CGT del Comitè de Seat), s'hi van presentar. Se'ls va negar l'entrada sense donar explicacions de la situació, tot i disposar de tots els requisits necessaris per accedir-hi.

Al delegat del Comitè se li va negar l'entrada fins a les 4.20, pel que el procés electoral va començar amb retard. A Merche Sánchez no la van deixar entrar fins a les 6 hores, pel que no va poder ser en les votacions del torn de nit. Fins a les 9 del matí (després de tenir-los gairebé 6 hores al carrer sense donar-los explicacions i havent finalitzat el procés electoral per als torns de nit i de matí), no els van deixar entrar. Una vegada dintre, i tenint "passi de SEAT" per a tot el dia, els companys han intentat accedir a l'empresa SAS, impedint-los l'entrada sense donar-los cap motiu. Llavors els companys van decidir sortir de les instal·lacions de Seat per tornar per al procés electoral del torn de tarda (les 13.45 hores). Quan van tornar se'ls va negar l'entrada per part de la seguretat privada de Seat dient que el passi "ja no era vàlid". Per tant, els companys tampoc van poder ser presents en les votacions del torn de tarda, ni en el posterior recompte. A causa de la situació generada per Seat i SAS, els companys van procedir a interposar la pertinent denúncia davant la Inspectora de Guàrdia de la Inspecció de Treball, per entendre que no havien pogut participar del procés electoral per al qual estaven suficientment acreditats i al qual havien aportat la documentació necessària com marca la llei d'eleccions sindicals. Aquesta és una mostra més de la situació de discriminació sindical que està vivint la CGT, i més concretament, els afiliats i afiliades que contínuament veuen com se'ls retallen els seus drets, tant en l'àmbit laboral com sindical.

Solidaritat obrera



Saragossa



Barcelona



Mallorca



València



Reus



Tarragona


Barcelona



Barcelona

Avís per a navegants: els tombs que fa la vida

Andon

Primer van venir per Valeo i tantes altres, però... com que nosaltres no estàvem allí… Després van venir per Lámpara Z, Miniwat, Iar Ibérica i altres, però... Com que nosaltres no estàvem allí… Després van venir per Sas, Gearbox, etc., però.... com que nosaltres no estàvem allí... Després, a la plantilla de SEAT ens van donar una primera espessigada amb els 46 acomiadats del juliol pasta, però..... Com que nosaltres no érem com aquells... Ara ens han donat una bona mossegada, però… com que hi ha qui pensa que sent bons i bones i submisos...

La pròxima… serem més a plorar!!!

Això val per a tots els treballadors i les treballadores que depenem dels capricis interessats dels especuladors i mafiosos que controlen aquest sistema de capitalisme globalitzat i dels polítics de tots els colors que es posen al seu servei per rebre la par del manà que els deixen caure.

Entrevista als companys i companys de la CGT de la CCRTV

"Allà on no hi ha lluita, hi ha més precarietat"

Josep Garganté

-Com funciona la Secció Sindical de la CGT a la CCRTV?
-El Secretariat de la Secció Sindical de CGT a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió el formen tots els delegats sindicals de la CGT de la CCRTV (Corporació Catalana de Ràdio i Televisió) que engloba a totes les empreses de propietat pública del mitjans de comunicació. Ho subratllem perquè hi ha qui, d'una manera confosa, atorga la propietat als seus gestors: la Generalitat; fins i tot aquests arriben a creure-s'ho. Però enlloc diu que la propietat pública sigui del qui governa.

El treball sindical es discuteix a les reunions i es porta a terme a través del Comitè d'Empresa. Tota l'acció sindical de TV3 passa pel Comitè d'Empresa. Totes les discussions, votacions i acords es poden consultar en les actes del Comitè. Els acords més importants que s'han de firmar amb l'empresa, com el procés de negociació d'un conveni, es voten en assemblea i en referèndum, si convé.

-Ens pots explicar la historia de la secció sindical de CGT a TV3 i quina és la situació actual?
-Reinald, delegat i secretari general de la Secció Sindical: La Secció Sindical de la CGT es va formar el 1998. La vàrem constituir un reduït nombre d'afiliats que sortírem de CCOO dins d'un greu conflicte intern pel control de la Secció Sindical. El què es discutia de fons era l'ostentació de la representativitat de les relacions laborals. En aquell moment, el Comitè d'Empresa havia posat una querella criminal contra el conseller de treball Ignasi Farreras, per vulnerar el dret de vaga. En un moment donat, els responsables de la federació de CCOO van pressionar perquè retiréssim la querella . El Comitè s'hi va negar i partir d'aquí s'inicia un llarg conflicte. El desenllaç fou el trencament de la Secció Sindical de CCOO. Uns es van quedar, uns pocs vàrem formar la CGT i el grup més nombrós de delegats del Comitè d'Empresa es va presentar a les eleccions amb la UGT. No van voler entrar a la CGT per considerar-nos massa radicals, han evolucionat cap a postures corporatives i antisindicats .

L'única cosa bona que vàrem treure d'aquell conflicte va ser la constitució de la CGT i una candidatura per a les eleccions del 1998.


Les mobilitzacions contra la guerra a TV3 van ser un altre dels molts actes unitaris en què participa la CGT a la tele.

Obtinguérem tres delegats i un 14, 2 % del vots; en el 2002 vàrem repetir en el nombre de delegats, però perdérem un 2 % dels vots. La tardor d'aquest any, tornarà a haver-hi eleccions. Preveiem que hi haurà uns resultats similars. Hi ha una majoria del 70 % que dona suport a l'actual Comitè d'Empresa i un 30 % que oscil·la entre el desinterès i l'oposició. Ara per ara, a l'horitzó no s'hi veuen tempestes.

La majoria del Comitè la formen els 10 delegats de CCOO, els 4 de l'SPC i els 3 de la CGT. La UGT, que té 2 delegats, en algunes coses hi dóna suport i en d'altres no. En l'oposició més absoluta hi ha quatre delegats, d'un col·lectiu d'independents que tenen "el mèrit" de no haver signat mai cap acord. Entre la majoria actuem d'una manera consensuada. Setmanalment, es reuneix el Secretariat del Comitè i se celebren un parell de plenaris el trimestre. Donada la pluralitat sindical, hi ha una consciència per part de tots que s'ha de ser respectuós amb la llibertat d'opinió i formal en els procediments per arribar a acords. Tot el que es discuteix i s'acorda amb la direcció de l'empresa, prèviament ho hem discutit i aprovat en el Comitè d'Empresa.

-Com viuen els companys de CGT de TV3 el fet de treballar a una televisió, quan el discurs majoritàriament dintre del món anticapitalista és que la TV es manipulació de la realitat? Quin tipus de feina fan els companys i les companyes de CGT a TV3?
-Sònia González, delegada sindical d'Interactiva: Que aquest sigui el discurs no vol dir que en el fons no existeixi el desig d'accedir a la possibilitat tant d'aparèixer en aquest i en d'altres mitjans de comunicació, com també de treballar-hi. La CGT a TV3, tot i ser un dels sindicats minoritaris, ens hem preocupat d'assessorar els treballadors d'altres empreses més joves de la Corporació, amb un resultat molt positiu: treballadors (redactors, grafistes, informàtics, comercials...) que estaven adscrits unilateralment per part de l'empresa al Conveni d'oficines i despatxos, s'han organitzat amb el nostre suport i han aconseguit signar el seu primer conveni, que és precisament un Pacte d'Adhesió al 9è Conveni de TVC.

-Quines són les demandes bàsiques dels treballadors de TV3? Hi ha grans diferències entre col·lectius a TV3?
-Toni Dolcet, responsable de formació i membre de la Comissió Negociadora del X Conveni: Les demandes dels treballadors són variades i van més lligades a la seva situació personal que no pas a la seva categoria. En primer lloc, les demandes generals de tots els treballadors són el manteniment del poder adquisitiu i de la producció pròpia; davant de les pressions de les productores privades exigint l'externalització de la producció.

També tenim les demandes dels treballadors i les treballadores que busquen l'estabilització del seu lloc de treball. I finalment tenim les demandes més personals que van lligades a la formació i la promoció.

-Sabem, segons ens comenten companys del sector audiovisual, que hi ha una gran precarització en el sector. Succeeix el mateix a la plantilla de TV3?
-Roque Martínez, delegat sindical i responsable de la Comissió de Contractació: La precarització laboral no està condicionada pel sector industrial sinó per la lluita sindical. Allà on no hi ha lluita, hi ha més precarietat. No és el cas de TVC. Tot el contrari. La lluita contra la precarietat i el manteniment del poder adquisitiu dels treballadors i les treballadores han estat els principals eixos reivindicatius dels últims convenis.

Dient-ho en xifres: en l'últim conveni, tot just acabat de signar, hem aconseguit convertir en fixos 140 treballadors i treballadores temporals. Del 1995 al 2004, ho vàrem aconseguir amb 392. Actualment, amb una mitjana de plantilla anual de 1.900 treballadors, 1.783 són fixos. Amb aquestes dades, cadascú pot treure la conclusió que vulgui. També és cert que estem en un sector en creixement i no és el mateix el sector de l'audiovisual que les arts gràfiques, per exemple.

Però en qualsevol lloc, sindicalment no s'hauria de permetre que un lloc de treball estigui ocupat durant més de cinc anys d'una manera temporal. Els empresaris abusen de la vida dels treballadors i les treballadores (i no exagerem) per obtenir més beneficis econòmics. Però encara hi ha qui és més comprensiu amb les excuses dels empresaris que amb les necessitats del treballadors.

LA MIRADA INDISCRETA

Com es va repartir el pastís?

Emili Cortavitarte

En 2005, la inflació en la UE del euro va ser del 2,2%. A Espanya es va situar en el 3,7%, el més elevat, i a Catalunya en el 4,3%. La previsió del govern socialista era del 2%. La falta de "docilitat" dels preus es va atribuir a l'augment dels preus del petroli i dels productes frescos (s'han quintuplicat entre el productor i el consumidor) i a la fortalesa de la demanda interna (si no consumim és dolent per a l'economia i si ho fem augmenta la inflació i perjudiquem la competitivitat dels nostres productes en l'exterior?)

Fins a novembre, la mitjana d'increment dels salaris va ser del 2,94%, molt per sota de la inflació i més en el cas català. Dels 7,8 milions de treballadors amb salaris regulats per conveni, un 76% recuperaran aquesta diferència mitjançant clàusules de revisió salarial. La resta i molts d'altres (funcionaris i laborals de les administracions públiques) hem perdut novament capacitat adquisitiva. No obstant, el sou dels militars es va incrementar un 7,2% de mitjana.

El SMI, pel qual encara se segueixen regint massa sous i prestacions, va arribar a 513 _ i la pensió mitja de jubilació a 688,17 _. Cap d'aquestes quantitats són dignes de la que, segons el Govern, és la cinquena economia europea.

Un recent estudi de l'INE ens copsa: 1 de cada 5 persones és pobra, viu amb menys del 60% de la mitjana de l'ingrés disponible estatal (menys de 369 _ mensuals) La mateixa proporció que fa 10 anys, amb l'agreujant que es feminitza: el 20,8% de les dones són pobres, enfront del 19% dels homes

Entre gener i novembre, les empreses espanyoles cotitzades en borsa van repartir als inversors 19.020 milions, el 135,11% respecte de l'any anterior. Els majors dividends els van donar la banca, les asseguradores i les petrolieres. Quina casualitat!

Els beneficis empresarials a l'any 2004 van créixer un 47,8 per cent. En 2005, la tendència continuà a l'alça. En els nou primers mesos, les caixes van tenir un benefici net de 4.621,6 milions, les petrolieres Repsol YPF i Cepsa de 2.584 i 747 milions d'euros, respectivament;...

Paradoxalment, els treballadors i les treballadores aportarem més del 80% de la recaptació de l'IRPF en 2004 seguint una desproporció ascendent des de fa anys, que es confirmarà en 2005.

L'ALTRA REALITAT

Avui Seat, demà...

Timanfaya

De res no ha servit que Seat acumuli uns guanys de més de 200.000 milions de pessetes en l'últim decenni; que s'hagi transferit a la marca mare VW importants injeccions de recursos en pagament per 'royalties'; les ajudes rebudes de les administracions públiques;... res de tot això ha servit per a paralitzar l'Expedient de Regulació d'Ocupació que afecta 660 treballadors i treballadores.

Aquesta imperdonable agressió ha estat realitzada pels dos sindicats majoritaris que diuen defensar els interessos dels treballadors i les treballadores, amb el beneplàcit condescendent de l'administració catalana resultant d'un acord entre forces que es diuen d'esquerres. No satisfets amb aquesta actuació, el conseller de Treball de la Generalitat de Catalunya i el ministre d'Indústria del Govern de l'Estat es van desplaçar a la seu central de VW a Alemanya, diuen que per assegurar la continuïtat de la fàbrica a Martorell. No van trigar massa altres presidents autonòmics a alçar la seva veu per lamentar-se que solament es plantegés el problema en aquesta localitat catalana, oblidant-se novament que la firma disposa d'altres instal·lacions en el territori de l'Estat espanyol.

Causa estupor, per no dir vergonya aliena, que les administracions sigui en aquests moments quan intervinguin per garantir la continuïtat, segurament la seva agenda els va impedir realitzar contactes previs que evitessin la comunicació dels acomiadaments.

D'altra banda, el govern del tripartit ha desaprofitat l'ocasió per demostrar que defensa el teixit industrial del país, ha preferit beneir els acords entre empresa i sindicats abans que qüestionar la inadequació d'aquesta mesura, sens dubte injustificada i innecessària. Resulta insultant veure com s'han aprofitat els negociadors per "netejar l'empresa d'impresentables i innombrables". Ha estat tanta la mala bava que no els ha importat que dones embarassades o de baixa per maternitat, altres de baixa per malaltia greu, disminuïts físics, matrimonis i afiliats a la CGT, en un percentatge molt superior a la representació sindical que ostenta, se'ls hagi exclòs del seu lloc de treball. L'important era transmetre el missatge que qualsevol pot ser acomiadat si no s'avé a desregularitzar les seves condicions laborals.

Són tots els mateixos objectius que plasma la reforma laboral que estan negociant en aquests moments els mateixos que van signar l'expedient.

Cronologia del conflicte, les lluites i les propostes de futur

El conflicte de Seat fins al 20 de gener

Text: **Col·lectiu Catalunya;**
foto: **Dídac Salau**



3 de gener
Uns 500 treballadors i treballadores de Seat realitzen una assemblea al Casinet d'Hostafrancs per començar a preparar el calendari de mobilitzacions contra els 660 acomiadaments de la Seat. Al mateix temps, unes 300 persones es mantenen concentrades a l'exterior. Els sindicalistes de la CGT els van trametre les línies generals del recurs contra l'expedient que preveien presentar en els pròxims dies a la Generalitat, i que se centra en què les negociacions sobre l'expedient no van esgotar totes les vies de reducció de l'excedent laboral. En aquest recurs d'alçada contra l'ERO es demana la nul·litat total de l'expedient en funció dels estudis econòmics sindicals que asseguren que no hi ha causes ni objectives ni econòmiques pels acomiadaments. També es denuncia el favoritisme de la direcció de Seat amb els delegats d'UGT i CCOO, els sindicats firmants de l'Expedient de Regulació d'Ocupació, per la qual posa s'interposarà una demanda per discriminació sindical. Un cop acabada l'assemblea, es surt en manifestació fins la plaça d'Espanya.

9, 10 i 11 de gener
Els acomiadats han d'acudir a l'escola d'aprenent de Seat a recollir la documentació dels finiquitos, però no estan obligats a firmar-los, ja que tenen fins al 31 de gener per decidir-se per una de les dues opcions que planteja l'empresa: una indemnització de 20 dies per any treballat, amb un màxim de 12 mensualitats i la possibilitat de reingrés a la companyia el 2008, o 45 dies, amb un límit de 24 mensualitats i un mínim de 12.000 euros. La CGT posa taules informatives a l'entrada per assessorar els treballadors afectats, recordantlos que tenen de termini fins al 20 de gener per posar demandes per la nulitat de l'acomiadament, el que no impedeix després poder escollir entre una de les dues opcions.

10 de gener
Seat anuncia que renuncia a acomiadar les diverses dones embarassades que havia inclòs en l'ERO, preveient que amb tota probabilitat aquests acomiadaments serien declarats nuls en els corresponents judicis.

12 de gener
La CGT convoca els treballadors a una nova assemblea multitudinària al Casinet d'Hostafrancs per ajudar els treballadors afectats a resoldre dubtes i preparar un calendari de mobilitzacions. Més d'un centenar de treballadors i treballadores decideixen presentar demandes individuals en el jutjat del social pels seus acomiadaments inclosos en l'ERO. S'acorda convocar la constitució d'un Comitè de solidaritat unitari, obert a les xarxes, plataformes, organitzacions, moviments i entitats socials, sindicals, polítiques i ciutadanes, amb l'objectiu d'organitzar la solidaritat amb els acomiadats/des, mobilitzar-se per la seva readmissió i oposar-se a l'ofensiva de la patronal que busca precaritzar encara més l'ocupació i abaratir els acomiadaments. Acabada l'assemblea, es realitza una nova manifestació fins a la plaça d'Espanya. Una dona s'encadena durant una hora i mitja a les portes del taller de muntatge de la planta de Seat a Martorell, acompanyada per un grup de treballadors, per protestar contra l'acomiadament de dos fills seus.

17 de gener
Viatge a Alemanya del ministre d'Indústria, Comerç i Turisme, José Montilla, i del conseller de Treball i Indústria de la Generalitat, Josep Maria Rañé, per reunirse amb els presidents de Volkswagen i Seat, Bernd Pischetsrieder i Andreas Schleef, respectivament. CGT qualifica de vergonyós que Volkswagen no es comprometi a no presentar nous expedients, critica que el Govern es posi de genolls davant d'una multinacional que està jugant amb xantatges continus i qualifica d'entreguisme la predisposició dels governs central i català de millorar la logística i mantenir ajudes a la Investigació, Desenvolupament i Innovació.

18 de gener
Constitució del Comitè de solidaritat amb acomiadats/des de SEAT, en una assemblea realitzada a les Cotxeres de Sants, amb participació de diversos sindicats, col·lectius i organitzacions. Creació de la Coordinadora d'Acomiadats/des, amb funcionament assembleari i objectius concretats en: retirada de l'ERO, readmissió dels acomiadats i dret a reclamar la totalitat de la indemnització, sense els topes marcats per l'empresa.

19 de gener
CGT convoca accions davant els concessionaris d'Audi-VW-Seat en diverses localitats de Catalunya i de l'Estat espanyol. Es realitzen concentracions davant de conecessionaris de Vilanova i la Geltrú, Barcelona, Mataró, Lleida, Tarragona, Reus, Igualada, Palma de Mallorca, València, Madrid, Màlaga, Vigo, Múrcia... A Barcelona, la CGT presenta el recurs d'alçada contra l'expedient i convoca una concentració davant la Conselleria de Treball i Indústria de la Generalitat. Uns 400 treballadors hi participen i posteriorment es dirigeixen en manifestació fins a un concessionari de Volkswagen a rambla Catalunya.

La CGT basa el seu recurs en el qüestionament de les causes al·legades per la companyia i que no es van esgotar totes les vies per reduir l'excedent laboral. Els diferents capítols del recurs assenyalen a la necessitat de concreció dels treballadors afectats, la insuficiència i manca de motivació dels acomiadaments i la no concurrència de les causes al·legades per l'empresa, entre altres. A més, rebutja la proporcionalitat de la mesura i considera que vulnera el principi constitucional de no discriminació. En aquest sentit, assenyala una important sobrerepresentación en la llista d'acomiadats de les dones i dels afiliats a CGT, amb més proporció entre els acomiadats que en el conjunt de la plantilla. CGT recorda que un grup de més de 200 treballadors van sol·licitar la seva baixa voluntària i considera que fins que no es desenvolupessin tals extincions voluntàries no haurien de permetre's les extincions de caràcter forçós. Així mateix, el sindicat recorda que la jurisprudència exigeix més que el mer reflex de les xifres de l'excedent. Segons CGT, no entra la resolució impugnada a valorar la situació real de l'empresa i de la corporació mundial a la qual pertany, Grup Volkswagen, com tampoc entra a valorar la proporcionalitat i l'oportunitat de la mesura sol·licitada per l'empresa, ni a indagar en la possibilitat d'altres solucions menys traumàtiques per a la plantilla, com permet el nostre Dret Laboral. Per la tarda, Nova assemblea d'acomiadats/des al Casinet d'Hostafrancs.

20 de gener
Xerrada-debat a l'Ateneu de Barberà del Vallès, amb Mercedes Sánchez (secretària general de la CGT de Catalunya i treballadora de Seat) i Isabel Molina (assessora jurídica de CGT i representant dels acomiadats de la SEAT).



OPINIÓ: Contra la política empresarial del xantatge i els acomiadaments

En defensa del sector de l'automoció

Text: **Coordinadora de l'Automoció de la CGT;** foto: **Dídac Salau, Saragossa**



El sector de l'automoció, amb un 1.500.000 llocs de treball directes i indirectes (fabricants, proveïdors, serveis, xarxa comercial, auxiliars, etc.), passa per ser un dels més importants dinamitzadors de l'economia de l'Estat espanyol. Malgrat això, pels treballadors/es del sector, les seves famílies i els sectors socials més directament vinculats, lluny de representar un estat de desenvolupament i benestar, l'activitat desenvolupada i les polítiques laborals i socials imposades en aquest sector industrial estan suposant un enorme i històric retrocès en tots els drets adquirits, amb una nefasta repercusió en les condicions de vida, salut i treball.

En un procés que es desenvolupa des de fa una dècada, amb més acceleració en els últims anys, les multinacionals del sector, autèntics portaveus de l'ultraliberalisme capitalista més aberrant, imposen a cop de xantatge i amb mà de ferro les més abussives condicions laborals i socials als treballadors i treballadores del sector, en un procés de precarització i deteriorament generalitzat, l'objectiu fonamental del qual és el permanent increment dels seus més que indecents beneficis econòmics.

L'explotació sense límits dels treballadors/es i el continuat saqueig de diners públics semblen ser característiques típiques del funcionament d'aquest tipus d'empreses. Davant els immensos comptes de beneficis privats que presenten les multinacionals del sector, se socialitzen i fan recaure sobre els treballadors i el conjunt de la societat tots els efectes negatius i problemàtiques de tot tipus que produeixen els seus irracionals sistemes productius i les polítiques aplicades.

Aquesta situació només és possible gràcies a la connivència dels poders polítics de l'Estat i les comunitats autònomes, i a les organitzacions pseudosindicals CCOO i UGT, que claudiquen contínuament davant els xantatges amb l'argument d'assegurar el futur industrial del sector, una autèntica farsa denunciada constantment per la CGT, que no està disposada a tolerar. Enaca més, a la CGT pensem que ja ha arribat el moment de començar a canviar aquesta lamentable trajectòria que estem patint en els últims temps en el sector de l'automoció, caracteritzada pels expedients de regulació, els acomiadaments, les rebaixes salarials, els xantatges, la flexibilitat i les deslocalitzacions. Per això intensificarem la nostra lluita per la recuperació dels drets perduts i per la millora generalitzada de les condicions laborals i vitals dels treballadors i treballadores.

Des de la Coordinadora de l'Automoció de la CGT apostem per la mobilització, en col·laboració amb tots els sectors laborals de l'Estat espanyol, per fer front a la globalització capitalista i les seves conseqüències, per fer front a empresaris sense escrúpols i especuladors de tota classe, que s'omplen les butxaques a costa del deteriorament social i laboral. És el moment de la lluita global, en defensa de l'ocupació i de les condicions de vida i laborals, en defensa de la salut a tots els nivells. Per això fem una crida als treballadors i treballadores, a les organitzacions i sectors socials i sindicals que pensen que cal posar fre als desgavells de les multinacionals i el capital per tal de lluitar plegats per aconseguir unes relacions socials més justes, sense exclusió ni xantatges.

I centrant-nos en el cas de la Seat, demanem que la resposta contra aquesta agressió ha de ser dintre i fora de Seat. No només per la situació a la qual ens ha dut Volkswagen, sinó pel greu precedent que significa per a totes les empreses de l'automoció que es pactin acomiadaments i a més s'utilitzin per netejar els qui ens oposem a la política neoliberal de les multinacionals.

Seat, la dignitat atropellada

Rafael Cid, extret i traduït de la seva secció 'El vaivén de Rafael Cid' a www.red-libertaria.org

Primer van venir a buscar els més grans de 50 anys, i ningú no va protestar perquè els van prometre que tot aniria bé, després va tocar el torn als sindicalistes tocapilotes, i la bona gent va callar perquè no tenia res a veure amb ells i elles, després van arribar a buscar les parelles i matrimonis, i ho van consentir perquè acomiadar-ne un era deixar la feina a mitges, a continuació va arribar el torn dels quals estaven de baixa mèdica, i encara hi va haver persones que van criticar a aquests ganduls que s'escaquejaven del treball, més tard, les afectades van ser les embarassades i fins i tot alguns es van refugiar en l'"ande yo caliente…" i finalment la dalla de l'externalització vitalícia va devorar els discapacitats.

I així, d'ERO en ERO i tiro perquè em toca, i sense oposició que s'hi oposi, Seat avui, com ahir Telefónica (30.000 fixos acomiadats i 15.000 precaris lumpencontractats), van quedar netes com una patena. Però…

…660 persones posades de potetes al carrer no són ovnis. Encara que els mitjans de comunicació enregistrin el fet com un simple sinistre en les inexistents seccions de "laboral" que la transició va mudar per les d'"economia i ocupació".

…660 persones arrancades del seu mitjà per guanyar-se les garrofes no són lucre cessant. Encara que la multinacional de la solució final acumuli milions en subvencions públiques –200 en els últims dos anys- per a realitzar una inversió de tot a cent al país "agraciat".

…660 persones llançades a l'atur no són marginals. Encara que les centrals majoritàries i esquirols les utilitzin per a posar-se medalles com a pírrics salvadors davant la patronal i les autistes bases del renascut sindicalisme vertical.

…660 persones excloses no són un soroll de fons. Encara que en el fons del Tripartit català es bescanviï el preu d'una branca d'Estatut amb el valor dels 660 de la Seat, i el Carmel amb el peatge revolucionari del tres per cent.

…660 persones desnonades no són bolics inútils. Encara que el ministre de ram les ignori olímpicament i accepti amb idèntica fúria l'OPA de rics entre els seus dos a dos de Gas Natural i Endesa.

…660 persones espoliades i niquelades com una patena no són deixalles de sonda. Encara que l'"efecte Zapatero" i el "tarannà" brillin sobretot per fer de mitjancer perquè Evo Morales indulti i no demani un Potosí a l'eixugadora Repsol.

Tot això passa en un sistema que confon valor i preu, encara que existeixi un mètode en la seva bogeria que faci acomiadar sindicalistes díscols, embarassades, matrimonis, discapacitats i treballadors de baixa. Perquè els que no distingeixen entre valor i preu són uns necis, però els que treuen llustre als seus monyons fent del valor l'esquer del preu són uns miserables. Com aquell crostós senyor Robres del conte que, en la seva infinita bondat, amb una mà creava els hospitals i amb una altra feia els pobres.

LABORAL

Seat: el regne de la hipocresia

José Ángel Ciércoles

És d'hipòcrites dir que tot el Grup Volkswagen ha tingut beneficis a l'exercici anterior, excepte la Seat, ja que tothom sap que els grups multinacionals assignen les pèrdues a les empreses que més els interessa en funció de polítiques internacionals que als obrers i les obreres se'ns escapen de tant en tant.

D'hipòcrites és plantejar un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) amb reducció traumàtica de plantilla per motius conjunturals (relació de vendes i producció) quan fins l'últim treballador i treballadora sap que és un problema estructural de grup, la inclusió de Seat en la divisió d'esportius en competència directa amb marques com Audi provoca la pèrdua de mercat i, per tant, la davallada de producció i els responsables de VW ho saben.

D'hipòcrites és acceptar la firma d'un acord traumàtic sobre l'ERO quan la negociació i en els contrainformes s'ha refusat els motius econòmics i organitzatius plantejats per la Direcció de l'empresa Seat.

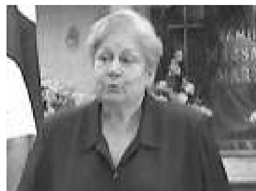
D'hipòcrites per part de la Unió General de Treballadors i de Comissions Obreres és defensar al govern de la Generalitat de Catalunya (PSC, ERC, ICV, EUiA) com a govern d'esquerres i firmar sis-cents seixanta (660) acomiadaments argumentant que la Conselleria de Treball podria dictar una resolució encara pitjor. Doncs quina confiança en el seu Govern d'esquerres!

Però el súmmum de la hipocresia és escandalitzar-se per les discriminacions que s'han produït a les llistes d'acomiadats que ells han signat i intentar rentar-se la cara maquillant els acomiadaments perquè siguin "políticament correctes".

En aquest regne de la hipocresia en el qual participen el Partit dels Socialistes de Catalunya, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya-Verds, Esquerra Unida i Alternativa, Comissions Obreres, la Unió General de Treballadors i la Direcció de Seat, la CGT no pot ser un súbdit més, no podem desistir de la nostra responsabilitat ni difuminar-nos en ens eteris.

Els treballadors i les treballadores de Seat, acomiadats o no, mereixen el nostre compromís directe i per això no ens ha de tremolar el pols a l'hora d'assumir els riscos que faci falta, com a delegats i com a sindicat, la resta també pot ser hipocresia.

Medalla President Macià a Guillermina Peiró



El Govern de la Generalitat de Catalunya ha acordat atorgar una de les medalles Francesc Macià a Guillermina Peiró, de Mataró, filla del sindicalista de la CNT Joan Peiró i ella mateixa sindicalista durant bona part de la seva vida. A banda de Peiró, tretze persones més i sis entitats destacades en l'àmbit laboral rebran les medalles i plaques Macià.

Guillermina Peiró i Olives, nascuda a Mataró el 1924. Al final de la guerra, amb 14 anys, va anar a viure a Narbona amb la seva mare i les seves germanes. Treballà a la verema i a causa de la primera vaga de la seva vida fou despatxada.

El 1945, retornà a Catalunya i treballà a la Cooperativa de Vidre i més tard al Laboratori Recasens. Sempre es mantingué en contacte amb la CNT, fent d'enllaç i recollint diners per als presos. Expulsada de la CNT, s'afilià a la CGT.

Mobilitzacions a Atos Origin contra la congelació salarial

Atos Origin, empresa dedicada al sector de la informàtica amb prop de cinc mil empleats i empleades, 700 dels quals es troben a Catalunya, dóna servei a entitats financeres, administracions, grans empreses...

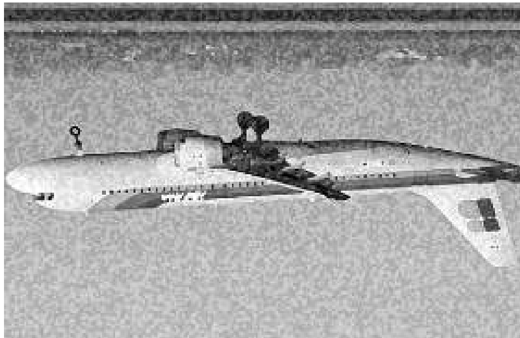
El 12 de gener passat, els treballadors i les treballadores d'Atos Origin van iniciar mobilitzacions convocats pel Comitè d'Empresa, per tal de denunciar públicament que l'empresa no incrementa la part variable dels salaris, realitzant intervencions totalment arbitràries i discriminatòries que perjudiquen seriosament el poder adquisitiu de la plantilla.

Per tal de forçar un canvi d'actitud de l'empresa, es van convocar concentracions davant les portes dels centres de treball els dijous dies 19 i 26 de gener i 2 de febrer a les 12 h del migdia, al Centre Comercial de Glòries, situat a l'avinguda Diagonal, 210-218, de Barcelona, amb uns lemes concrets: "Pujada per a tothom" i "Prou congelació salarial".

Continua la vaga a Ibèria contra el Pla Director

Col·lectiu Catalunya

La Secció Sindical de CGT-Ibèria va convocar, junt amb els sindicats CISA (Barcelona), CNT, CTA, IC (Canàries) i SEPHA (Madrid), diverses jornades d'aturades i mobilitzacions del personal de terra dels aeroports de l'Estat espanyol per oposar-se a les mesures que l'empresa pretén implantar i exigir la retirada del Pla Director d'Iberia sobre el XVI Conveni Col·lectiu (vegeu "Catalunya" 71. Aquestes mesures s'enquadren dins de l'ofensiva amb què l'empresa pretén retallar els drets i beneficis aconseguits pels treballadors i les treballadores després de molts anys de lluita i sacrifici, en aquest cas amb el beneplàcit i col·laboració dels anomenats "sindicats majoritaris".



L'empresa va plantejar un Pla Director que pretén plasmar en el Conveni Col·lectiu, que s'està negociant des de fa un any, unes mesures que van des de la congelació salarial i de l'antiguitat, discriminació al personal eventual, augment de jornada i pèrdua d'altres drets i retribucions, externalització del treball i extinció de contractes, tot això amb la connivència de CCOO, UGT i USO.

Iberia, amb la complicitat dels sindicats institucionals, vol imposar unes mesures totalment lesives als interessos dels treballadors i les treballadores:

- Congelació salarial per als anys 2005 i 2006;
- Modificació de l'Ordenament laboral, buscant major productivitat, polivalència, augment de jornada, etc.
- Eliminació de drets adquirits;
- Manteniment i consolidació del precari sistema de contractació que ja patim - treballadors eventuals de llarga durada amb pèrdua de drets.

Les mesures contemplades en aquest Pla Director no solament incideixen en una disminució significativa del salari dels treballadors i les treballadores (congelació salarial i de l'antiguitat, pas de retribucions fixes a variables segons consecució d'objectius) sinó que ataquen drets consolidats (augment de jornada, eliminació de dies de vacances, supressió del transport col·lectiu...)

Com a primera mesura de pressió es van convocar aturades i concentracions els dijous, a partir del dia 22 de desembre, que tot i els serveis mínims abusius acordats pel Ministeri de Foment, van tenir un seguiment important. Aquests serveis mínims foren denunciats pels sindicats per considerar-los il·legals, injustos i coaccionadors. A partir del 12 de gener, davant la intransigència de la direcció d'Iberia, es van ampliar els horaris de vaga, augmentant-los fins a 6 hores. A més, s'han realitzat concentracions de treballadors en diversos aeroports, entre ells el de Barcelona.

Contra l'obscurantisme en les negociacions fetes d'esquena a les plantilles

Nou sindicats de Correos convoquen mobilitzacions pel Conveni

Sindicat Federal Correus CGT

Els sindicats CGT, CIG, LAB, ELA, ESK, Intersindical Canària, SiPcte-USO, STA-iV (Intersindical Valenciana), i STEI-i (Intersindical Balear) han analitzat conjuntament el procés de negociació que s'està produint a l'empresa Correos i han acordat el següent:

1- Rebutjar el model de negociació que s'està desenvolupant a Madrid. Un model de negociació que exclou bona part de la representació sindical (només estan presents en la Taula de Negociació els sindicats amb més d'un 5% de representació en el conjunt de l'Estat: CCOO, UGT, CSIF, Sindicato Libre i CGT). Un model de negociació obscurantista en el qual els sindicats que habitualment signen amb l'empresa (CCOO, UGT i CSIF) només lliuren les seves propostes a la Direcció de Correus i no informen els treballadors i les treballadores del que s'està negociant. Un model de negociació, en definitiva, que pacta a l'esquena del col·lectiu i que es converteix en una nova pantomima el desenllaç de la qual està prèviament pactat i que ens conduirà a noves pèrdues de drets i a més retallades en les nostres condicions laborals i salarials.

2- Exigir que abans de la signatura de qualsevol acord es consulti els treballadors i les treballadores mitjançant un referèndum.

3- Convocar mobilitzacions unitàries en defensa d'aquest dret democràtic elemental de consulta. En conseqüència, com a primer pas, els nou sindicats es dirigeixen al conjunt del col·lectiu mitjançant assemblees informatives i realitzarem concentracions de delegats i delegades en les seus de les Direccions territorials de Correus en el conjunt de l'Estat.

OPINIÓ: Sobre l'explosió de gas a Santa Coloma de Gramenet

Secció Sindical de CGT de Gas Natural

Morts, ferits greus, destrucció, famílies sense casa... El dia 12 de gener, en un barri obrer de Santa Coloma de Gramenet, una fuga de gas va causar una deflagració que afectava greument l'edifici de quatre plantes del carrer Rambla del Fons, 66, i afectava també altres edificis del mateix carrer. El treballador de 28 anys Sergio Pancorbo de Gas Natural, SDG, SA Moria; un altre treballador, afiliat a la CGT, de l'equip d'intervenció de Gas Natural resultava ferit greu; un bomber, ferit greu; i una dona, morta; a més d'una vintena de persones ferides (bombers, treballadors de la contracta d'obra civil i veïns i veïnes).



Les morts laborals colpegen diàriament una mitjana de quatre treballadors o treballadores. Els seus orígens vénen condicionats per l'organització del procés productiu: es treballa molt ràpid (productivitat) per competir amb els altres –empresaris, sectors, zones geogràfiques, món mundial.

L'organització del treball conté a l'origen les causes de la sinistralitat: els tipus de contractes que tenen les persones assalariades. Amb el creixement de la precarietat en la contractació i en les condicions de treball, augmenten les morts, els accidents i la falta de salut. En la mateixa mesura que els treballadors i treballadores perdem control sobre el nostre treball, sobre les nostres condicions, creix la inseguretat i la vulnerabilitat.

Els accidents han de deixar de ser vistos com a "inevitables pel fet de treballar".

Aquesta filosofia es troba ancorada en la realització de la lògica del benefici a qualsevol preu i menysprea la lògica de la vida, la qual cal protegir per sobre de qualsevol condicionament, sigui jurídic, econòmic o polític.

Només canviant les condicions d'organització del treball, recuperant el nostre saber per treballar en seguretat, el nostre dret a una jornada humana, sense ritmes aclaparadors, sense pressions violentes, amb formació, amb professionalitat... en definitiva amb control obrer, podrem defensar la nostra salut i les nostres vides.

Els institucionals, contra la vaga del bus a Barcelona

Secció Sindical CGT Autobusos Barcelona (www.cgtbus.com i info@cgtbus.com)

La CGT, en consonància amb la postura de la majoria de la plantilla d'autobusos de Barcelona, va convocar set jornades de 24 hores de vaga per als dies 16, 17, 18, 24, 25, i 31 de desembre del 2005 i 1 de gener del 2006, per pressionar la direcció davant l'estancament de les negociacions del conveni.

La CGT i l'assemblea de treballadors també defensaven la realització d'un referèndum abans de la signatura del Conveni, un referèndum però que inclogués tots els punts. El dia 16 de desembre estava convocada la comissió negociadora i la CGT va convocar una assemblea permanent a les portes del lloc de negociació per demanar que la comissió negociadora s'atingués a negociar les propostes dels treballadors i informar la plantilla de les conseqüències del preacord a què havien arribat els sindicats CCOO, UGT i SIT. Tant CGT com ACTUB, que és el sindicat més votat a l'empresa, no van signar aquest preacord.

Aquest preacord no recollia les peticions que en reiterades assemblees havien fet els treballadors d'autobusos, en el preacord continuava la discriminació en els descansos, condemnant els possibles 250 treballadors de nou ingrés a no tenir cap cap de setmana de festa assegurat ja que l'empresa pot canviar a la seva voluntat els dies de festa, donant un dia de festa entre setmana per un dissabte o diumenge. Els mecànics es trobaven treballant durant 12 dies seguits, sense cap descans una vegada al mes i per a corregir-ho se'ls augmenta en 20 minuts aproximadament, la jornada de treball diària. Es mantenia, i en alguns casos s'augmentaven, les desigualtats salarials, en compte d'anar equiparant-les dins de les mateixes categories. En el preacord tampoc no es reduia la jornada setmanal de treball, sent la mateixa d'entre 42 hores i 14 minuts a 48 hores, fent desistiment d'una de les reivindicacions més importants com és la reducció de temps de treball, concepte que afecta tant la seguretat dels treballadors com dels usuaris.



A la vaga

Per això la CGT va decidir convocar vaga, en defensa de la igualtat salarial i contractual, dos dies de descans setmanal, reducció de jornada a 35 hores setmanals per a poder realitzar el servei amb suficients garanties de seguretat i sistema únic de descansos, per a cada col·lectiu. La participació en els dos primers caps de setmana d'aturades va ser d'un 40% de la plantilla.

La signatura finalment del Conveni per part de CCOO, UGT i SIT van forçar la CGT a suprimir les dues últimes jornades de vaga previstes, una signatura feta sense respectar l'acord previ al referèndum de que no es signaria el conveni si al menys en una de les dues urnes guanyava el no, com així va passar. Amb l'excusa que la majoria de treballadors havien votat a favor del redactat del conveni en un referèndum realitzat el 19 de desembre, els tres sindicats afins a la Direcció de l'empresa (UGT, SIT i CCOO), ignorant una vegada més la seva promesa de respectar el NO en qualsevol de les dues urnes, van estampar finalment la seva signatura en el document que oficialitzava el Conveni 2005/2008 .

Les raons del 'trident'

Si analitzem els arguments del 'trident' sindical per a signar el Conveni es veu que només són excuses de mal perdedor per justificar el que ja havien decidit, entre la Direcció i ells, feia mesos. És veritat que veient el resultat de les dues urnes, que es van fer en el referèndum, podem entendre que la majoria de companys van votar "sí" a les qüestions econòmiques del conveni, i és natural que així hagi estat, ja que per primera vegada els col·lectius oblidats i més marginats, econòmicament parlant, en anteriors negociacions, (administratius, tècnics, porters, mecànics) han vist com en aquest conveni es destinava una partida econòmica exclusivament per a millorar els seus escassos salaris. Però hi ha hagut altra urna en aquest referèndum a la qual no se li ha fet cas: la dels conductors. Sens dubte, ha estat el col·lectiu de conductors el gran estafat i marginat d'aquest conveni. La majoria de conductors van votar NO al redactat perquè no veien en el seu contingut cap millora en les seves condicions de treball. Tots sabem que les principals reivindicacions d'aquest col·lectiu anaven dirigides a millorar els descansos i a aconseguir que es paguessin millor els extres que comporta la penositat del treball d'aquest col·lectiu (dissabtes i diumenges, festius, partits, etc).

Aquest va ser el motiu pel qual des del primer dia de la negociació des de CGT s'apostava per reivindicar la reducció de la jornada: proposaven eliminar la garantia del temps de presència sense perduda econòmica; eliminar les hores extra d'obligat compliment (festes oficials principalment); cobrar adequadament pels festius, dissabtes inclosos, que es va a treballar, per les hores de partit, per això quan ens van presentar el preacord en el qual no es recollien cap d'aquestes reivindicacions es preguntaren què hi guanyaven els conductors amb aquest Conveni. Per a CGT la resposta era i és clara: res.

Resultat clar

Per a CGT el resultat del referèndum fou clar: d'una banda la plantilla en general es conformava amb els aspectes econòmics del conveni i per un altre els conductors exigien millorar el seu sistema de descans. És del tot lògic que amb aquests resultats la negociació hauria d'haver avançat fins a aconseguir un bon acord de descansos per als conductors, sense empitjorar per res el ja aconseguit per a mecànics, administratius, porters, etc. L'empresa amb l'acord dels descansos dels conductors, rebutjat en el referèndum, aconsegueix el seu major objectiu per a aquest conveni, i damunt ho aconsegueix molt barat, tot just 2 milions d'euros/any (només en el preu d'hores extres s'han estalviat, gràcies als signants de l'anterior conveni, 3 milions d'euros per any). Cosa que a partir de la denúncia guanyada per CGT no podran seguir escaquejant-nos aquests diners.

Després del referèndum tot el món pensava que calia seguir negociant, però és evident que no va ser així, l'empresa amb el Trident sindical ho tenia fàcil i, per tant, no es veia en la necessitat de reprendre la negociació i molt menys augmentar la seva oferta. Malgrat els continus intents de CGT encaminats en aquesta línia, els directius de TMB, amb Tintoré al capdavant, es tancaven en banda a continuar negociant sota el lema: si ho puc tenir per dues pessetes perquè em vaig a gastar quatre.

El conveni ja és un fet: amb la signatura dels delegats d'UGT, SIT i CCOO el conveni és ja una realitat, el contingut de la qual per a qualsevol que l'hi hagi llegit és incomplet, nosaltres ho classifiquem com un autèntic xurro. Podeu trobar al web www.cgtbus.com

Contra l'ERO que afectarà 1.000 treballadors de Tenaria, Auna i Ono

Secció Sindical CGT Ono

El divendres 13 de gener, a Madrid, la Direcció de Relacions Laborals de l'empresa Ono va fer pública la notícia que vol realitzar un Expedient de Regulació d'Ocupació, un ERO, que afectarà prop de mil treballadores i treballadors de Tenaria, Auna i Ono, és a dir, més del 20 per cent del total de l'actual plantilla. A partir del dossier informatiu facilitat per l'empresa, la Confederació General del Treball va traslladar la seva informació als seus equips jurídics i econòmics per al seu estudi, de cara a la posterior presa de decisions sobre el tema.

Des de la Confederació General del Treball s'ha acordat informar puntualment la plantilla del que vagi succeint, davant la gravetat d'aquest ERO amb què es vol acomiadar 1.000 treballadors i treballadores, una part important d'ells a Catalunya. En tancar aquesta edició del "Catalunya" s'ignora a quins departaments de l'empresa afectarà i a quins treballadors i treballadores.

Aquest és, a més, un ERO en què no s'ha tingut en compte la possibilitat d'adscripció voluntària. No s'ha sentit a dir per part dels directius que s'hagin d'abaixar els seus altíssims sous, però en canvi sí que és necessari per ells l'acomiadament de gent per a la viabilitat de l'empresa. Una altra vegada ens trobem amb un ERO damunt de la taula amb la incertesa que això representa per a tots i totes les persones que formem l'equip humà d'Ono.mCGT, en el seu moment, no va signar el primer Expedient de Regulació d'Ocupació presentat a l'empresa.

Per aconseguir més informació sobre el tema, podeu demanar més informació als correus electrònics cgt@ono.es o cgt.ono@ono.com, i al web http://www.cgt-ono.com

Sentència a Ono Castelló

El 25 de juliol, es van celebrar eleccions sindicals a ONO de Castelló. CGT i STC van obtenir dos delegats i UGT 1. Els resultats van ser invalidats per reclamacions de STC i UGT que van sol·licitar l'anul·lació de les eleccions i de la candidatura de CGT. Dos laudes arbitrals els van donar la raó. Ara, una sentència judicial ferma revoca els laudes, deixa sense efecte les eleccions de setembre declara la validesa de la votació del juliol.

Campanya a nivell de tota la Unió Europea

Els estibadors portuaris de Barcelona i Tarragona, en lluita contra la liberalització del sector



Col·lectiu Catalunya

Els estibadors portuaris de Barcelona i Tarragona van realitzar aturades els dies 11 i 12 de gener, i vaga completa els dies 16 i 17, en el marc de la campanya dels estibadors de tota Europa contra el procés de liberalització del sector que promou la Unió Europea, a través d'una directiva que inclou la possibilitat que les navilieres puguin utilitzar el seu personal per fer les tasques de càrrega i descàrrega als ports prescindint de les empreses que operen en cada port.

L'exemple de Barcelona

Així, per exemple, al port de Barcelona els serveis de càrrega i descàrrega de mercaderies s'articulen al voltant de diversos operadors i de la societat Estibarna, participada per l'Autoritat Portuària de Barcelona i els diversos operadors, que té una plantilla que lloga les empreses quan aquestes necessiten personal per efectuar els serveis de càrrega i descàrrega.

Si s'apliqués la directiva proposada per la UE es perdrien a tot l'Estat espanyol entre 2.000 i 5.000 llocs de treball, i a nivell de Catalunya l'acomiadament d'entre una tercera i una quarta part dels noucents cinquanta estibadors del Port de Barcelona, i el 40 per cent dels de Tarragona.

Les aturades i vagues van paralitzar quasi totalment els ports de Barcelona i Tarragona. El 16 de gener es va fer una manifestació d'àmbit europeu a Estrasburg, a la qual van assistir uns 10.000 estibadors, 700 dels quals provinents de Catalunya.

Les veritables raons de la dreta contra la LOE

Federació de Sindicats d'Ensenyament de CGT

L'Església, la Patronal de l'Ensenyament i el Partit Popular estan portant a terme en els últims mesos una intensa campanya contra la Llei Orgànica d'Educació (LOE) que vol tirar endavant el govern del PSOE.

Per a la Federació d'Ensenyament de CGT, la veritable raó, la principal, per la qual els sectors més dretans de la societat espanyola s'han estat mobilitzant en els darrers mesos és de tipus econòmic, volen més i més diners públics per a finançar la seva educació privada. Una educació privada en la qual sobren els fills i filles dels treballadors i les treballadores, dels exclosos socials, una educació privada que adoctrina de forma sectària i excloent, una educació privada que garanteix la separació dels fills de la classe alta i mitjana dels nostres fills. I aquesta separació, aquesta segregació social, volen que la paguem amb diners de tots, amb diners públics.



Tots els arguments que està utilitzant l'Església, la patronal i el PP com la llibertat d'elecció de centres, la justícia, el dret de les famílies a l'educació en valors propis... només representen el cinisme, la manipulació i la demagògia per aconseguir un tipus de societat dividida entre privilegiats i exclosos i, per tant, una societat menys democràtica, menys igualitària, menys plural, menys solidària.

Ells volen educar els seus fills i filles en els seus propis centres allunyats dels dels treballadors i treballadores que, segons ells, són qui fracassen, són violents, no estudien i representen unes dolentes influències. Són cínics, manipuladors i demagogs perquè lamentablement, la LOE no és una llei progressista que aposti obertament per l'educació pública per a tots i totes sinó que la LOE ratifica la privatització de l'educació, la LOE no és la llei que necessiten els fills i filles dels treballadors per a integrar-se en la societat, per ser protagonistes de la mateixa, per a conviure en llibertat, pluralitat i diversitat amb tots els nens i joves amb independència de les seves classe social.

La LOE ha fet moltes concessions al que representen l'Església, el PP i la patronal de l'ensenyament catòlic i privat. La LOE garanteix el progressiu desmantellament de l'educació pública, garanteix el transvasament de diners públics a la patronal dels centres concertats perquè eduquin amb la seva ideologia partidista, la LOE segueix mantenint la religió en les aules, no inverteix prou per a millorar la qualitat i reduir el fracàs escolar, no soluciona el problema de la precarietat social i laboral del professorat i personal d'administració i serveis, no soluciona el problema del professorat interí, etc. etc.

Que l'Església, la patronal i el PP es mobilitzin contra la LOE no significa que la LOE vagi contra els interessos de la classe social a la qual representen i defensen sinó que amaguen els seus autèntics valors d'egoisme, absolutisme, conservadorisme, immobilisme, sectarisme social als que volen convertir a la societat espanyola.

Que l'educació pública estigui al servei de tots i totes amb independència de la classe social i que permeti la formació en els valors universals i els drets socials, és la tasca que tenim per davant. Des de CGT, treballem per mobilitzar-nos per aconseguir-lo, juntament amb totes aquelles altres organitzacions socials, sindicals... que aspiren al mateix.

Un pas més en la liquidació del tèxtil al País Valencià

Guàrdia de les treballadores i els treballadors davant del Grupo Santamaría per tal d'evitar que els propietaris buiden les naus

Gabinet de Premsa CGT-PV

Una carpa a l'entrada de la matriu del Grupo Juan Santamaría e Hijos SA (Alaquàs, València) tracta de protegir del fred els treballadors i les treballadores que formen part dels torns acordats en assemblea per a impedir que els amos de la tèxtil s'emporten producte acabat i maquinària.



A aquesta situació s'ha arribat després de més de dos anys d'estranys moviments per part del grup especialitzat en tèxtil d'alta qualitat. Enrere ha quedat la declaració d'empresa model, amb beneficis, fàbriques a Argentina i Austràlia i un Centre Especial d'Ocupació. El que hui queda és Juan Santamaría e Hijos SA, en procés de liquidació i tancament i amb tota la plantilla de permís "retribuït" i cinc nòmines impagades; Pasamanería Santamaría SL sense plantilla després d'acomiadaments individuals i un ERO aprovat al desembre del 2005; i Pasamanería Artesana SL, Centre Especial d'Ocupació de discapacitats subvencionat per Generalitat que va escometre un ERO aquest estiu, recorregut per CGT, i on només queden tres treballadores, delegades de CGT, que es neguen a acceptar l'acomiadament voluntàriament. I tot açò a un any que l'Institut Valencià de Finances concedira un préstec de dos milions d'euros per a resoldre els problemes financers pels que travessava el Grup.

Evitar la desaparició de material

Diversos treballadors i representants de CGT van detectar que s'estava traient material de les naus, d'amagat i contravenint clarament les obligacions empresarials en un procés de liquidació i tancament: comptabilització de béns, subhasta i liquidació dels deutes contrets.

Davant d'aquestos fets, el Comitè d'Empresa de Juan Santamaría e Hijos SA va promoure una assemblea de treballadors i extreballadors de les empreses del Grup tèxtil en què es va decidir la conformació de grups rotatius per a evitar la desaparició de mercaderia i altres béns. També es va acordar la interposició d'una demanda davant del Jutjat de Primera Instància de Torrent amb l'objecte que l'administració garantisca la permanència del material en l'interior de les naus.

Des de la Confederació General del Treball es destaca que aquests esdeveniments formen part del procés d'extinció del sector tèxtil en el País Valencià per mitjà de la deslocalització de la producció o bé a través del tancament i posterior inversió de capitals en sectors "emergents" com la construcció i el turisme. Un procés que ha de ser denunciat i contra el qual és imprescindible lluitar. El futur ens va en això.

Tema del mes

Els papers... de Madrid?

Esther Sancho

En els darrers dies, hem assistit a l'espectacle patètic de l'espanyolisme exacerbat que comença al mateix Arxiu de Salamanca i s'estén fins a l'Audiencia Nacional, jutjat d'excepció que no ens mereix cap credibilitat, acostumades com estem a veure criminalitzar i represaliar tantes persones actives en la lluita anticapitalista o antifeixista com la nostra companya Laura Riera.

La Comissió de la Dignitat valorava en un comunicat que l'acte de suspensió cautelaríssima de l'Audiencia Nacional, fet que ha provocat que els papers de Salamanca s'aturessin a Madrid uns quants dies, és un fet absolutament desproporcionat ja des d'un punt de vista purament legalista, aquesta suspensió només està prevista per a actes que sigui absolutament impossible de reparar-los cosa que no és el cas.

El recurs de l'Ajuntament de Salamanca es basa en el fet que hi ha hagut un defecte de forma comès per part del Ministeri de Cultura en complir la llei ja que se suposa que es van transferir documents que no estaven previstos.

L'actuació del Ministeri va ser qualificada per la mateixa Comissió de la Dignitat com a extremadament prudent i cautelosa, en limitar-se a complir estrictament el que preveu l'article 4.2 de la Llei del retorn. Aquest article preveia que el Ministeri transferiria a la Generalitat, en el termini de tres mesos des que va entrar en vigor, els documents relacionats en l'inventari fet el 1989 per un acord del Ministeri de Cultura i la Generalitat de Catalunya.





Per això, la Comissió afirma que la mesura cautelar de l'Audiencia Nacional no estava justificada, ja que està prevista per suspendre actes administratius que siguin irreparables, cosa que no és el cas del lliurament dels documents a la Generalitat. Està prevista per a casos com un enderroc d'una casa, ja que si es du a terme, no es pot tornar enrere.

Finalment, prèvia audiència a l'advocat de l'Estat, l'Ajuntament de Salamanca i la Generalitat com a part afectada, es va resoldre aixecar la suspensió, per no ser un acte que sigui irreparable, però sobretot perquè les raons del recurs són totalment absurdes.

El 27 de gener, el 69 aniversari del dia que es va donar l'ordre per a iniciar la requisa de tots els documents de Barcelona i de tota Catalunya per part del govern franquista, estava previst fer un acte públic de celebració al Casino L'Aliança del Poble Nou de Barcelona presentat per Vicki Peña amb diverses intervencions i amb les actuacions dels grups L'Estela Roja de Benimaclet, Port Bo, Josep Tero, Carles Rebassa, Teatre de Guerrilla i Pep Sala. En l'acte estava previst fer un homenatge als milers d'espoliats que no han pogut veure la restitució i dels milers de víctimes de la repressió franquista.

Tot sigui per tal que finalment es faci efectiu l'acte de restitució d'allò que es va requisar per la força a particulars, entitats, partits i sindicats com el nostre, amb un altre nom en aquell moment.

Manifest pel retorn íntegre dels papers de Salamanca

Tot poble té dret a ser lliure. Tot poble té dret al respecte i a la seva dignitat. Tot poble té dret a la seva història i al seu patrimoni. És per això que avui, seixanta-cinc anys després de la fi de la Guerra Civil, cal rebutjar sense miraments tots aquells impediments que encara obstaculitzen el ple accés de la nostra gent i de la nostra nació a la plena llibertat. No podem admetre que crims franquistes encara sense corregir continuïn marcant les nostres circumstàncies actuals com a persones i com a poble, amb els trastorns psicològics i morals col·laterals que això suposa.

Un dels principals impediments que avui encara ens afecta és el fet que no s'hagi produït el retorn dels documents que els franquistes se'n va emportar a Salamanca a la fi de la Guerra Civil. És un retorn que s'hauria d'haver produït fa dècades. No retornar-nos-els –sigui quin sigui el pretext adduït– significa beneir moralment aquella agressió i perpetuar-la com a símbol de la victòria dels vencedors sobre els vençuts. Tanmateix no és amb un retorn simbòlic i consensuat que el nostre poble es donarà per satisfet avui. Exigim un retorn íntegre del nostre patrimoni perquè ningú no pot distingir -ni jurídicament ni ètica- entre materials espoliats retornables i materials espoliats no retornables. Les nostres institucions, els nostres ajuntaments, els partits i sindicats espoliats, els particulars afectats han exigit ben clarament aquests darrers anys el retorn dels documents i d'altres materials que els pertanyen legítimament. Aquesta justa reclamació ha comptat, entre d'altres suports, amb un aval impagable: el de la comunitat acadèmica internacional, encapçalada, recordem-ho, per personalitats tan distingides com Noam Chomsky, Francesco Cossiga, Rigoberta Menchú, Danielle Mitterand, Adolfo Pérez Esquivel, Federico Mayor Zaragoza, Nawal el Saadawi o Mario Soares que, juntament amb més de 700 catedràtics i professors universitaris de tot el món, feren costat a la Comissió de la Dignitat en la nostra reivindicació l'any 2002.

Avui estem davant d'una oportunitat històrica perquè un Govern espanyol pugui reparar en part aquell atrocitat tot seguint l'exemple d'altres governs democràtics com el basc, que fa tres anys va tornar als catalans els documents que obraven en el seu poder. Aquest Manifest té com a únic objectiu exigir que el Govern espanyol compleixi l'acord pres pel Congrés dels Diputats el passat 18 de maig de 2004, que exposa la necessitat de "resoldre el contenciós plantejat" respecte als documents espoliats. Per a nosaltres, els signants, aquesta resolució del contenciós només serà una realitat si es produeix una restitució íntegra de tots els materials espoliats, única manera de rectificar –finalment– aquest esfereïdor cas de vandalisme practicat per l'Estat franquista contra la democràcia i contra la nostra nació.

Barcelona, Ciutat de Mallorca i València. 15 d'octubre 2004.

Manifest promogut per les Taules de Suport a la Comissió de la Dignitat, els primers signataris: Antoni Miró (pintor d'Alcoi), Josep-Maria Terricabras (filòsof de Girona), Maria A.Oliver (escriptora de Manacor) Henry Ettinghausen (Universitat de Southampton i signatari del Manifest Internacional de 2002). Per a adherir-s'hi: m_rojals@hotmail.com o trucant el mòbil 665727329.

> EL LLIBRE

"Volem els papers. La lluita per la repatriació dels "Papers de Salamanca"

COMISSIÓ DE LA DIGNITAT

Pagès Editors



La lluita per la repatriació dels "Papers de Salamanca". Llibre col·lectiu i molt complet sobre la lluita pel retorn dels papers de Salamanca a partir de les aportacions d'historiadors, arxivers i membres de la Comissió de la Dignitat. El llibre va ser editat per l'editorial lleidatana Pagès Editors i no inclou els darrers esdeveniments sobre els "papers" però sí una abundantinformació sobre la seva història i el procés per aconseguir retornar-los.

La primera part del llibre explica com es van produir els espolis de particulars i d'entitats per part dels franquistes durant els anys 1938 i 1939. La segona part descriu els intents per recuperar els papers entre 1978 i el 2002 i, sobretot, les activitats de la Comissió de la Dignitat, il·lustrades amb força fotografies. El llibre s'acaba amb la relació de suports rebuts: els catedràtics de més de 220 universitats d'arreu del món, les institucions, les entitats i els organismes.

"La retenció dels papers catalans a l'arxiu de Salamanca no tan sols és un crim contra la història, sinó un insult a les víctimes del feixisme. Dono tot el meu suport als que s'esforçen per aconseguir el seu feliç retorn als arxius catalans, d'on mai no haurien d'haver sortit". Noam Chomsky, catedràtic del MIT.

Comissió de la Dignitat

"Papers de Salamanca"



Josep Tero, Port Bo, Carles Rebassa, Estela Roja de Benimaclet, Teatre de Guerrilla i Pep Sala

Cronologia

Podeu contactar amb nosaltres a cronocata@cgt.es - (C-I) recull les notícies extretes de Contra-Infos. (zitzania@sindominio.net, sindominio.net/zitzania) - Més informació a barcelona.indymedia.org - I als web de CGT: www.cgtcatalunya.org www.cgt.es www.rojoynegro.info

> EL MOVIMENT

Es revisarà el procés judicial que va portar Mumia Abu Jamal al corredor de la mort

A primers de gener, es va saber que la Cort d'apel·lacions del tercer districte de Philadelphia (EUA) va acceptar reconsiderar el cas contra Mumia Abu Jamal. Mumia, periodista i antic membre dels Panteres Negres (grup de defensa dels drets civils dels afroamericans), porta 23 anys a la presó condemnat a mort per l'assassinat d'un policia. Això implica que la Cort acceptarà revisar alguns punts, per exemple si durant el procés se li van negar a l'acusat drets constitucionals o si el jurat conformat per a aquest cas era racista. Amb aquestes revisions es podria veure que Mumia no va tenir un judici legal i que està sent víctima d'un muntatge policial, ja que ell no va matar el policia. Després de molts anys de lluita i a l'espera de ser executat, ara en Mumia podria sortir en llibertat.

Més informació a www.mumia.org/freedom.now

Distribuïdora A Contratiempo

A iniciativa del Comitè Confederal estatal de la CGT ja porta mesos funcionant una distribuïdora de materials diversos dirigida als sindicats i federacions de la CGT.

Des del si de la CGT neix la iniciativa de distribució Acontratiempo com una eina, com un altaveu i com un espai de reflexió. Una eina que vol difondre la gran quantitat de materials de tot tipus que genera la pròpia organització o altres col·lectius: llibres, llibrets, revistes, xapes, vídeos, dvd, música, agendes, etc. Un altaveu que vol ajudar a visualitzar i comunicar les iniciatives crítiques tant entre els i les afiliades com entre els moviments contestataris. Un espai de reflexió que pretén impulsar no només el pensament crític i la difusió de punts de vista antagonistes/alternatius, sinó també les seves conseqüències, els actes de rebel·lia i desobediència.

Per posar-s'hi en contacte, a: carrer Sagunto, 15, 1r, 28010 Madrid, telèfon (matins, pregunteu per Alvar) 91 448 68 12. http://www.acontratiempo.org/ i distri@acontratiempo.org

FINS AL 15 DE GENER

DIMECRES 14 DE DESEMBRE

"AQUÍ FA PUDOR L'ESPECULACIÓ!": protesta contra la IV Trobada Immobiliària de Lleida, tres joves entraren a l'interior del lloc on se celebrava la trobada i llençaren un seguit de bombes fètides mentre es realitzava una concentració de protesta al davant. (IU)

DIJOUS 15 DE DESEMBRE

CCOO I UGT trenquen la unitat sindical a la SEAT i signen un acord amb l'empresa que implica 660 acomiadaments, que sumats a prejubilacions i baixes voluntàries implicarien la sortida de 1.050 treballadors. CGT no va signar el pacte ja que rebutja qualsevol acomiadament. El mateix dia CGT convocà una manifestació per protestar contra l'acord de CCOO i UGT i per exigir que no hi hagin acomiadaments. La manifestació aplegà unes 200 persones.

DIVENDRES 16 DE DESEMBRE

CGT DIFON un comunicat entre la plantilla de l'empresa on titlla les extincions de contracte de neteja disciplinària i carrega contra CCOO i UGT per la seva supeditació a les imposicions de Volkswagen. Es tracta d'un acord sense consulta als afectats i sense justificació: SEAT ha tingut 10 anys de beneficis continuats.

CGT D'AUTOBUSOS de Transports Metropolitans de Barcelona convoca una vaga de cinc hores per a la realització d'una assemblea i per informar la plantilla de les conseqüències del preacord signat per CCOO, UGT i SIT. Es convocà a diverses jornades de vaga davant l'estancament de les negociacions, que no acceptaren l'última proposta de l'empresa.

NOVA OCUPACIÓ a Cornellà de Llobregat: es tracta d'un habitatge situat al passeig dels Ferrocarrils, núm. 18. (CI)

ÉS FERIDA A RAMALLAH (PALESTINA) per un soldat israelià l'activista catalana Anna Maria Fernàndez mentre realitzava una acció pacífica contra el mur de Palestina. Es produïren altres vuit ferits i cinc detencions més. (CI)

DISSABTE 17 DE DESEMBRE

LA PLATAFORMA SALVEM EL PENEDÈS denuncia el desdoblament de la N-340 marcant-ne el recorregut en un mural propagandístic a la Fira del Gall de Vilafranca. (CI)

EL GRUP "MOBILITZATS" realitzà una jornada de neteja a Cala Busquets (Menorca) per denunciar l'estat de deixadesa en què es troben molts espais de l'illa. (CI)

MÉS DE 5.000 PERSONES surten al carrer contra la nova ordenança del civisme de l'Ajuntament de Barcelona, recorrent el centre de la ciutat. Quan ja s'estava prop de les Rambles, els mossos van iniciar un seguit de càrregues que van impedir acostar-se a la plaça Sant Jaume i hi va haver una vintena de ferits. (IU)

JORNADA SOLIDÀRIA amb els processats pel cas Torà a Calaf, amb passi de documental, xerrada informativa, marató d'espectacles i concert solidari.

FINALITZA la "segona setmana antitransgènica" amb activitats lúdiques de protesta al Portal de l'Àngel de Barcelona, escenificant quant costen realment els productes que consumim. (CI)

OCUPACIONS de dos solars a Barcelona contra l'especulació: al barri de Gràcia, després de lliurar a la seu del districte la "carta de mesures contra la violència immobiliària i urbanística", s'ocupà un solar de la plaça del Diamant i es va muntar una txabola per denunciar la precària situació de l'habitatge. Al barri del Raval, s'ocupà el solar de les piscines Folch i Torres demanant equipaments per al barri. (CI)

MARXES DE TORXES SOLIDÀRIES amb els presos polítics, a Barcelona, Lleida i Vilanova, aplegant cadascuna entre trenta i quaranta persones. (CI)

AGENTS DE LA POLICIA LOCAL del Prat de Llobregat retiraren la placa en memòria de Quim Sànchez (mort l'any 1985) col·locada el dia anterior per membres d'un col·lectiu autònom i antiautoritari de la vila. (CI)

DIUMENGE 18 DE DESEMBRE

CONGRÉS DE LA CGT DE CATALUNYA lDe 16 al 18 de desembre, es realitza Sant Joan Despí, el Congrés de la CGT de Catalunya.

DIJOUS 22 DE DESEMBRE

ES FA PÚBLICA la llista d'afectats pels 660 acomiadaments a la SEAT. En el llistat hi ha 145 afiliats a la CGT, entre ells la recentment escollida secretària general de la CGT de Catalunya i 15 candidats a les eleccions sindicals del 2003.

CASSOLADA POPULAR a la plaça Sant Jaume contra l'ordenança del civisme aprovada per l'Ajuntament de Barcelona, convocada per Víctimes del Civisme. Aplegà unes 700 persones, malgrat l'enorme control policíac que obstaculitzava l'accés a la plaça. (IU)

ACTE EN MEMÒRIA de la matança d'Acteal a Barcelona. En el seu vuitè aniversari, unes cent persones es reuniren a Barcelona en una concentració amb torxes, la lectura de textos i els noms de les 45 persones assassinades el 22 de desembre del 1997 a Chiapas per paramilitars. (CI)

ES PRESENTA a la plaça Sant Jaume de Barcelona un manifest que promou la desobediència energètica a escala global, per part de la Campanya Repsol Mata. (CI)

DIVENDRES 23 DE DESEMBRE

ES LLIUREN les cartes d'acomiadament als afectats i la indignació entre la plantilla esclata. Es produeixen aturades a diversos torns de les factories. La CGT denuncia en roda de premsa als locals de Barcelona el veritable caràcter dels acomiadaments, un atac directe contra la CGT i contra les dones (acomiadament de moltes treballadores embarassades). S'incrementa la vigilància per guàrdies de seguretat a les instal·lacions de l'empresa i als locals sindicals de CCOO i UGT.

S'APROVA l'anomenada ordenança cívica a l'Ajuntament de Barcelona. S'il·legalitzen la presència a l'espai urbà de patinadors, captaires, prostitutes, músics i malabars; i estarà prohibit penjar pancartes i repartir octavetes. Es realitza una cadena humana de protesta a la ronda de Sant Antoni. (CI)

ACCIÓ EN DEFENSA del poble palestí a la plaça Sant Jaume de Barcelona: malgrat les objeccions dels Mossos d'Esquadra, es van representar mitjançant una obra de teatre les vexacions patides per la població palestina de Betlem un cop construït el mur. (CI)

MARXA DE TORXES solidàries amb els presos polítics a El Prat de Llobregat, amb la presència d'una cinquantena de persones. (CI)

DISSABTE 24 DE DESEMBRE

"JO DIC NO": mig miler de persones es concentren al port de Ciutadella (Menorca) per protestar contra el macroprojecte de port impulsat pels governs insular i balear (PP), convocats pel col·lectiu "Mobilitzats". Posteriorment el Ministeri de Medi Ambient dictaminà en contra del projecte. (CI)

DILLUNS 26 DE DESEMBRE

NOVA OCUPACIÓ al barri de Les Corts de Barcelona, al carrer Morales núm. 10, reivindicada per l'Assemblea de Joves de les Corts. (CI)

DIJOUS 29 DE DESEMBRE

FINALITZEN a Can Pascual (masia ocupada a la serra de Collserola) unes jornades -iniciades dimecres 27- amb motiu del seu novè aniversari.

INTENT DE DESALLOTJAMENT no reeixit per part de matons en una casa ocupada (el dia 24) a Nou Barris (Barcelona). Un dels ocupants fou ferit en un ull. Els ocupants han decidit denunciar els propietaris, entenent que l'enviament dels matons es tractava d'un encàrrec d'aquests. (CI)

DIVENDRES 30 DE DESEMBRE

INAUGURACIÓ del nou local del Casal El Forn a Girona. Durant el vespre anaren passant pels nous espais prop de 300 persones. (CI)

DISSABTE 31 DE DESEMBRE

MARXES CONTRA LES PRESONS a Barcelona: al matí a la presó de dones de Wad-Ras, al vespre a la Verneda i a la nit a la Model. (IU)

DIUMENGE 1 DE GENER

"PARAULES PER LA PAU" a la plaça de la Font deTarragona: com cada primer diumenge de mes, es fa aquesta concentració de protesta contra la presència de vaixells de guerra al port de la ciutat. Van aplegar-s'hi una cinquantena de persones.

DILLUNS 2 DE GENER

CERCAVILA contra el consumisme a Barcelona.

DIMARTS 3 DE GENER

ASSEMBLEA DE TREBALLADORS acomiadats de SEAT i de companys solidaris al casinet d'Hostafrancs, convocada per la CGT. Hi assisteixen unes 1.000 persones i cal habilitar megafonia exterior. Un cop finalitzada, es va realitzar una manifestació espontània fins al carrer Diputació (d'on surten els autobusos que van a la fàbrica), que va causar importants retencions de trànsit.

CONCENTRACIÓ A TARRAGONA davant de la botiga de Telefònica en solidaritat amb el company Ángel Luís García, acomiadat pel simple fet d'haver practicat l'acció sindical de CGT dins la seva empresa de telemàrqueting.

DIJOUS 5 DE GENER

VIII MARXA-HOMENATGE als maquis: trobada al cementiri de Sant Celoni en record de Quico Sabaté.

ELS MOSSOS D'ESQUADRA carreguen contra el jovent d'Arenys de Mar i detenen tres persones en la tradicional nit de naps i cols. En aquesta jornada festiva, el jovent del poble penja naps i cols als balcons dels joves solters, junt amb poemes "pujats de to". Aquesta vegada els mossos carregaren contra els joves i es van produir una dotzena de joves contusionats i tres joves detinguts, amb càrrecs d'"agressions a l'autoritat". (CI)

DISSABTE 7 DE GENER

AGRESSIÓ FEIXISTA a Molins de Rei contra el Casal el Racó. Deu neonazis agrediren alguns joves i posteriorment cinc van entrar al local, rebentant els vidres i destrossant el mobiliari. Dos joves van haver de ser atesos per lesions al cap. La mateixa nit es van produir fets semblans a Esplugues i Sant Feliu de Llobregat. (CI)

DIUMENGE 8 DE GENER

NOVA OCUPACIÓ al barri de Sants: la casa, situada al carrer Teodor Massini núm. 82, es destinarà a habitatge. (CI)

DILLUNS 9 DE GENER

SEAT fa marxa enrere i readmet les dones embarassades i la secretària general de la CGT-Catalunya (donat que és un càrrec sindical electe i el seu acomiadament és il·legal). CGT denuncia la quantitat desproporcionada de dones a l'ERO, un 20% del total dels acomiadats, quan les dones només representen un 15% de la plantilla.

VICTÒRIA DE LLUCALLARI contra l'especulació urbanística. Desestimen el recurs de la promotora que volia construir en aquest espai de Menorca, desallotjat l'abril del 2005. (CI)

DIMARTS 10 DE GENER

DESALLOTJAMENT d'un habitatge al barri de Gràcia de Barcelona per part dels Mossos d'Esquadra. La casa estava ocupada des de feia uns tres mesos. Els ocupants s'han despertat amb els mossos ja dins de la casa i s'han viscut moments de tensió quan aquests han identificat unes dotze persones. (IU)

DIMECRES 11 DE GENER

DES DEL DIA 9 els treballadors acomiadats per la SEAT van anar passant per l'escola d'aprenents de la fàbrica on companys de CGT van repassar cadascun dels seus casos i les seves respectives indemnitzacions per acomiadament, donant-los el seu suport i per tal d'evitar arbitrarietats.

DIJOUS 12 DE GENER

ASSEMBLEA DE TREBALLADORS de SEAT on es decideix el proper calendari de mobilitzacions. Més d'un centenar de treballadors decideixen tirar endavant les demandes contra els acomiadaments. Finalitzada l'assemblea, es talla la circulació al carrer Tarragona i a la plaça d'Espanya durant un quart d'hora.

JORNADES EUROPEES de lluita dels estibadors. Aturades als ports de Barcelona i Tarragona en protesta per la directiva liberalitzadora del sector que vol tirar endavant la Unió Europea.

SE CELEBRA EL JUDICI contra els "4 del 4". El 4 d'octubre del 2004 tres joves foren detinguts acusats de participar en un atemptat contra la comissaria del barri de Sants de Barcelona. Els detinguts denunciaren posteriorment tortures, en algun cas admeses a tràmit. (CI)

DISSABTE 14 DE GENER

JORNADA EN SOLIDARITAT amb Palestina, organitzada per Sodepau, la Xarxa d'enllaç amb Palestina i Ara 9B, a Barcelona.

És hora de reclamar civisme (o la nova inquisició)

Ivan Miró
(La Ciutat Invisible)

Quan les ideologies es ressequen, quan dretes i esquerres es confonen deliberadament, quan la política és únicament gestió de l'existent, és l'hora institucional de reclamar civisme. Quan es renuncia a l'eradicació profunda de la desigualtat, quan es descarta la pròpia emancipació, quan la forma de vida dominant exclou l'experiència d'un temps més enllà de la mercaderia (sigui l'habitatge, sigui la càmera digital) o del treball assalariat, és l'hora ciutadana de reclamar civisme. Quan l'economia de mercat ha esberlat les relacions comunitàries, quan l'Estat ha monopolitzat l'acció col·lectiva, és hora que milers d'individus atomitzats s'esgargamellin reclamant civisme. Quan, sota la catifa de la marca Barcelona, s'hi ha escombrat dissimuladament l'escòria que genera el "desenvolupament sostenible", i quan de tants bonys sota l'esquena la catifa es torna incòmoda, és hora de reclamar -unànimement- civisme.

Aleshores una nova Inquisició es posa en marxa, i protagonitza discursos de polítics mediocres alleujats de tenir per fi un discurs; i escalfa els ànims d'anodins ciutadans fins a fer-los saltar del sofà i abandonar el comandament a distància; i totalitza el llenguatge social fins a tornar-lo un monocord crit històric que reclama: a la foguera! I al foc purificador del nou dogma s'hi llencen bruixes i bruixots, putes de carrer, bonguers, ros impertinents, okupes radicals, guiris borratxos, veïnes porques, fumetes adolescents, sorollosos immigrants, ionquis despistats, 'homeless' a seques.

I així la Institució, com un Torquemada sadollat, respira a fons sabedora de poder guanyar la batalla per un espai públic massa disputat -de fet reconstruït- pels moviments socials heretges dels darrers anys. I així els nous senyors feudals de les constructores i immobiliàries continuen -sense fer soroll, és un dir- edificant i ventilant-se pisos a 40 milions. I així els 'mass media' tanquen -virtuosos com teolegs de monestir- el cercle de denunciar i reclamar solucions a un problema de la seva creació. I així el ciutadà dorm el son dels justos, confiat en assolir l'únic cel possible. Civisme, civisme, civisme.

Haurem de retorçar el concepte fins que perdi tot sentit.

> DELS MOVIMENTS

Manifest col·lectiu "Protegim l'Horta de Lleida"

Plataforma Protegim l'Horta de Lleida

L'Horta de Lleida, el gran pulmó verd de Lleida, és un element del nostre patrimoni cultural transmès de generació en generació. La interacció de l'home amb aquest entorn ha recreat un conjunt d'elements que han definit un paisatge singular amb un caràcter propi i exclusiu, el qual als lleidatans ens infon un fort sentiment d'identitat.

Malgrat les qualificacions previstes en el Pla General de Lleida, la degradació de l'Horta que voreja la nostra ciutat ha estat provocada per la pressió urbanística amagada sota un irracional progrés. Aquestes constants agressions al medi natural ens han dut a l'especulació de la terra i a la gairebé desaparició de la pagesia i d'elements que formen part del nostre patrimoni cultural i natural. En aquest sentit, l'exemple més representatiu i recent de la pèrdua d'aquests valors ha estat la construcció del bypass del TGV que, a més, suposa per a l'Horta una barrera ecològica i urbanística difícilment reversible.

Actualment, s'estan duent a terme estudis sobre la prolongació de la variant sud de Lleida (C-13). De nou, algunes de les propostes que es plantegen tornen a castigar, sense cap mena de mirament, el nostre patrimoni. Una nova infraestructura tornarà a incidir sobre l'Horta històrica lleidatana essent una segona barrera que no tindrà en compte els valors culturals, humans, socials i ambientals.

Des de la Plataforma Protegim l'Horta de Lleida us sol·licitem l'adhesió a aquest manifest per evitar a l'Horta de Lleida una nova i irreversible agressió urbanística. Amb el vostre suport ens comprometem a exigir a les administracions:

- Aturar qualsevol traçat que afecti i agredeixi l'Horta de Lleida i crear mesures immediates i efectives que canviïn aquesta situació de degradació progressiva de l'Horta.

- Analitzar i estudiar, amb la participació directa dels pagesos i els sectors socials i culturals del territori, els traçats més respectuosos amb el medi natural i que siguin més sostenibles socialment.

- La transformació del paisatge és inevitable, però es pot controlar i planificar sense atemptar els trets bàsics que li donen la personalitat.

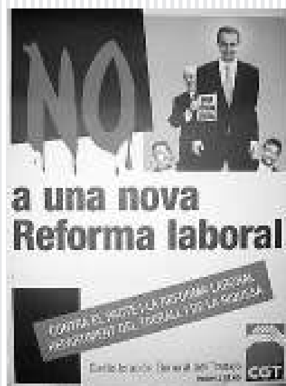
- L'elaboració, amb un veritable debat social, de les línies mestres d'un nou model d'ús i gestió del paisatge de l'horta de Lleida que prioritzi i faci compatible l'agricultura com a sistema econòmic i social propi.

- Establir les polítiques per posar en valor els aspectes culturals, visuals, ambientals i paisatgístics de l'Horta de Lleida per tal de preservar el caràcter propi en benefici de la societat i de les generacions lleidatanes futures.

Contactes a la Partida Rufea, número151, 25194 Lleida, telèfon 973 27 13 42 o escriviu a: hortalleida@gmail.com

> CONVOCATÒRIES

Campanya contra la Reforma Laboral a Tarragona



Dijous 2 de febrer, 11h
Local de CGT Tarragona
Convocatòria per a delegats i delegades. Campanya CGT contra la Reformal Laboral
A càrrec d'Ángel Luis Garcia, secretari d'Acció Sindical del Comitè Confederal Estatal.

Dijous 2 de febrer, a les 19h
Acte públic: "No a una nova Reforma Laboral. Pel repartiment del Treball i la riquesa". Centre Cívic de Torreforta (plaça del Tarragonès).
Acte públic amb membres de les diferents federacions del Camp i el Penedès.

Manifestació, 18 de març de 2006: "Ni guerra ni Guantánamo global"

Al voltant dels dies 18, 19 i 20 de març d'enguany (tercer aniversari de l'agressió contra Iraq) hi ha convocades mobilitzacions internacionals contra la guerra. A Catalunya (principalment a Barcelona), convocades per la Plataforma Aturem la Guerra i altres col·lectius i organitzacions, es realitzaran accions locals el dia 17 a diverses ciutats, i el dia 18 es convoca una manifestació central a Barcelona, tot i que és possible que n'hi hagi també a altres ciutats, pel que caldrà estar atents a cada una de les convocatòries.

Actes a Lleida en suport dels acomiadats de Seat

Casal Independentista l'Ocell Negre, casc antic. Lleida

Divendres 3 de febrer, 20 hores
"La Toma" de Noemi Klein. Videoforum de solidaritat amb les acomiadades de la Seat.

Dissabte 4 de febrer, 19h
Xerrada amb Merche Sánchez, secretària general de la CGT de Catalunya i treballadora de Seat.

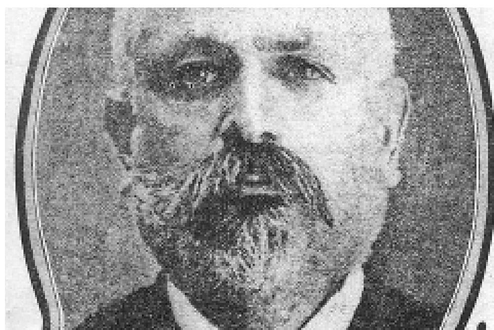
Organitza: Casal Independentista l'Ocell Negre.

ORGANITZAT PER LA SECCIÓ SINDICAL D'ENSENYAMENT DE LA CGT DE PONENT

Curs universitari sobre la llibertat i l'educació

La CGT de Ponent ha organitzat un curs de lliure elecció a la Facultat de Ciències de l'Educació de la Universitat de Lleida, que es durà a terme els dies 7, 8, 14, 15, 21 i 22 de març de 18 a 20.30h, sobre la figura de Francesc Ferrer i Guàrdia i la relació, no sempre ben portada, mai fàcil, de la llibertat i l'educació.

Amb l'Emili Cortavitarte, el Pere Solà, el David Sancho i l'Anna Campanera de professorat es tractarà de donar a conèixer la figura del pedagog Francesc Ferrer i Guàrdia, tot contextualitzant-lo en els principis del Segle XX i les constants lluites socials i polítiques de l'època, així com la inspiració de l'Escola Pública Catalana de la II República (Consell d'Escola Nova Unificada) en els principis pedagògics de l'Escola Moderna.



Per il·lustrar aquestes presentacions es visionarà el Documental "Francesc Ferrer i Guàrdia, una vida per la llibertat" i, paral·lelament, durant el mes de març, la Facultat de Ciències de l'Educació de la UdL acollirà l'exposició "Francesc Ferrer i Guàrdia i l'Escola Moderna".

A partir d'aquesta visió històrica i pedagògica es planteja la reflexió entorn l'exercici i els fonaments de la llibertat a l'Educació a l'actualitat, amb la col·laboració en una taula rodona de membres de la Xarxa d'Educació Lliure, de mestres i professors de l'Escola Pública i educadors de l'àmbit no formal.

Més informació: CGT de Ponent, Secció Sindical d'Ensenyament, av. Catalunya, 2 8è Lleida, telèfon: 973275357 (www.cgt.es/cgtense i cgtense@lleida.org).

Convocatòria de les Secretaries d'Acció Socal i Joves de la CGT

Des de la Secretaria d'Acció Social i de la Secretaria de Joves s'ha convocat el dia 11 de febrer a les 11 del matí al Centre Social Okupat Can Vies de Sants (carrer Jocs Florals 42, Barcelona) per exposar a totes les secretaries d'Acció Social i de Joves de la CGT i a totes les persones interessades per exposar i compartir les idees que es tenen per a aquests pròxims quatre anys.

Les dues secretaries volen escoltar les diferents federacions i sindicats, saber amb quins col·lectius treballen i quina feina estan duent a terme en cada localitat, entenem que l'acció social s'ha de fer entre totes i tots seguint la línia dels acords aprovats en el passat Congrés de Sant Joan Despí. Volen saber quants joves hi ha a cada federació i la possibilitat de treballar conjuntament amb la Secretaria de Joves.

L'ordre del dia s'articula al voltant dels següents punts:
-Presentació de les noves Secretaries d'Acció Social i de Joves.
- Exposició de les campanyes proposades per aquest any 2006.
- Roda d'intervenció de les diferents federacions i sindicats presents.
- Els companys i companyes de Can Vies ens explicaran el seu projecte i la situació actual

D'altra banda, amb aquesta reunió al Centre Social Ocupat es vol donar suport a aquest centre i, d'acord amb els acords aprovats al Congrés, donar el suport de CGT a l'okupació ja que entenem que representa una lluita clara i directa contra la propietat privada. El CSO Can Vies es troba a prop de l'Estació de Sants i a la parada de metro Mercat Nou (línia vermella) i Plaça de Sants (Línia Blava).

ORGANITZAT PER LA XARXA D'EDUCACIÓ LLIURE A LES COTXERES DE SANTS

Cicle de vídeo fòrum: experiències educatives alternatives

La Xell, xarxa d'educació lliure, organitza un cicle de vídeo fòrum sobre experiències educatives alternatives d'arreu del món. Es tracta d'un cicle de sis sessions, una sessió mensual, en què es presentaran experiències d'educació alternatives d'arreu del món:

27 de gener: "Summerhill avui".
17 de febrer: "Escoles Sudbury".
17 de març: "Escoles Krishnamurti".
21 d'abril: "Escola Pestalozzi i experiències al 3r món".
19 de maig: "La desescolarització".
16 de juny: "Xarxes, observatoris i instituts d'educació".

Cada sessió comptarà amb la participació d'una persona que ha estat convivint, treballant o estudiant a l'experiència en qüestió.



Totes les sessions tindran lloc al centre cívic Cotxeres de Sants i començaran a les 19 hores. Podeu descarregar-vos tota la informació del cicle a www.educaciolliure.org

Reunió a Madrid de col·lectius de solidaritat amb Chiapas

Diversos col·lectius de solidaritat amb Chiapas han decidit ajuntarse a Madrid per celebrar una reunió estatal. Tindrà lloc i començament el dissabte 4 de febrer, en els locals de CGT de c/ Alenza, 13 (metro: Cuatro Caminos o Ríos Rosas), a les 10.30 hores.

Segons les propostes rebudes, l'ordre del dia quedaria així:
1. Presentació de grups i persones.
2. Valoració de la situació actual.
3. Des de "la Sisena Zapatista" a "l'Altra mexicana" i a la trobada Intergalàctica.
4. Sobre la possible trobada o jornades europees.
5. Valoració de "L'Altra" en el context de l'actual situació llatinoamericana.
6. Possibilitat de creació d'una i/o diverses Comissions Intergalàctiques.

A continuació s'assenyalen dos números de telèfon, bé perquè ens digueu si necessiteu allotjament (avisant amb antelació, per favor) o per qualsevol altra circumstància que us pogués sorgir: Lola (Cedoz): 636 420 707 i Alberto (La Plata): 677 805 006.

Mots encreuats (solucions)

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	H	O	R	I	T	Z	O	N	T	A	L
2	■	M	E	I	R	■	C	A	■	L	O
3	V	■	V	I	E	N	A	■	C	G	T
4	E	R	O	■	B	O	■	O	N	U	■
5	R	■	L	■	A	C	R	A	T	E	S
6	T	O	T	A	L	■	A	N	■	S	■
7	I	■	E	■	L	A	T	■	F	■	I
8	C	O	N	F	E	D	E	R	A	L	■
9	A	P	■	I	M	■	R	E	C	T	E
10	L	A	E	R	■	M	■	T	I	■	N
11	S	■	C	A	T	A	L	U	N	Y	A



El dret a l'autodeterminació del poble saharahuí cal que es converteixi en alternativa de futur si es vol desencallar el conflicte

Des de la societat civil cal pressionar per mantenir els drets bàsics

Sàhara Occidental: revolta als territoris ocupats



Joan M. R.

Des del 21 de maig del 2005 s'estan produint aixecaments i protestes de la població civil als territoris del Sàhara Occidental ocupats pel Marroc. Tothom sap, a hores d'ara, que la repressió de les autoritats marroquines ha estat brutal: segrestos, detencions arbitràries, desallotjaments de cases "sospitoses", tortures, empresonaments d'activistes, morts a mans de la policia i judicis ràpids sense garanties. No és casualitat que fins i tot Amnistia Internacional hagi fet declaracions públiques sobre tortures als detinguts exigint que el govern marroquí obri investigacions i apliqui realment la Convenció Contra la Tortura i altres Tractes o Penes Inhumanes i Degradants.

Però el Marroc s'ha limitat a posar un setge militar i mediàtic sobre els territoris ocupats, retallant la llibertat de premsa i d'informació i prohibint l'entrada de delegacions estrangeres formades per polítics, activistes d'ONG, etc., amb l'excusa que el tema del Sàhara és un afer intern, excusa intolerable si tenim en compte que no parlem ni tan sols de territori marroquí, sinó de territori ocupat il·legalment i que, segons la mateixa ONU, és un territori pendent de descolonització.

Després de les protestes produides des de la primavera del 2005, que es repeteixen continuadament en forma de concentracions i manifestacions immediatament i brutalment reprimides per les forces policials i militars marroquines, està clar que s'està gestant al Sàhara Occidental allò que ja es comença a anomenar com la "intifada sahrauí", una lluita on activistes de llarga trajectòria militant tenen un paper destacat, però on són els joves saharauís dels territoris ocupats pel Marroc els que desenvolupen un paper molt destacat i amb un radicalisme difícil d'imaginar fa uns anys.

I no són 200 els activistes, com es dediquen a repetir a tort i a dret les autoritats marroquines, que ja no enganyen ningú. El problema és que no són 200, que això és el començament d'una intifada, que la majoria dels sahrauís no volen ser marroquins i que de retruc marca el fracàs de la política marroquina d'assimilació als territoris ocupats. Durant 30 anys els saharians han estat ocupats, sense cap universitat i amb un procés d'assimilació cultural per l'ocupant marroquí, però 30 anys després un dels sectors que es rebel·len més és el dels estudiants, que teòricament estan assimiltas a les universitats marroquines.

Hi ha representants marroquins que dieun que la Intifada és una tàctica del Front Polisari i Algèria, però aquestes acusacions cauen per si mateixes. Només cal veure com va començar la Intifada: el trasllat d'un pres saharià a una altra presó 550 quilòmetres al nord del Marroc i la concentració de familiars per impedir-ho. Aquesta política de dispersió és una espurna en un territori molt sensible contra l'ocupació, on tots els recursos són a les mans de gairebé trenta families que són marroquines i que tenen una estreta relació amb la cúpula militar del Marroc. L'aixecament no és estrany, es veia venir, dues terceres parts de la població autòctona és a l'atur i els ocupants els van construir un mur vergonyós de més de 1.200 quilòmetres que els separa dels germans exiliats als campaments de Tindouf. I el Front Polisari, tot i que dóna suport a la revolta, s'ha vist desbordat pels esdeveniments i fins i tot diverses informacions apunten que molts activistes dels territoris ocupats consideren que el Front Polisari té una actitud massa moderada.

Arran de tot això, les associacions de solidaritat amb els sahrauís han incrementat a nivell internacional la pressió sobre el govern marroquí i sobre els governs francès i espanyol, per tal de demanar que s'aturi la repressió i es permeti la lliure expressió dels activistes sahrauís. La situació és complicada, els EUA i França, principals valedors i aliats del règim marroquí, no semblen massa disposats que la situació canvïi. I el govern espanyol del PSOE, immers en un període de millora de les relacions amb el Marroc i d'increment de la cooperació política i l'intercanvi econòmic, ha continuat amb la seva traïció envers els sahrauís i pràcticament no ha realitzat cap pressió sobre el Marroc, només ha criticat molt tímidament la repressió.

El Front Polisari i els sahrauís es mouen en un context internacional poc favorable. D'una banda el pla Sahel, des del mar Roig a l'Atlàntic, en què els Estats Units, amb l'excusa de la lluita contra el terrorisme, estan situant milers de soldats occidentals a la zona del Sahel per controlar el nord del continent africà, al mateix temps que entrenen soldats de Mauritania, Mali i altres països. I d'altra banda, la situació a Algèria, que vol sortir del pou econòmic en què està immersa i de l'aillament polític exterior. Algèria ha començat un apropament als Estats Units i, fins i tot, i encara que de forma molt tímida, al Marroc. És la mateixa via que ha obert Líbia. A canvi entren en els mercats del petroli, en l'economia de mercat i en la via de l'entrada de capitals estrangers.

També podem referir-nos al gasoducte que des d'Algèria ha d'arribar a Europa, via Orà-Alacant o per Algesires. Sembla que tant França com els Estats Units tenen pressa per aconseguir un acostament Marroc-Algèria que permeti que la Unió del Magrib Àrab doni via lliure al gasoducte, que portaria el gas de manera més barata als països occidentals, tenint en compte que Europa té greus problemes energètics. Als Estats Units també els interessa que el gas i el petroli arribin a ports atlàntics, perquè és una zona geogràfica que controlen molt bé i és bo per als seus interessos.

Per la seva banda, el govern espanyol del PSOE busca un lloc a Europa i intenta ser el líder darrere d'Alemanya i França, i el tema del gasoducte i les bones relacions amb Algèria li donen cartes per jugar al si de la Unió Europea i ocupar un lloc clau. Aquesta estratègia fa que el govern espanyol aposti per un acostament Marroc-Algèria, a diferència del que passava amb l'anterior govern del PP, que no tenia bones relacions amb els països del nord d'Àfrica ni amb les principals potències europees.

Tot això fa necessari que la República Àrab Sahrauí Democràtica i el Front Polisari aprofitin el moment, abans que es minimitzin les diferències entre Marroc i Algèria i abans que els països occidentals donin per tancat el tema del referèndum, que l'ONU es veu incapaç de desencallar, perquè pensin que és prioritari el gasoducte i l'estabilitat política del Marroc abans que resoldre el problema sahrauí. Per altra banda, el Front Polisari ho té molt difícil per tornar a la guerra, perquè el Pla Sahel es podria aplicar en contra seu, i la intifada als territoris ocupats és una important via de pressió.

Crida de Rabat

Association Nationale des Diplômes Chomeurs au Maroc (ANDCM), Marroc (andcmperso@yahoo.fr)

La Confederació General del Treball conjuntament amb l'Associació Nacional de Diplomats/des en Atur del Marroc i la Lliga de Diplomats/des en Atur de Tunísia, vam tenir una trobada a Rabat (Marroc) el passat 29 de desembre, de la qual ha sortit aquesta Crida de Rabat, així com la convocatòria d'unes jornades internacionals sobre exclusió social, atur i immigració, que tindran lloc a Rabat el 13 i 14 de maig de 2006.

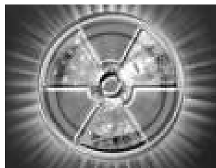
Volem expressar:

- La nostra convicció que el món que volem construir és un món de justícia social, llibertats, democràcia i drets humans, que rebutja totes les formes d'exclusió social com: la pobresa, l'atur, la marginació, l'analfabetisme, la desigualtat entre sexes i cultures i totes les formes de militarització. Un món on compartir de forma equitativa de la riquesa, un món solidari lluny de tota forma de separació i exclusió social.
- La nostra consciència que l'accentuació de la influència de la globalització capitalista i els seus cops sobre la vida, especialment en els països del sud, està influint en l'augment de la immigració clandestina i de les pasteres de la mort per als joves que busquen una alternativa a la seva situació precària i a la falta de dignitat humana.
- El nostre rebuig categòric a ser les víctimes de polítiques i decisions destructives per a les nostres societats i els nostres potencials.
- I el nostre compromís amb el moviment mundial de lluita contra la globalització i l'explotació capitalista en totes les seves formes.

Fem una crida a tots els protagonistes en la lluita contra totes les formes de precarietat i exclusió social per a la participació en una trobada internacional al Marroc sota el tema de "Lluita contra l'exclusió social i l'atur, i sobre la immigració" els dies 13-14 maig de 2006 en la ciutat de Rabat.

Reiterem la nostra crida a la participació en aquesta trobada que pretén ser una contribució i aportació a la unificació de la lluita contra les conseqüències de totes les formes d'exclusió social.

Confederació General del Treball (CGT) Estat espanyol (spcc.cgt@cgt.es)
Ligue Tunisienne des Diplômés Chômeurs (LTDC) Tunísia (eternelchomeur@yahoo.fr)
Per a contactes i informació: ricpcicprov@yahoo.fr



El desviament del Llobregat ha posat en perill la reserva més gran d'aigua dolça de la zona metropolitana de Barcelona

Abandonar l'energia nuclear és una de les prioritats de la nostra sosietat

BALA PERDUDA

David, el 'secreta' que va ser pallasso

Toni Álvarez, Assemblea Antimilitarista de Catalunya

Aquí va una de detectius i agents secrets. Segons alguns principis psicològics, unes de les funcions de riure's de les situacions dramàtiques i torbadores és fer-ho servir com a mecanisme de defensa, en aquest cas contra la paranoia. La paranoia que acostumem a sentir quan es descobreix un nou cas d'infiltrat policial a les rodalies dels nostres moviments socials més afins. I dic acostumen perquè el tema no és nou, i no em refereixo a temps pretèrits quan manava el "caudillo", sinó en plena i absoluta democràcia.

L'últim cas conegut és el de David, el pallasso de Madrid. Ja em perdonareu tots el amics i amigues pallasses, no és un nom de guerra pejoratiu, ni molt menys, sinó que el "susodicho secreta" va fer-se unes quantes fotos vestit de pallasso a una acció que es va fer contra la caserna de l'OTAN a Bètera fa un parell d'anys, que els grups antimilitaristes d'arreu de l'Estat van muntar. És una feina molt difícil la de ser un 'secreta' infiltrat als moviments socials, en aquest cas antimilitaristes: avui fes de pallasso, demà queda't en pilotes davant de la caserna, l'altre disfressa't de militar i fes una 'performace' o queda't tres dia a un balcó o plaça de qualsevol ciutat... Us podeu imaginar les rialles a la caserna de l'espionatge secret espanyol (o català, tant és): "-Mira a Krusty en pelotas!!!" fa gràcia pensar-ho, oi?! I el cas és que aquests agents secrets han de fer informesi, si escau, intervenir, clar.

És aquí, a la intervenció, on es dóna peu a aquell dilema que solen tenir els agents secrets (si més no, de les pel·lícules): "intervinc per evitar el delicte i salvaguardar la pàtria o continuo fent el 'paripé' i col·laboro amb el delicte?" Krusty, perdó, David, no va tenir molts dilemes: es va posar perruques, es va menjar assemblees soporíferes, va anar a manis de 'freakys' i marginals (això no és meu...) suposem que fins un dia en el que, els seus caps el van veure cansat i el van rellevar. No sabem si amb recanvi o sense, suposo que haurem d'esperar que algun dia vegem el Krusty de torn per la tele fent alguna acció policial (com ja s'ha donat el cas) i diguem: "coi, si aquest és el que portava el costo a les assemblees".

En defensa del riu i del delta del Llobregat

Plataforma en Defensa del Riu i del Delta del Llobregat



Diversos col·lectius i entitats hem decidit iniciar un procés que, amb el mateix esperit que ha impulsat les Plataformes en Defensa de l'Ebre i per una Nova Cultura de l'Aigua, pugui marcar el bon camí a seguir, per arribar a una recuperació ambiental i ecològica del Llobregat, un riu amb un curs de 170 quilòmetres, des del naixement, a Castellar de n'Hug, fins al mar.

Aquesta recuperació ha d'incloure també tots els aspectes socioculturals de la conca i del Delta, als quals l'existència del riu atorga una forta personalitat. Un territori de 5.110 quilòmetres quadrats, amb una població de més d'1,5 milions d'habitants, un Delta de 10.000 hectàrees, que suporta infraestructures de tot tipus, amb únicament 500 hectàrees gestionades com a reserves naturals i uns importants aqüífers (reserves subterrànies d'aigua dolça).

Les llacunes més emblemàtiques del Delta del Llobregat -el Remolar i la Ricarda- són el testimoni de dos antics braços del riu: "el Riu Mort" (segle XIII) i "la Riera Vella" (segle XVIII). Van deixar de ser actius com a cursos d'aigües superficials, però segueixen funcionant com a sortida al mar de l'aqüífer freàtic del Delta. Aquesta alimentació subterrània d'aigua dolça les ha transformat en valuoses zones humides naturals, amb tot el que comporta aquesta qualificació.

Al setembre del 2004 va començar a funcionar, com a llera artificial del Llobregat, la rasa que va ser excavada per desviar la seva desembocadura uns 2,5 quilòmetres més al sud. A partir d'aquesta data, tres quilòmetres de la llera històrica del riu queden desconnectats de la circulació d'aigües superficials i són alimentats exclusivament per l'aqüífer subterrani, amb una qualitat d'aigua molt superior a la que circula en superfície. Es produeix llavors una espectacular regeneració natural d'aquest tram de riu que, en pocs mesos, ha passat a ser una llacuna més del Delta, amb la mateixa vegetació i fauna que les existents.

L'antiga llera és ara una llacuna del Delta, amb presència de nombrosos ocells, d'espècies protegides per les Directives Comunitàries. S'hi han instal·lat: el cabusset, el cames-llargues, els corriols menut i camanegre, els abellerols, l'agrò roig, l'esplugabous, el bernat pescaire, el martinet ros, el xatrac bec llarg, els fumarells i d'altres. L'antic espai fluvial ha estat recolonitzat per anguiles, tortugues d'aigua autòctones i diverses espècies de peixos. També han tornat els amfibis, la vegetació aquàtica s'han regenerat i s'ha detectat la formació de praderies submergides.

El desviament del riu ha posat en greu perill la reserva estratègica d'aigua dolça més important de l'Àrea Metropolitana de Barcelona: l'aqüífer del Delta del Llobregat. El rebliment del final de la llera amb terres podrà agreujar, encara més, el procés de la salinització de l'aqüífer i la contaminació que ja s'està produint.

La falta de cura en la tramitació del procés administratiu i els greus impactes ambientals del desviament del riu fonamenten la sentència d'anul·lació de tot el procés, dictada pel Tribunal Suprem.

Per tot això, la Plataforma en Defensa del Riu i del Delta del Llobregat defensem de forma contundent i amb el suport de totes les consideracions científiques i legals que aquesta massa d'aigua és ara una zona humida natural. En conseqüència, ha de ser protegida segons la Legislació Internacional i no és aplicable la Declaració d'Impacte Ambiental actual, que en preveu el rebliment i la desaparició.

Entenem que l'antiga llera del Llobregat és un Domini Públic Hidràulic. Això vol dir que, més d'un any després del desviament, l'antiga llera és, legalment i a tots els efectes, un riu. D'acord amb la sentència del Tribunal Suprem, les obres del desviament del riu, que suposin la destrucció de l'antiga llera, no poden continuar sense incórrer en una actuació considerada delictiva. Considerem que el manteniment de la llera com a zona humida és plenament compatible amb el sistema ferroviari de mercaderies del Port de Barcelona. Per tant, és urgent que surti a exposició pública el Projecte d'Accessos i Serveis Ferroviaris del Port i l'Estudi d'Impacte Ambiental de la zona i que s'emeti una nova Declaració d'Impacte Ambiental, valorant tant les necessitats ferroviàries reals del Port com la situació mediambiental actual de la nova llacuna (antiga llera del riu). Per això, qualsevol afectació d'aquest nou espai natural -una zona humida que la Legislació Estatal i les Directives Comunitàries obliguen a protegir- s'hauria de fer en aplicació de l'Article 6.4 de la Directiva d'Hàbitats, d'acord amb la Comissió Europea.

Integren la Plataforma en Defensa del Riu i del Delta del Llobregat les entitats: Depana, Seo/Birlife, Ecologistes en Acció, CEPA-Ecologistes de Catalunya, Associació de Veïns de Bellvitge, Grup Ecologista de Bellvitge, Projecte Llobregat, Bicibaix, Salvem el Delta.

25 Txernòbils són encara possibles

Manifest pel tancament de les centrals nuclears

Ecologistes en Acció, Eurosolar i Greenpeace

El pròxim 26 d'abril es compliran 20 anys de l'accident més greu de la història de la indústria nuclear: el de Txernòbil, que va alliberar a l'atmosfera una radioactivitat equivalent a 200 bombes com la d'Hiroshima i Nagasaki juntes, que va afectar més de 7 milions de persones, que ha provocat fins al moment més de 165.000 víctimes mortals, i que obliga 1,8 milions de persones a viure en zones fortament contaminades. Un preu altíssim per l'electricitat que la central va produir durant els seus dos anys i mig de vida, i un accident que va demostrar la potencialitat catastròfica d'aquesta energia.

Vint anys més tard és més necessari que mai mantenir viva la memòria de Txernòbil. En tota Europa es preparen accions per recordar la data que va passar, el que, segons la tecnocràcia nuclear, era impossible que passés. En aquest temps de crisi energètica, en el qual el canvi climàtic derivat de la crema de combustibles fòssils constitueix una greu amenaça sobre el medi ambient, i l'època del petroli barat i abundant ha iniciat ja el seu camí cap a l'extinció, la indústria nuclear inverteix tots els seus esforços i diners en presentar-se davant la societat com l'única opció que permetrà evitar el canvi climàtic i, simultàniament, subministrar a les nostres societats energia segura, neta i barata en un futur a mitjà termini. És enfront d'aquesta maquinària de falsa propaganda que volem alertar la societat que:

L'energia nuclear és el paradigma de la insostenibilitat

· L'energia nuclear és perillosa: l'envelliment del parc nuclear mundial fa que estiguem exposats que ocorri un accident 25 vegades pitjor que el de Txernòbil; l'energia nuclear civil és imprescindible per tal de reprendre la carrera d'armaments nuclears i les centrals nuclears són per als terroristes objectius potencials, així com fonts de materials per a la fabricació d'armes atòmiques, cínicament anomenades "bombes brutes".

· L'energia nuclear és bruta i insostenible: durant els seus 25 anys de vida útil, cada central nuclear genera uns residus radioactius, la perillositat dels quals es perllongarà durant desenes de milers d'anys, i amb els quals la indústria mai ha sabut què fer.



· L'energia nuclear és nociva per a la salut: les centrals nuclears emeten radioactivitat de forma rutinària -compostos gasosos radioactius per la seva xemeneia i compostos líquids radioactius al mar, a l'embassament o al riu del que depèn per a la seva refrigeració. Aquestes emissions, anomenades "dosis baixes", tenen efectes acumulatius que, a tall d'exemple, han multiplicat per quatre la taxa de mortalitat per mieloma múltiple en les proximitats de la central nuclear de Zorita.

· L'energia nuclear és molt cara: per ser competitiva, haurien de disminuir significativament els altíssims costos i els llargs terminis de construcció, així com els costos d'operació i manteniment (inclosa la seguretat). Mentrestant, depèn d'un marc polític favorable i financerament generós: en el cas d'Espanya, i entre altres subsidis estatals, els ciutadans estem pagant religiosament, a través de la tarifa elèctrica, la gestió dels residus radioactius, valorada oficialment en 12.000 milions d'euros.

· L'energia nuclear no és renovable: Les reserves d'urani-235, el "combustible" dels reactors nuclears, arribaran a només per a unes poques dècades més, àdhuc considerant nivells de consum com els actuals, i l'urani també s'està encarint.

· L'energia nuclear és ineficient en l'estalvi de diòxid de carboni (CO_2): les inversions dirigides a promoure l'eficiència energètica són set vegades més efectives que les dirigides a l'energia nuclear a l'hora d'evitar emissions de CO_2. Per això l'energia nuclear ha estat exclosa del Protocol de Kyoto. Des del punt de vista econòmic, invertir en energia nuclear per tal de reduir les emissions de CO_2 és tan irracional com matar mosques amb trets de canó.

A Catalunya encara tenim tres centrals nuclears en "funcionament" (si no es comptabilitzen els llargs períodes d'avaries). Aquestes centrals aboquen a la biosfera quantitats importants de radioactivitat, amb el que contribueixen a l'enverinament radioactiu dels ecosistemes i dels éssers vius que en depenen. A més són una enorme font de residus diversos (deixalles de la mineria d'urani, urani empobrit, combustible gastat, etc.).

La societat catalana ha de saber que es pot prescindir de l'energia nuclear de forma immediata. A Espanya hi ha un excés de potència elèctrica instal·lada que permetria tancar les centrals nuclears sense sofrir problemes de subministrament. Quant al nostre futur energètic, podem i hem de construir-lo a partir de les nostres autèntiques reserves energètiques: l'estalvi i l'eficiència i les energies renovables. Tan sols aplicant polítiques de gestió de la demanda orientades a l'estalvi, Catalunya podria estalviar entre el 2006 i el 2015 un 16% del seu consum d'energia final. El potencial de les energies renovables en el nostre país és immens: l'any 2050, aquestes podrien proporcionar 22 vegades la demanda d'energia elèctrica, i 5.5 vegades tota la demanda energètica de l'any 2003.

Abandonar l'energia nuclear a Catalunya i a l'Estat espanyol, de forma progressiva però urgent (d'aquí a l'horitzó del 2015) és perfectament possible des del punt de vista energètic i econòmic, a més de desitjable des del punt de vista de la seguretat i de la protecció del medi ambient i la salut. És tan sols una qüestió de voluntat política.

L'Acord per a un govern catalanista i d'esquerres en la Generalitat de Catalunya, l'anomenat Acord del Tinell, inclou el compromís d'adoptar un calendari de tancament de les centrals nuclears. L'actual Govern central i el seu president s'han compromès a la "substitució gradual per energies més netes, més segures i menys costoses" en diverses ocasions, incloent-hi el discurs d'investidura.

Però la voluntat política ha de traduir-se en fets concrets. El Pla de l'Energia de Catalunya aprovat pel Govern de la Generalitat regala un mínim de deu anys de vida a les centrals nuclears situades en territori català, els responsables de les quals, per cert, han demostrat enormes mancances en la seva cultura de seguretat. La Generalitat ha de rectificar.

Per la seva part, el ministre d'Indústria, José Montilla, ha convocat una "Taula de diàleg sobre l'evolució de l'energia nuclear a Espanya", que sembla feta a mida de les indústries elèctriques. L'única evolució possible ha de ser la desaparició total, progressiva però urgent, de l'energia nuclear.

Us convoquem a participar en les iniciatives socials que es desenvolupin amb l'objectiu d'informar a la societat sobre els perills i mentides que envolten l'energia nuclear, als actes amb motiu de la commemoració del 20 Aniversari de la catàstrofe de Txernòbil, a manifestar-nos el 22 d'abril del 2006 a Barcelona, coincidint amb el Dia de la Terra, i a realitzar un seguiment dels que es vagi plantejant a la "Taula" convocada a nivell ministerial, amb la finalitat de manifestar la nostra opinió com ciutadans i ciutadanes que s'oposen a l'energia nuclear.

Aturem es nuclears i aconseguim el 100% d'energies renovables!

SALUT I ANARQUISMES

La societat llibertària

Josep Cara Rincón (Berga)

A diferencia d'altres socialistes, els llibertaris no volem construir la societat que desitgem a partir de la presa del poder per part d'una avantguarda. El camí llibertari va per una altra banda. Això fa que la construcció d'aquest món alternatiu sigui diferent, sigui immediata, diària i paral·lela al món que les institucions ens imposen.

Quan escric això, fa poc que han passat les festes de Nadal. Molts han entomat de ple a la seva vida la fúria del consum, el tedi i la desesperació de la família i les festes nacionalcatòliques i el desgast de les drogues per cap d'any. La falsa opulència d'un "potlach" que en tot cas no està al nostre servei. També, però, a molts centres socials okupats, ateneus i locals d'entitats diverses s'han fet sopars o celebracions que trencaven amb aquestes dinàmiques. Ens hem reunit amb la nostra família, amb la de veritat, que és la que triem a cada moment. I tot i que no ens hem escapat del tot ni de la lògica capitalista ni de la resta d'institucions que rebutgem, sí que ho hem fet en gran mesura. Tant com hem pogut.

Amb uns mitjans de comunicació propis, amb editorials i distribuïdores, escoles lliures que alimentin una cultura que trenqui les lògiques que ens imposen, amb ateneus, amb cooperatives competitives, amb anarcosindicats combatius i alhora eficaços, però també autogestionant el nostre lleure és com podem anar construint aquesta societat que volem. Al marge del capitalisme, l'estat i l'església i deixant aquestes institucions sense sentit i al descobert. Recuperant, per tant, les nostres vides. Tot això sortint del 'gueto', perquè la revolució a la qual em refereixo no la fan només els homes de setze a trenta-cinc anys. En la construcció d'aquest món o hi participa tothom, en la mesura que cadascú triï, o no tira endavant.

Per sort, començo l'any llegint nous números de capçaleres diverses, algunes d'incombustibles com "La Burxa" que fa una repassada molt interessant al 2005 —un any de merda, per cert—, "El pèsol negre" de casa meva o les dels portaveus d'algunes confederacions. M'ha animat especialment veure que "La Tronada" i l'"Albesòs" segueixen endavant i que el "Gràcia lliure" no es retira de la seva carrera de fons. Entre tot plegat, el que m'ha sorprès més ha estat l'"Entrebastidors" que fan des d'Esplugues per tractar els temes que els afecten, els temes locals, amb claredat i contundència. Per cert, el nou local d'Espai Obert és guapíssim. Salut i energia!

Comença la gira de la Sisena de l'EZLN

El passat 1 de gener, amb la celebració del 12è aniversari de l'aixecament zapatista també va començar la marxa que recorrerà cada Estat de la República Mexicana i en la qual l'EZLN, a través del Sub Marcos reconvertit en Delegat Zero, es trobarà amb l'esquerra "de baix", l'esquerra de base que lluita per la transformació social a tots els racons de Mèxic.

Després de la VI Declaració de la Selva Lacandona feta pública el passat estiu, l'1 de gener va començar, amb un gran míting i milers de zapatistes envaint els carrers de San Cristóbal de las Casas.

Podeu seguir la gira dia a dia en el web del Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista: http://chiapas.pangea.org

OPINIÓ: MDT, genialitat" política o misèria humana?

Un tal Pep i tu (Berga)

Des de l'assassinat del nostre amic Pep, hem rebut solidaritat real de diferents persones i col·lectius d'arreu i de diverses ideologies. Del suposat moviment que diu que defensa la terra (MDT) hem rebut sense demanar-ho quelcom millor: ens han il·luminat explicant-nos el que va passar, el que vam viure i no vam saber veure. I és que ells coneixen millor que ningú la realitat social de Berga i, com no, els fets del 27 de maig.

La vostra "lectura política" és penosa perquè no parteix de la realitat sinó al contrari: us inventeu els fets a partir del vostre imaginari polític. El manifest que vau treure el 30 de maig era un grapat de mentides. Si us malfiàveu dels comunicats emesos pels tres col·lectius llibertaris i l'independentista de Berga (per l'abundància d'anarquistes) podríeu haver entrat en contacte amb el Casal Panxo que us hagués confirmat el que no volíeu saber. Tant anarquistes com independentistes de Berga van sortir al pas de les manipulacions que van fer alguns grupuscles nacionalistes a Indymedia Barcelona per exemple. Si no éreu prou valents per rectificar almenys podríeu haver callat. Manipular la mort d'un amic nostre per fer-ne una víctima de les agressions espanyolistes a l'independentisme ens repugna i diu molt d'allò què esteu fets. Si voleu màrtirs per la vostra causa immoleu-vos i deixeu-nos tranquils a nosaltres i la memòria del nostre company. I no hi ha res més a parlar.

Per tal de suprimir l'assignatura de religió de la Llei Orgànica d'Educació

Ateus de Catalunya
(info@ateus.org i www.ateus.org)

Davant l'ofensiva d'importants sectors de l'Església catòlica i d'altres agents socials, que pretenen imposar al conjunt de la societat les seves posicions intransigents i dogmàtiques amb l'objectiu de poder seguir propagant la seva doctrina als centres educatius i gaudint dels recursos de l'Estat, la nostra associació ha decidit potenciar la campanya que manté en marxa actualment per a suprimir l'assignatura de religió de totes les escoles i instituts.

Aquesta iniciativa pretén sensibilitzar l'opinió pública en general, però sobretot la comunitat educativa, de la necessitat de suprimir qualsevol contingut de caràcter confessional o doctrinari del sistema educatiu oficial, incloent tota referència a elements religiosos o ideològics en forma de fenòmens culturals dins les disciplines corresponents, i prevenint la possibilitat que l'àmbit educatiu pugui transformar-se en una plataforma d'adoctrinament.

La funció del sistema educatiu ha de ser formar els joves i infants en una educació laica, respectuosa amb les diferents opcions de consciència, religioses o no, com correspon al marc aconfessional definit per la Constitució, però preservant tanmateix l'àmbit educatiu de qualsevol possible ingerència proselitista per part de grups religiosos o ideològics amb interessos particulars.

La realitat ens mostra que l'assignatura de religió que figura als plans d'estudis és una assignatura "confessional" que té per finalitat la transmissió de la "fe". La religió és una creença, no una forma de coneixement. És una ideologia administrada per col·lectius amb els seus propis interessos i, per tant, el seu aprenentatge hauria de ser quelcom completament voluntari i privat. El lloc natural de la religió no pot ser l'àmbit educatiu oficial, i encara menys ser finançada amb fons públics de tots els ciutadans. La presència d'una assignatura confessional als plans d'estudi representa un atemptat inacceptable a la llibertat de consciència que posa en qüestió l'autonomia intel·lectual de l'individu i la pròpia neutralitat ideològica de l'Estat.

En el marc d'una societat cada cop més multicultural és imprescindible garantir la laïcitat del sistema educatiu, tot preservant el legítim dret a la diferència que ha de poder exercir-se amb plena llibertat, però sense envair l'espai públic patrimoni de tots els ciutadans. Si volem el dia de demà una societat democràtica formada per homes i dones lliures aleshores no podem permetre que les nostres escoles i instituts es segueixin utilitzant com a plataformes d'apostolat. Cal suprimir l'assignatura de religió del sistema educatiu.



Suprimir l'assignatura de religió?

1. En un Estat aconfessional no és acceptable la presència d'una assignatura de caràcter confessional als plans d'estudis del sistema educatiu oficial. La Constitució estableix que "Cap confessió tindrà caràcter estatal". Això significa que l'Estat es defineix neutral en matèria de pensament, consciència i religió, i que ha de garantir la llibertat dels ciutadans en aquest àmbit, però també suposa que l'Estat no hauria de promoure activament cap forma de creença o ideologia concreta.
2. L'única assignatura de religió que existeix i ha existit sempre al sistema educatiu del nostre país és una assignatura de caràcter confessional. La seva finalitat és trametre als alumnes creences i valors religiosos. Els continguts d'aquesta assignatura no són elaborats pel Ministeri sinó per les confessions religioses, i les classes són impartides per professors designats per les pròpies confessions, no per l'Administració.
3. L'assignatura de religió no transmet coneixements, sinó creences especulatives i valors morals subjectius. S'acostuma a donar per descomptat que qualsevol contingut docent respon a un coneixement indubtable, el que és completament erroni o fals. Els fets o esdeveniments acceptats per la "fe" no són coneixements positius, són creences. L'aprenentatge d'aquestes creences pot ser perfectament mesurable, però això no els confereix cap certificat de veracitat.
4. La formació integral de la persona que correspon garantir als poders públics a l'àmbit escolar no precisa dels valors religiosos. La formació dels alumnes inclou tant coneixements positius com valors i referents morals. Cap educació pot ni ha de mantenir-se totalment al marge de la transmissió de valors, però a l'àmbit escolar oficial només haurien de contemplar-se aquells que formen part del patrimoni comú de la nostra societat democràtica, que no són específics de cap religió ni ideologia.
5. La finalitat última de qualsevol ensenyament confessional és fer proselitisme d'una confessió religiosa o organització ideològica determinada. La naturalesa de tota assignatura confessional és inculcar a l'alumne unes creences, transmetre un sistema de valors i una forma d'interpretar la realitat, és a dir promoure una doctrina. L'Església catòlica reconeix que per a ella l'educació és un important camí d'apostolat, i aquest és el principal motiu de la seva presència a l'àmbit educatiu.
6. Suprimir l'actual assignatura de religió confessional dels plans d'estudi no suposa expulsar la religió de l'àmbit escolar. L'anomenat "fet religiós", és a dir els elements històrics, filosòfics, artístics o culturals relacionats amb la religió han de figurar, com qualsevol altre element de la nostra cultura, religiós o no, a les àrees temàtiques i assignatures corresponents, però sense connotacions confessionals. No es tracta d'expulsar la religió de l'escola, sinó de suprimir tot adoctrinament confessional.
7. Suprimir l'assignatura de religió confessional dels plans d'estudi no significa proscriure l'ensenyament de la religió, sinó situar-la al lloc que li correspon. Res impedeix als alumnes que ho desitgin rebre aquesta formació en els centres escolars que optin voluntàriament per oferir aquesta possibilitat fora de l'horari escolar, como succeeix amb altres activitats opcionals, o bé rebre aquesta formació en altres instal·lacions al marge dels centres educatius oficials.
8. Suprimir l'assignatura de religió confessional de l'àmbit escolar oficial no és anar en contra de la religió, sinó defensar la neutralitat ideològica del sistema educatiu. El sistema d'educació oficial no hauria de servir per a promoure cap mena de creences ni opcions de consciència particular, favorables ni contràries a la religió, i menys encara per afavorir-ne unes en detriment de la resta.
9. No és legítim obligar els alumnes que no volen seguir els ensenyaments confessionals a realitzar una assignatura alternativa. La inclusió d'una alternativa no és més que un pretext per a justificar la presència de la religió confessional als centres educatius.
10. Els professors de l'assignatura de religió són "designats" a voluntat pels dirigents religiosos. S'argumenta que aquestes persones tenen la preparació i compleixen els requisits que marca l'Administració, però també se'ls exigeix que donin exemple de la seva "fe" i poden arribar a ser expulsats del seu lloc de treball per tenir una determinada opció política o sexual, o bé reivindicar drets laborals reconeguts a la resta dels treballadors.
11. Els professors que donen l'assignatura de religió a l'ensenyament públic no estan obligats a superar el mateix procés de selecció que la resta dels docents. Aquests professors són "designats" per les autoritats religioses sense que hi hagi cap control que garanteixi una veritable igualtat d'oportunitats, ja que són triats en base a raons de confiança personal i d'adhesió ideològica.
12. Els professors que donen l'assignatura de religió confessional són pagats per l'Estat per difondre una doctrina i realitzar funcions d'apostolat. El proselitisme religiós al sistema educatiu oficial és finançat així amb els diners de tots els contribuents. L'Estat finança de forma encoberta el proselitisme religiós en comptes de promoure una educació laica basada en el respecte i els valors democràtics.

Solidaritat amb Juanjo Álvarez, justícia ja

Secretaria d'Acció Social CGT Catalunya

El desembre de 2005 va fer 13 anys que el jove Pedro Álvarez després d'una discussió de trànsit en que va participar la seva núvia i dues persones més, va morir d'un tret al cap en un carrer de l'Hospitalet de Llobregat. L'assassí de Pedro després de disparar el tret va pujar al cotxe on l'esperava la seva dona i va fugir.

Poques hores després fou detingut un sospitós que resultà ser un policia de paisà adscrit a la Brigada de Seguretat ciutadana. Tot i la detenció feta per la mateixa policia, l'agressor sortí en llibertat al cap de set dies amb l'argument jurídic de falta de proves concloents.

Des de llavors la família i la Plataforma de Suport a la família de Pedro Álvarez no han deixat de reclamar que s'investiguin els fets i que es faci justícia. S'han realitzat xerrades a diferents espais i cada any pels volts de setembre a desembre s'ha seguit reprenent la campanya per exigir justícia, i el passat desembre novament es van organitzar diverses activitats i una manifestació el dia 15.



Ara ens trobem que el pare de Pedro i company de la CGT, el Juanjo Álvarez, degut a la seva persistència en la campanya per aclarir qui va assassinar el seu fill i per demanar responsabilitats, ha estat imputat amb diversos càrrecs de delictes d'amenaces, delictes d'injúries i delictes d'obstrucció a la justícia com a conseqüència de la seva lluita, càrrecs que en cas de sentència condemnatòria podria haver d'afrontar penes de presó i sancions econòmiques desorbitades.

Des de la CGT de Catalunya fem nostres les paraules del manifest de la Plataforma de suport, manifestem el nostre rebuig més profund a l'arbitrarietat, a la parcialitat, als abusos de poder, als tractaments privilegiats, a les inhibicions, a les renúncies, i en definitiva a la falta d'investigació de la justícia.

Demanem justícia per Pedro Álvarez i solidaritat amb Juanjo Álvarez, i davant el judici contra Juanjo Álvarez del 23 de gener a es va donar suport a la concentració convocada en solidaritat amb ell. També demanem que col·laboreu econòmicament amb la campanya per exigir justícia per Pedro al compte 2100 2823 77 0100307264 de la Caixa.

Més informació a pedro_alvarezp@yahoo.es

Aspectes jurídics de l'okupació d'edificis

Oficina per l'okupació
(www.sindominio.net/okupesbcn/ i oficinaokupacio@sindominio.net)

Quan s'okupa un espai, ja sigui una vivenda o un espai que no constitueix morada (magatzems, fàbriques) els processos judicials que es poden obrir contra els i les ocupants poden ser de dos tipus: penal, civil i administratiu.

En tots dos casos, hi ha d'haver: el denunciant, que normalment és el propietari, ja sigui una o vàries persones o una entitat (empresa, institució, administració pública, etc.) i el denunciat.

1. Procés penal

Des del 1996 que va entrar en vigor el Nou Codi Penal, l'okupació està tipificada com a delicte pel Codi Penal en l'article 245.2, anomenant-se "usurpació", el qual diu:

"El que ocupare, sin autorización debida, un inmueble, vivienda o edificio ajenos, que no constituyan morada, se mantuviere en ellos contra la voluntad de su titular, será castigado con la pena de multa de tres a seis meses".

Un cop feta la denúncia i acceptada per un jutjat, aquest obre diligències i s'inicia el procés d'instrucció que establirà si els i les ocupants estan cometent el delicte d'usurpació.


Foto: Mireia Bordonada

El jutjat pot requerir als ocupants perquè s'identifiquin, bé enviant a la policia o citant-los al jutjat perquè ho facin ells mateixos. Es recomanable que almenys un dels ocupants s'identifiqui, preferiblement uns dies després de l'okupació ja que d'aquesta forma es pot ser part en el procés.

Si no s'ha pogut identificar a ningú, el jutjat pot ordenar a la policia que efectuï un desallotjament cautelar i procedeixi a la identificació i/o detenció dels okupants. Si hi ha una identificació prèvia, això és més difícil que passi.

Una altra opció és que el jutjat decideixi portar endavant el procés contra "els desconeguts ocupants", però això sol passar cada cop menys.

A la pràctica, en els processos penals els jutges exigeixin cada cop més condicions per a condemnar: que la casa no estigui abandonada, que es causi un perjudici econòmic greu al propietari...

Un altre article del Codi Penal, el 202 tipifica el delicte d'assetjament de morada, però només es aplicable als casos d'okupacions de vivendes que son 2ª residència o habitatges freqüentats esporàdicament pels propietaris. L'article diu: "1. El particular que, sin habitar en ella, entrare en morada ajena o se mantuviere en la misma contra la voluntad de su morador, será castigado con la pena de prisión de seis meses a dos años.
2. Si el hecho se ejecutare con violencia o intimidación la pena será de prisión de uno a cuatro años y multa de seis a doce meses."

2. Procés civil

La justícia civil cada cop va més ràpid. Amb la Nova Llei d'Enjudiciament Civil els diversos processos civils per okupar un immoble s'han unificat en l'anomenat Procés Civil Verbal, que porta més ràpidament que abans a judici i a tenir una sentència. Altra novetat és que amb la reforma les sentències es poden executar provisionalment a petició del propietari i sense esperar al recurs d'apel·lació.

3. Un cas especial: la propietat pública

Els ajuntaments, la Diputació, la Generalitat o el govern central, tenen la facultat o privilegi de desallotjar per via administrativa les seves propietats (sense que un jutge ho autoritzi) abans del 1º any d'okupació de l'immoble. La via administrativa obliga a que el desallotjament sigui comunicat per escrit als okupants, i aquests tinguin la possibilitat de presentar un recurs a l'ordre administrativa.

En alguns casos però es poden produir desallotjaments molt ràpids executats per ajuntaments que basant-se en lleis de l'administració local i decrets municipals s'atorguen el dret de desallotjar expeditivament i sense comunicar prèviament cap tipus d'ordre (aquest tipus d'execució només es pot fer 48 hores després d'okupar l'edifici).

ALGUNA COSA ES MOU

Tres anys d'ocupació

Carlus Jové
(carlusjove@yahoo.es)

El proper mes de març, farà ja tres anys de l'ocupació d'Iraq. Tres anys, també, de les grans mobilitzacions que arreu del món van denunciar l'inici d'una nova guerra clarament relacionada amb el control del petroli i part de l'escalada militar a l'Orient Mitjà. Tres anys de mentides i de plans imperialistes que també han ajudat a reforçar l'oposició als plans dels EUA a moltes parts del món, sobre tot a Amèrica Llatina.

Passat aquest temps, es podria dir que a Iraq ja no hi passa res, que potser ja és hora de fixar-nos en altres conflictes, que els canvis polítics aconseguits són prou satisfactoris. En certa manera, això és el que se'ns recorda una i altra vegada des dels mitjans, i per la baixada de les mobilitzacions podríem afirmar que ja no queda res més per dir.

Caldria preguntar a Bush què en pensa de tot això. S'ha acabat ja la guerra a l'Iraq? Ha decidit ja retirar les tropes i permetre que el poble iraquià decideixi sobre el seu futur? Encara pensa que aquest és un territori que amenaça la pau al món? Segurament la resposta d'en "Jordi" seria un somriure burlesc i un "hem de garantir que el poble iraquià retorni a la normalitat". Ah, molt bé...

Iraq i l'Orient Mitjà encara és una part clau de l'agenda imperialista, però a poc a poc correm el risc que aquest passi a ser un altre dels conflictes oblidats del món. Pel contrari, recordar que l'estratègia de control de la zona continua pot ajudar-nos a debilitar els plans d'Estats Units a altres zones del planeta. Desesperar-se amb la reelecció de Bush o conformar-se amb la retirada de tropes del govern espanyol ens pot fer perdre una lectura més àmplia del conflicte.

Ens hem de felicitar pel que vam fer tres anys enrere, per les grans manifestacions populars del 13M i l'expulsió del govern del PP, per la revitalització dels moviments socials que això va comportar, però hem de ser conscients que avui tota aquesta escena ha canviat. Tot i que el sentiment antiguerra segueix al cor de moltes persones, el canvi de context polític a l'Estat espanyol dificulta la nostra intervenció. Però no la fa impossible.

Novament, el 18 de març es convocaran accions arreu del món per denunciar aquesta ocupació i les polítiques que l'animen. A països com EUA i Gran Bretanya tindran més pes del que puguin tenir a casa nostra o a Itàlia, però tot el suport que puguem donar a aquells que viuen l'ocupació en carn pròpia serà inestimable.

Dinamita de cervell

EL NOU LOCAL ES TROBA AL BARRI DE SANTS, CARRER VIOLANT D'HONGRIA, 71

L'Espai Obert torna a tenir local a Barcelona

Col·lectiu Catalunya

Després del tancament de l'Espai Obert del carrer de Blasco de Garay, al Poble Sec, on va funcionar durant 10 anys, i després d'uns mesos crear un nou espai, el passat 17 de desembre es va inaugurar la nova seu de l'Espai Obert, al barri de Sants, al carrer de Violant d'Hongria 71, 1r (Metro Sants o Badal L5).

Una antiga nau industrial ha permès que Barcelona torni a tenir un espai de referència per a les lluites i els moviments socials, des d'una òptica llibertària. Un local ampli i amb possibilitats, amb més de 350 m2 de superfície repartida entre els espais comuns i els espais per als col·lectius.

L'Espai Obert és un projecte on col·lectius i individualitats es doten d'una infraestructura que els permet treballar en diferents àmbits de transformació social i que intenta respondre a les necessitats actuals de comunicació, reunió, accions artístiques, etc. En ell hi tenen cabuda aquells projectes i accions que comparteixen els objectius expressats i el tarannà de transformació social en clau de recerca de la llibertat i de les revolucions quotidianes.





L'antic Espai Obert es va convertitr, amb els anys i una actitud oberta com poques s'han vist a Barcelona, en un lloc de referència per a tots els moviments socials que s'han desenvolupat a Catalunya en els darrers anys.

El seu esperit i forma d'organització són llibertaris i s'articula a través d'una assemblea general i d'assemblees permanents de funcionament. El local es manté mitjançant les quotes dels socis i els col·lectius que el conformen. Entre els col·lectius hi trobem el col·lectiu de contrainformació Zitzània, el grup d'investigació social Limes, cooperatives de treball i col·lectius d'expressió artística.

El nou Espai Obert es troba al carrer de Violant d'Hongria, 71, 1r, 08028 Barcelona.

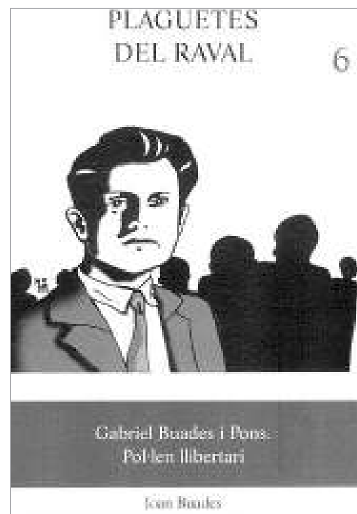
Us hi podeu posar en contacte al telèfon 93 443 04 69, al correu electrònic espaiobert@moviments.net o al web (en construcció) www.espaiobert.net

Plaguetes del Raval, trencant el pensament únic des de Mallorca

Col·lectiu Catalunya

Les Edicions del Moixet Demagog i l'Associació Cultural l'Índex, a través dels llibrets editats sota la denominació de Plaguetes del Raval", aporten una mica d'aire fresc contra el pensament únic dominant i contribueixen a la recuperació de la memòria històrica. Aquesta col·lecció de llibrets està dirigida per Albert Herranz i per a la seva edició remarquen que no compten amb cap ajut institucional. De moment han sortit sis títols, i és dels dos últims que en farem una ressenya breu.





"Crònica sentimental de Ràdio Activitat", escrit per Jordi López i publicat l'octubre de 2005, recupera el llegat de Ràdio Activitat, una ràdio lliure i autogestionària que va funcionar a Ciutat de Mallorca entre els anys 1984 i el 2000. Aquesta ràdio va representar una forma provocadora, irreverent, creativa i divertida d'agitació i aprenentatge sociocultural, acollint un ampli ventall de persones i sensibilitats i parlant de tot allò de què es pot parlar. Acompanya el llibre un CD en què es recullen cartells, fotografies, retalls de premsa, falques i cançons de grups vinculats d'una o altra forma a l'emissora: Crudos, Cannibales, Skarabajos, La Gran Orquesta Republicana).

"Gabriel Buades i Pons. Pol·len llibertari", escrit per Joan Buades i publicat el novembre de 2005, fa un repàs a la vida del militant llibertari Gabriel Buades, nascut a Inca el 1903 en ell si d'una família pagesa. Sabater d'ofici, membre del sindicat anarquista La Indústria, col·laborador de la publicació "Cultura obrera" i d'altres revistes, militant de la CNT des de 1931, secretari del sindicat La Justicia el 1932, empresonat després de la Revolució d'Astúries el 1934, fundador de l'Ateneu Llibertari de la Justicia d'Inca; una trajectòria que reflecteix la seva dedicació a la cultura i a la militància llibertària. Va ser detingut pels feixistes aixecats contra el govern republicà i fou empresonat el 19 de juliol de 1936, i va ser afusellat el 1938. Aquest és un nou llibre per recuperar la memòria històrica dels lluitadors llibertaris. Per a contactes i informació: Edicions del Moixet Demagog, apartat de correus 1.582, 07080 Palma de Mallorca, plaguetes@hotmail.com

> CONTRAINFORMACIÓ

Pobleviu.org, un altaveu per a les lluites del Camp

Xavi Milian,
administrador de Pobleviu.org



poble viu.org

El portal Pobleviu.org neix amb la voluntat de ser una finestra oberta a la realitat social del Camp; les seves lluites, les seves problemàtiques, els seus anhels... Resistència a la dominació, reacció contra la impotència, amb el respecte, la llibertat i la solidaritat com a bandera , la realitat ens imposa el repte; donar la paraula, conèixer, reflexionar, respondre, intercanviar... fer poble, fer xarxa.

Pobleviu.org és, doncs, un projecte endegat per membres de diversos moviments socials de la regió del Camp (de les comarques de l'Alt Camp, el Baix Gaià, el Baix Camp, la Conca de Barberà, el Priorat i el Tarragonès), consistent en crear instruments que permetin la relació entre les diverses entitats i persones de la zona, que facilitin a la població l'accés al teixit associatiu i que divulgui, cohesioni i articuli el que entenem com un marc geogràfic natural de relació entre pobles, col·lectius i persones, tenint present la realitat complexa de les diverses formes de viure, de pensar, d'actuar, etc.

La filosofia d'aquest projecte es basa en un pilar fonamental, entorn del qual evolucionarà el portal: el treball en xarxa. El treball en xarxa a partir de la participació desinteressada i voluntària de diversa gent que participa dels moviments socials de la regió, com també, gent que a títol propi participa, activament, de la vida social i cultural dels pobles i ciutats del Camp.

La pàgina principal de www.pobleviu.org es divideix en un espai central on es pot trobar tota l'actualitat de les entitats i col·lectius de les nostres comarques, una columna a l'esquerra on es poden trobar tots els continguts del portal: explicació del projecte, serveis, enllaços, etc. i una columna dreta on es pot accedir a planes web de diverses entitats col·laboradores, una enquesta, i un cercador.

Actualment, el portal està en ple procés de renovació, per tal de poder oferir nous serveis com descàrregues en 'pdf' dels butlletins informatius de les entitats, bases de dades amb contactes d'entitats, locals, mitjans de comunicació… i continuar teixint una xarxa que permeti millorar la comunicació i participació dels moviments socials del Camp.

EN EL CENTENARI DEL NAIXEMENT D'UN DELS LINGÜISTES MÉS IMPORTANTS DE TOTA LA ROMANÍSTICA

El filòleg Joan Coromines, una vida de llegenda

Sergi Sol,
periodista i escriptor, autor del llibre "Joan Coromines, una vida de llegenda", publicat per Edicions 62

Allò realment important era donar a conèixer la vida, actitud i trajectòria d'un home que hauria de ser un referent de la catalanitat i del compromís. També del treball si volen, de l'excel·lència científica, però aquesta ja és una segona dimensió del personatge. Aquest és el propòsit de "Joan Coromines. Una vida de llegenda" una biografia novel·lada d'un home que no va dubtar a implicar-se en trames políticomilitars, com l'intent d'atemptat contra Primo de Rivera i el Rei Alfons XIII als Túnels de Garraf de Sitges o en el complot guerriller de Francesc Macià a Prats de Molló. Sense oblidar la seva activa participació en defensa de la República Catalana proclamada per Lluís Companys el 6 d'octubre de 1934. El llibre repassa també aquells dies en que Georges Orwell contava astorat que Barcelona era la primera ciutat d'Europa on realment "manaven els obrers". O la petició de Pere Coromines, diputat a les Corts espanyoles durant la gestació de la Constitució republicana, perquè fossin expropiades les terres dels nobles.

S'ha de tenir més que conviccions profundes per menar una vida d'una austeritat absoluta, gairebé monacal, quan s'és un geni. Perquè de savis amb majúscules n'hi ha ben pocs. Saber destriar el gra de la palla, defugir els pretenciosos lletraferits i connectar amb la saviesa popular. "Menys erudició i més suc de cervell" que deia Joan Coromines. En això Coromines és clar. Allí per on passava no connectava amb gent amb ínfules i elevadíssimes pretensions intel·lectuals -que n'hi ha una pila amb més fums i aparences que altra cosa. Per bé que hi ha de tot, també hi ha gent modesta i que ha treballat amb humilitat i prolíficament però aquests són els menys. No pas, Coromines hagués xerrat amb la gent del poble, amb pagesos i pescadors, que són una espècie en extinció però encara representativa d'un passat històric amb gent de mar amb un pes significatiu dins l'entrellat social local. I amb tota aquella gent que retenia la saviesa popular.



S'ha de tenir les coses molt clares per renunciar en el terreny personal a gairebé tot per un ideal, per assumir la feixuga tasca de carregar sobre les espatlles tot el que no s'ha fet abans. Per dedicar tots els minuts incomptables d'una vida apassionada, i saber-la fruir fent precisament això, a prestigiar la llengua catalana i situar-la en l'epicentre de la romanística amb tots els ets i uts. Per això és tan important donar a conèixer la vida de Coromines, farcida d'aventures i gestes sorprenents. Fins i tot com a excursionista va ser el primer català a conquerir un cim de més de 5.000 metres. Ho va fer als Andes argentins quan era a l'exili i, a sobre, conquerint un cim verge, cap humà abans no l'havia trepitjat. Com qui no vol la cosa. No era de fet un alpinista però l'ascensió al Cerro Blanco té un gran mèrit alpinístic. Muntanya que ell rebatejaria recuperant el saborós nom indígena d'Olonquimi, ètim perdut en l'antigor del temps i la pressió dels colonitzadors espanyols.

I encara és més admirable constatar com Joan Coromines va deixar de banda les cerimònies de festeig d'institucions públiques i privades, de mantenir el compromís fins el darrer dels dies, de plantar cara a l''stablishment' polític i cultural, de no renunciar mai a res, de demostrar que la creença en les pròpies forces i en l'esforç personal ens poden portar a aconseguir qualsevol cosa. Un cant a l'humanisme, un home que ens dota d'èpica, que ens enorgulleix de la nostra condició nacional, que ens fomenta l'autoestima com a comunitat amb una personalitat diferenciada. Per aquest motiu calia també un relat apassionat sobre la vida de Joan Coromines, fins i tot èpic. Per això va ser capaç de fer les més grans obres lingüístiques que mai ningú no havia gosat imaginar, sobretot en català. I tot sol. Però també en castellà, en l'exili americà va fer el que avui és encara el millor diccionari etimològic castellà de la història.

Un personatge singular sens dubte que va acceptar el Premio Nacional de las Letras Españolas el 1989 perquè necessitava els diners del premi per continuar la seva obra lingüística proclamant ben alt que "L'única llengua i nació a les quals reto incondicional homenatge i pleitesia són al llengua i la nació catalanes" o renunciant, en la majoria d'ocasions, a tot tipus de premis i homenatges.

Per això, sobretot per això, cal recuperar l'esperit de Joan Coromines i projectar-lo com un referent personal en l'imaginari català, tan faltat d'èpica, tan condescendent, que difícilment ens permetrà conquerir un horitzó de plena sobirania si no és que, d'una vegada, ens comportem com el que som i com el que volem ser: un poble com qualsevol altre dels pobles d'aquesta Europa que regeix els seus destins.

UN ESPAI PER A L'ACTE-APRENENTATGE I UN RECURS PER A TOTES I TOTS EN ACCIONS POLÍTIQUES.

Biblioteca Kilombo: un projecte de contrainformació

Col·lectiu Catalunya

"Kilombo" era el nom que rebia la comunitat que s'autoorganitzava a la selva d'Amèrica Llatina, formades per esclaus negres i indígenes, fugits de les plantacions latifundistes. Els cimarrons, nom utilitzat per referir-se a les persones que fugien i que significa "fletxa que busca la llibertat", tenien una vida precària, amb el constant perill de ser descoberts, però eren lliures.

A l'Europa de segle XXI hi ha excessiva informació. La majoria d'aquesta ve de l'estat, dels mitjans de comunicació o de les institucions. Aquí és on la nova Biblioteca Kilombo voldria crear un espai entre totes i tots en el qual cadascú hi aporti el que vulgui compartir, perquè s'hi pugui llegir, veure i escoltar coneixements i opinions que siguin interessants i no el que el sistema ens vol imposar. Als membres de la Biblioteca, els sembla important compartir, amb qui estigui interessada, materials (escrits, llibres, informació) que valguin la pena i que no siguin molt fàcils d'aconseguir (perquè són d'altres països, perquè hi ha poques còpies, perquè no són comercials, perquè han estat callats, perquè són una critica profunda i no reformista). És per tot això i per molts altres motius que el passat mes d'octubre es va inaugurar la Biblioteca Kilombo.

Hi tenen llibres, revistes, fanzines, vídeos i carpetes temàtiques per consultar o deixar. Estan elaborant una secció temàtica sobre "ciutat i especulació", en la qual, a part de llibres, hi ha un arxiu de documents organitzats per barris (retalls de diaris, investigacions, propostes veïnals, etc.) que intenten reflectir totes les lluites veïnals existents. Tot i que la majoria del seu material és en castellà o català, també hi ha molts escrits en altres idiomes, procedents de moviments en altres llocs (i diccionaris per ajudar a entendre'ls!).

La biblioteca és un projecte autogestionat, en un espai okupat. Obren tots els dilluns entre les 16 i les 21h. Per emportar-vos llibres, normalment per a un temps màxim de tres setmanes, es demana que es contribueixi a la biblioteca aportant un llibre que us sembli interessant. La biblioteca està situada al Poble Sec, en un petit passadís darrere de passeig de l'Exposició (continuació del carrer Creu dels Molers, Metro L3 Poble Sec). Per contactar-los: kilombo@squat.net. Si voeu enviar qualsevol cosa per correu, la seva adreça és Biblioteca Kilombo, passeig de l'Exposició 97, 08004 Barcelona. Podeu mirar també a http://kilombo.squat.net/

> RACÓ TRANSVERSAL

'Brokeback Mountain', amors vedats

Pepe Gutiérrez-Álvarez

Davant de "Brokeback Mountain", el western rupturista d'Ang Lee ("El banquet de noces"), l'autor d'aquestes línies no ha pogut deixar d'evocar uns temps llunyans en el quals aquest gènere era el més benvolgut entre els homes, en particular entre els de la sessió infantil amb cavalls i vaquers. Els seus protagonistes eren aspres i durs, coneixien amistats virils i les noies sempre els anaven darrere. Eren temps daurats que encara delecten els televidents tardorencs. Bon cinema, és veritat, encara que quan ens vam assabentar que el noi d'"Història d'un condemnat", Rock Hudson, va acabar sent "un màrtir gai", que l'antiheroi de "Budd Boetticher" i l'actor més prolífic, Randolph Scott, va ser parella estable de Gary Grant en una discreta mansió d'Hollywood i que fins i tot Burt Lancaster era "del ram de l'aigua", els seus admiradors no vam poder sinó sentir un cert estupor, per no dir una altra cosa.

Va ser llavors quan, ja de grans, ens vam adonar que existien altres lectures en títols tan emblemàtics com "Riu vermell" amb el duel entre Montgomery Clift (un altre màrtir) i John Ireland, o amb l'estranya parella formada per Henry Fonda i Anthony Quinn a "L'home de les pistoles d'or". Va ser llavors quan vam poder rememorar que potser havíem estat uns bèsties amb alguns nens bastament titllats de "marietes" que mai no haurien sortit en una de l'Oest. No hi havia pietat per als qui no sabien o no podien dissimular la seva "feminitat", ho passaven realment malament. Tenien un "chuleo" garantit cada dia, a més d'una pallissa cada dos per tres, això amb la particularitat que cap altre nen sortís en la seva defensa, no fos que...

Davant d'aquest espectacle és perfectament natural que fins i tot els més torbats per la bellesa de Tony Curtis o per les nueses dels amics, pensessin en el seu interior que calia ser mascle, molt mascle, i per la mateixa raó guardar les seves torbacions a la golfa del subconscient, lluny. És clar que ja hem pres nota, qui més qui menys ja ha sortit de l'armari, però la veritat és que encara ens queda per veure moltes pel·lícules com "En terreno vedado" per a aprendre. Qui més qui menys encara duu la seva dosi de feixisme inconscient inoculat i s'imposa rectificar seriosament actituds com la utilització del llenguatge amb els seus acudits i les seves llicències. No podem consentir més barbàrie judeo-cristiana en aquest punt. Només ens cal veure qui són els que es manifesten: l'Església amb totes les seves terboleses i la gran "derechona", els amos de la bona moral, la dominant. Mentre, un bon exercici seria veure i parlar molt d'aquesta pel·lícula, una demostració més que, de tant en tant, el cinema (inclòs el de Hollywood) es posa per davant en la lluita pels drets i llibertats més elementals.

HUERGA ÉS EL DIRECTOR D'AQUEST FILM QUE RECUPERA LA VIDA DEL LLIBERTARI CATALÀ

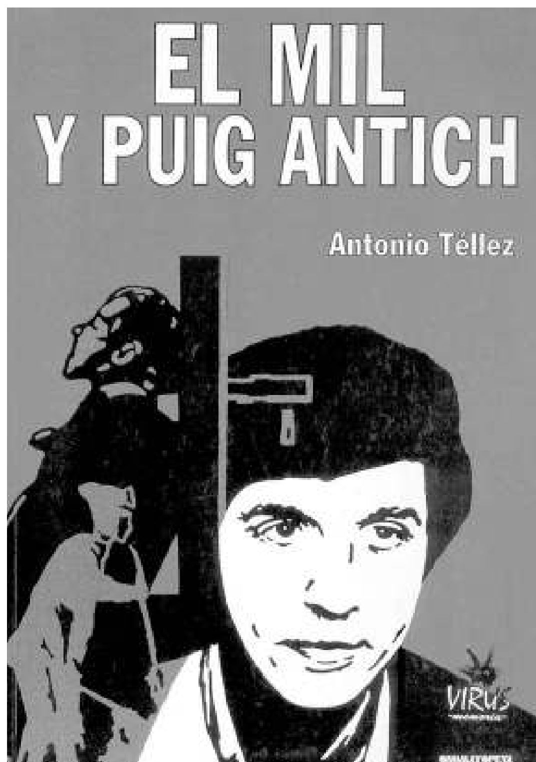
Una pel·lícula de Manuel Huerga sobre Puig Antich: 'Salvador'

Pepe Gutiérrez-Álvarez

Com tantes altres pàgines negres de l'inici de la Transició, com una de les pàgines que més cruament definien el caràcter de la dictadura, concretament la de l'assassinat legal d'un noi idealista com tants d'altres, Salvador Puig Antich (Barcelona, 1947-Ib.1974) seria oblidat en nom de la "concòrdia", i han hagut de transcórrer algunes dècades perquè es comenci a abordar una història que posa en evidència la veritable naturalesa del franquisme i algunes de les misèries de l'oposició democràtica.

Entre aleshores i el present, just és de recordar aportacions efectuades contra corrent com ho féu un llibre d'èxit "La torna de la torna" (Empúries, Barcelona, 1985), signat pel col·lectiu Carlota Tolosa darrere del qual es reuneix un grup de periodistes entorn d'un 'outsider' com Ramon Barnils. L'èxit es tornaria a repetir ja recentment amb l'obra de Francecs Escribano "Compte enrera. La història de Salvador Puig Antich" (Ed. 62, Bcn, 2001; en castellà, "Cuenta atrás" a Península), que aprofundia un punt de partida: un rigorós documental produït per a TV3 pel mateix Escribano. Un autor i un canal als quals ningú no els pot discutir el seu paper d'avançada en la voluntat de recuperar les pàgines oblidades de la nostra història recent començant amb "Operació Nikolai" fins a arribar a la sèrie sobre la postguerra amb documents que van oferir a milions de persones testimoniatges tan impressionants com "Les fosses del silenci" o "Els nens perduts del franquisme". Aquestes aportacions situaven al canal autonòmic deu passos per davant de l'estatal, que trigaria no poc temps per arribar a emetre "Les fosses..." i encara està per emetre "Operació Nikolai". Afegim que la notable sèrie "Dies de Transició" que va oferir un superb episodi sobre Salvador s'ha difós en DVD a través d'"El Periódico" de Catalunya.

El magnífic llibre d'Escribano està en l'origen d'un projecte fílmic ja en marxa titulat "Salvador". Segons ha contat el principal responsable del projecte, el productor Jaume Roures (per cert, algú que va viure tot allò en primer plànol en aquells anys quan era conegut en la Lliga com a "Melan"), responsable de la puixant Mediapro i entre altres coses, audaç productor de "Los lunes al sol", de les pel·lícules-entrevistes d'Oliver Stone amb Fidel Castro i dels arriscats i superbs documentals de Javier Corcuera ("La espalda del mundo, "El maquis de la memoria"), li va entusiasmar el llibre d'Escribano i va comprar-ne els drets. En una presentació del projecte ja en rodatge diria que la pel·lícula relata "la història i les actituds de tres joves: Salvador, el seu advocat Oriol Arau i d'un dels seus carcellers, Jesús Irurre (...) Tres actituds que reflecteixen "l'esperit de rebel·lia dels joves" en aquella època que avui pot semblar estranyament llunyana, sobretot perquè ha estat bastant ocultada. Segons Roures, "Salvador" inclourà escenes en castellà, català i francès, un diversitat lingüística que recorda la utilitzada en pel·lícules com "Terra i llibertat". La llengua catalana estarà present en un 25% del film, "bàsicament en les relacions familiars i amb els companys, perquè era impossible fer la pel·lícula sense visualitzar que hi havia una repressió de la dictadura contra la llengua catalana".





por los consejos obreros
por el comunismo libertario
por la auto-organización de
la lucha de clase
por la autogestión
a la huelga insurreccional
viva la anarquia



El seu director és Manuel Huerga, amb el qual Mediapro acabava de realitzar una espècie de documental del Fòrum ("Money is money") i que abans havia dirigit "Antàrtida" (1995), una història d'autodestrucció d'una parella a través de les drogues el to de la qual, esteticista i difús, no va convèncer. Huerga va explicar que el film reconeix "un deute amb la història i amb una generació, l'última que va lluitar no només contra el franquisme sinó també per uns ideals, i que ha estat eclipsada per una transició incompleta i una mica potinera". Tan potinera com les declaracions de Maragall i Zapatero, que quan parlen de la República repeteixen com a papagais que per a què si tenim la sort de gaudir d'un rei que és "el primer republicà".

"Salvador" tindrà dues hores de durada i s'ha rodat a Barcelona, València i França durant 13 setmanes. Les escenes ambientades en la presó Model de Barcelona es roden en una presó valenciana que ja no està en funcionament atès que la Model actual es troba massa "maquillada". En el repartiment hi participen 85 actors, entre els quals destaquen en els papers principals Daniel Brühl (Salvador Puig Antich), el ja cèlebre protagonista de "Good bye Lenin", Tristán Ulloa (Oriol Arau, advocat de Puig Antich), Leonardo Sbaraglia (Jesús Irurre, carceller), Leonor Watling (Montse Plaza, companya sentimental de Puig Antich) i Íngrid Rubio (Margalida, l'última nòvia de Puig Antich). També hi participen actors com Celso Bugallo, Joaquín Climent, Joel Joan, Antonio Dechent, Biel Durán, Aida Folch o Carlota Olcina... La música correrà a càrrec d'algú tan adequat com Lluís Llach, que ja havia dedicat en el seu moment una de les seves cançons més conegudes a Puig Antich. L'emblemàtic cantant català va declarar que la seva participació en la pel·lícula "és una espècie d'oferiment de venjança històrica, afrofitant l'oportunitat que em dóna la vida de poder participar amb la meva música en la reivindicació d'una generació que va entendre la lluita d'una forma determinada, que avui de vegades és difícil d'entendre, en uns moments en els quals davant unes dictadures tan tancades la violència era una de les sortides tan legítima com qualsevol altra".

Es tracta, per tant, d'un projecte que ha creat moltes expectatives i del que cal esperar que no siguin decebudes com tantes vegades ocorre en el cinema quan les petites anècdotes i els aspectes més sentimentals s'arriben a imposar sobre altres consideracions més profundes.

De moment, el projecte ens ha permès recordar aquella tragèdia que va marcar tota una generació igual que la mort de Julián Grimau o els assassinats d'Atocha van marcar-ne d'altres. Ens permet parlar d'aquella tragèdia que va començar quan el 25 de setembre de 1973 Salvador Puig Antich va ser detingut. Acabava de tenir un forcejament amb la policia com a resultat del qual havia caigut mort l'agent Francisco Jesús Anguas Barragán, subinspector del Cos General d Policia del règim, que seria degudament exaltat per la premsa addicta. El mateix Puig Antich també va resultar greument ferit i, després de passar per l'hospital, va ingressar en la presó Model de Barcelona a l'espera d'un Consell de Guerra; durant la seva estada en la presó, va ser torturat en diverses ocasions. Mai no es va mostrar ni es va voler oferir la prova balística que evidenciés que el tir provenia de l'arma que duia Salvador com a militant del MIL (Moviment Ibèric d'Alliberament).

Salvador havia estat el tercer de sis germans en una família de classe mitjana, havia estudiat a La Salle Bonanova on havia tenir un altercat amb un religiós que maltractava un company més feble. Pel seu caràcter generós, va ser qualificat com un amic de "les causes perdudes". Va començar a estudiar Econòmiques, carrera que va abandonar per dedicar-se a la militància revolucionària. En concloure el servei militar, va entrar en relació amb alguns militants anarquistes amb els quals va formar el Moviment Ibèric d'Alliberament (MIL), una organització que mai no va so-

continua a la pàgina 25 >

ve de la pàgina 24 >

brepassar la dotzena de militants. Amb la intenció d'ajudar els obrers en vaga, el grup va cometre una sèrie d'atracaments a entitats bancàries fins que Salvador va extraviar una bossa que va atreure l'atenció de la policia.

El MIL va ser creat seguint les petjades del "maquis" urbà anarquista tipus Sabaté i Facerías, veritables llegendes per al poble d'esquerres a Catalunya; recordem que el cinema ja va retre homenatge al que va ser el seu fundador, iniciador i alma mater, Oriol Solé Sugranyes, que va morir abatut per la Guardia Civil quan intentava escapar de la presó de Segòvia juntament amb presos d'ETA, fet contat per Imanol Uribe en "La fuga de Segovia" (1981) en què Oriol és interpretat per un molt apropiat Ovidi Montllor. Els objectius bàsics del grup passaven per atracar bancs amb la finalitat d'aconseguir diners per donar suport als sectors més combatius del moviment obrer. Els que vulguin una major informació compten amb llibres com "El MIL: una historia política", de Sergi Rosés Cordovila (Alikornio, Barcelona, 2003) i "El MIL y Puig Antich", i així va ser, i de quina manera.

La posició de la direcció del PSUC -veritable força hegemònica en la clandestinitat- va ser confiar en la pressió de les "personalitats". Adolfo Castany, un amic llibertari, ens ha contat com van demanar la paraula en una reunió de l'Assemblea de Catalunya, en la qual Antoni Gutiérrez Díaz es va cobrir de glòria quan va tallar la pregunta dient: "Això no toca avui. No està en l'ordre del dia". Es parlava molt que corrien diverses peticions de clemència -des de la del Vaticà fins a la de Willy Brandt-, però com també era habitual, a Franco no li va tremolar el pols; és més, va obligar en certa manera a "mullar-se" a altres personatges del règim, després consagrats "demòcrates" com Pío Cabanillas, Martín Vila (qui encara s'atreveix a justificar públicament la seva actuació en aquells temps com s'ha pogut veure en una recent debat sobre l'obra del inclassificable i inqualificable Albert Boadella, "La torna de la torna"), i per descomptat Fraga Iribarne, tots van participar en un muntatge cruel i esperpèntic en el qual els jutges militars semblen extrets de l'obra immortal de Ramón M. Valle-Inclán "Los cuernos de don Friolera". sions manifestades per Joan Rodríguez, dirigent obrer de Comissions que conta en el seu testimoniatge recollit en el llibre de El Topo "Elogio de la militancia" la voluntat de la base obrera del PSUC per oferir una resposta i la impressió que li va causar la denúncia en una d'aquelles reunions en una església que va acabar violentament amb un cop de porta, un gest que resultava bastant representatiu de la reacció irada i desesperada dels que temien el pitjor. La mateixa indignació va portar molts militants a tractar de fer acte de presència en el soterrament de Salvador en una muntanya de Montjuïc acordonada per les forces repressives que feien entornar-se a tot el món.

No va ser fins que es va complir l'execució que es va arribar a una resposta tardana que aquesta vegada va englobar tant l'extrema esquerra i les Joventuts Comunistes com a molta gent independent. Aquella va ser una de les majors manifestacions celebrades a Barcelona mentre el Caudillo encara matava. Per controlar l'ordre, van ser necessaris grans reforços de "grisos" dels anomenats "especials" que van bastonejar a tort i a dret a qualsevol que se li va posar mateix, en aquell lloc que ells identificaven com un bon "exemple" del que la policia era capaç de fer en la més absoluta impunitat.

Quan l'execució es va veure com a inevitable, la commoció va ser extraordinària. Un testimoni del moment de la seva mort dirà: "Molt poques vegades una ciutat com aquesta s'ha identificat tant amb un fet". Salvador Puig Antich, aquell noi el final del qual tant ens va commoure, va ser l'últim que va sofrir garrot vil a l'Estat espanyol juntament amb un presumpte Heinz Chenz, també presumpte polonès que havia matat a un policia en una batussa en un bar de Tarragona i que va anar "la torna", alguna cosa així com el contrapès amb el qual va completar l'assassinat polític legal de Salvador; fet que va motivar la famosa obra de Els Joglars que es va convertir en un dels "escàndols" polítics més apassionants de la "transició" quan des de l'Exèrcit es va provocar la seva prohibició i la presó per als autors.

Aquesta obra ens duia a descobrir altra pàgina complementària, la de "l'afegit" d'un no ningú per desfigurar el caràcter polític del crim, una monstruositat que ja ha donat



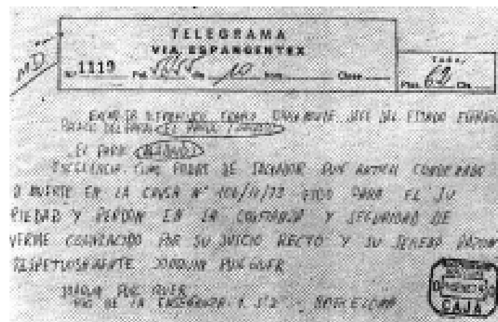




del malaguanyat Antonio Téllez (Virus, Barcelona).

Fill genuí d'aquell maig del 68 que va ser l'horitzó de la seva generació, Salvador reunia en el seu ideari elements molt diversos i referents ideològics tan amplis com "Dany" Cohn Bendit (el jove), Wilhem Reich del combat sexual de la joventut i per descomptat el "Che" Guevara, tot això des d'una perspectiva "anarquista" molt apartada del que s'havia convertit la ja tradicional CNT.

Com era habitual, el règim el va presentar com un mer bandit. El que ja no va ser tan coherent és que des de certa esquerra se'l tractés com un terrorista, algú que pertorbava el plantejament de la "reconciliació nacional" en la seva interpretació més moderada, o sigui com una superació de la guerra civil de manera que tant franquistes com republicans es poguessin sentir "a gust". Quan ETA va fer saltar pels aires a Carrero Blanco, Salvador va intuir clarament que el règim es venjaria en ell



TELEGRAMA
VIA ESPANGENTEX
1119

CAJA

En aquell moment, solament l'esquerra radical va donar la cara amb manifestacions minoritàries però molt efectives i en les quals algunes sucursals governamentals i bancàries van pagar la ràbia continguda de qui no es resignava a esperar els bons oficis de les "personalitats". Els de la "Lliga" i altres grups minoritaris que van desplegar tot tipus de plataformes i accions "exemplars" per denunciar l'actitud del "Partit", i en aquest sentit trobo reveladores les impres- a tir. També es va fer notar un ampli desplegament de "secretes" que convenientment disfressats van provocar diversos paranys que van causar nombroses detencions. Tal com ens han contat els obrers de Miniwatt (cf. "Miniwatt-Philips. La memòria obrera", Editorial El Viejo Topo), un any més tard un dels seus companys sindicalistes, Lamela, va ser torturat i traslladat a la nit al peu de la tomba de Puig Antich, on li van posar una pistola al cap amenaçant-lo de matar-lo allí lloc a un llibre i investigació i a un documental apassionant titulat, "La mort de ningú..."

Cal felicitar-se que ja es puguin realitzar pel·lícules com "Salvador" amb la qual puguem recuperar una història que ens han robat. Serà qüestió, doncs, de fer un esforç perquè la seva distribució provoqui una catarsi com la que, per motius molt diversos i amb qualitats controvertides, van suscitar títols com "Terra i Llibertat" o "Mar adentro", o sigui el contrari del desinterès que van acompanyar altres films com "Siete días de enero", una esforçada i sensible pel·lícula sobre l'assassinat d'Atocha que va significar el final de la irregular però apassionant trajectòria de Juan Antonio Bardem i que va ser estrenada pràcticament d'amagatotis sense una "societat civil" que la fes seva.

Afortunadament, moltes coses han canviat des d'aleshores, quan es començava un camí cap a enrere, mentre que ara tot indica que comencem un camí cap a endavant.

> RECORDEM

Aire de llibertat

Carlus Jové

Quan George Orwell arribà a Barcelona, unes setmanes després de l'inici de la revolució, només pogué sorprendre's del que allí hi va veure. A "Homenatge a Catalunya" ens explica que al carrer no es veia massa gent amb robes cares, sinó treballadors i treballadores amb la roba de treball i les insígnies de les seves organitzacions.

Durant uns mesos, un obrer de la més baixa categoria es podia permetre el luxe d'anar a menjar a l'Hotel Ritz sense pagar absolutament res, presentant només el carnet sindical o l'acreditació de milicià. Ni tan sols els toreros lluïen els seus vestits, sinó que sortien a l'arena amb roba de carrer i alçant el puny.

Com comenta Orwell, era la primera vegada que podia veure una ciutat controlada pels treballadors i les seves organitzacions. Això no tan sols es traduïa en l'absència d'amos, sinó també en un ambient diferent al carrer. Banderes, pancartes, grans cartells animant a la revolta, ocupació per part dels treballadors de les seus de grans empreses, el transport públic redecorat amb els colors dels sindicats, etc.

És evident que la ciutat vivia un gran carnaval, una festa major, i encara que la guerra tot just començava, les esperances en un futur completament diferent, un futur que ja començaven a viure a petita escala, eren més grans que mai.

Un pot intentar reviure aquesta màgia quan baixa per la Via Laietana (aleshores rebatejada via Durruti) i recorda que els edificis de Foment de Treball foren les oficines de la Confederació Nacional del Treball i de la Federacó Anarquista Ibèrica (CNT-FAI), quan s'imagina els grans edificis que envolten la plaça de Catalunya presos pels obrers armats, o que el passeig de Gràcia deixà de ser un barri de burgesos per convertir-se en una de les zones fortes del Partit Obrer d'Unificació Marxista (POUM).

La transformació d'una ciutat com Barcelona per l'impuls de la lluita obrera és un petit exemple de quina podria ser la transformació a més gran escala. Foren moltes les ciutats i pobles, fins i tot els més petits i amagats, que arribaren a canviar completament la seva forma de funcionar.

La col·lectivització de les terres o de la indústria havia necessàriament de canviar les relacions socials i els costums.

Afortunadament, sovint no ens fa falta anar massa enrere en el temps per flairar l'aroma d'aquells temps. Tan sols ens cal mirar què fan els i les treballadores de Zanon i, a una molt petita escala, intuirem quin aire es devia respirar en aquells dies de 1936 quan uns quants milers de treballadors i treballadors es van proposar no tan sols acabar amb el feixisme que s'aixecava amenaçant no només a l'Estat espanyol sinó a bona part d'Europa, sinó també construir un nou entorn social, econòmic i humà.

> CRÒNIQUES SOTA EL SOLC



SOUND SYSTEM FM "ROOTS IN SESSION"

Sons de llibertat a les ones

Carlos Undergroove
undergroove @ mixmail.com

Des del 7 de juliol del 1989, part les ones hertzianes de Barcelona i la seva àrea metropolitana tenen un clar color jamaicà. Els sons mes càlids, paraules de llibertat, la 'rebel music', 'reggae', 'ska', 'dancehall', 'dub'... s'expandeixen per l'aire per arribar a les nostres orelles de la mà de dos grans experts: David "Dr. Decker" i Xavi "Papa Dick". Al 100.4 de la FM tots els dimarts de 22 a 24h, Sound System FM és avui en dia quelcom més que un programa de ràdio. Sound System FM amb el temps ha estès el seu camp d'acció a la premsa escrita, a l'organització d'actes cultural i musicals i a la posada en marxa del projecte MABRAK dedicat a la cooperació amb Etiòpia.

Sound System FM ha anat creixent a poc a poc, amb il·lusió i dedicació, amb l'ajuda de molts especialistes, estudiosos, amics i companys, amb la participació d'artistes de la mida d'Alton Elis, U-Roy, Luciano, Morgan Heritage, Buju Baton, Mad Professor... per anomenar només una mínima part dels artistes destacats que han passat pels seus micròfons.

I ara, per donar a conèixer aquest interessat projecte, editen un doble CD amb una increïble recopilació de temes de tots els gustos i estils, des de l''ska' inèdit de la sintonia de sortida del programa, gravada pel trombonista Dom Drummond amb els Skatalites el 1965, fins a l'últim projecte de Paul St. Hilaire, més conegut com a Tikiman amb el seu segell Falsed Tuned. Una veritable diàspora de sons jamaicans, un recorregut per l'esperit de les arrels d'aquesta música que ha sabut sobreviure el pas del temps.

Dins d'aquest recopilatori ens trobem un primer CD centrat principalment en el 'reggae' clàsic a la seva epoca daurada, el 70 i els primers 80. En el segon CD ens trobem algunes mostres significatives del 'reggae' fet més enllà de les fronteres jamaicanes en els últims 15 anys, prova inequívoca que els sons jamaicans continuen generant música de gran qualitat i amb visió de futur. Entre temes inèdits i edicions especials per a aquest recopilatori navegem amb The Cosmic (UK), The Agitators, el valencià Nano Bravo o Dr. Calipso. soundsystemfm@yahoo.es

SOBRE EL LLIBRE "L'HOME MÉS BUSCAT" DE JOSEP CLARÀ

Massana, un mite de la guerrilla anarquista

Núria F.

L'autor del llibre "Marcel·lí Massana, l'home més buscat", de Rafael Dalmau Editor, coneixedor en profunditat del maquis català -ja havia publicat un llibre sobre Ramon Vila "Caracremada"- segueix en ordre cronològic la vida de Marcel·lí Massana, lluitador llibertari de la comarca del Berguedà, basant-se en documents judicials i escrits i en correspondència del protagonista, sobretot amb Josep Ester Borràs, també berguedà i resistent destacat contra el nazisme, i amb Josep Peirats.

La personalitat de Massana -potser començada a definir de molt petit per haver quedat orfe als set anys i per haver estat criat per un oncle capellà- queda reflectida en el llibre, des de la visió dels funcionaris i afins al règim franquista, com la d'un bandoler i criminal sense escrúpols, i des del cantó de la gent que col·laborava amb la guerrilla i els exiliats és vist com un home valent i just que es jugava la vida per colpejar els partidaris de la dictadura. El que queda clar és la capacitat de lideratge en les seves accions, que van portar les forces policials a fer una prioritat la seva captura, i més tard, quan ja és instal·lat a França amb la condició de refugiat polític, a demanar-ne l'extradició.



El llibre ens situa en l'àrea geogràfica de l'Alt Llobregat, on Massana i el seu grup van dur a terme diverses accions d'expropiació, sabotatge i en alguna ocasió enfrontament amb la Guardia Civil. També, en no poder agafar els guerrillers, la repressió va caure sobre les persones que els donaven suport i acolliment, de manera brutal en forma de tortures, presó o assassinat aplicant la Llei de fugues. A partir de 1951, Massana ha d'enfrontar-se amb una situació complicada a França, ja que és a punt de ser expulsat del país. És confinat en departaments allunyats de la frontera i els seus amics i companys residents al sud. Passa per una època de desmoralització i un cert abandonament per part de la gent de la CNT, però a poc a poc va remuntant la seva vida a nivell personal i laboral. Mai més no tornarà a la guerrilla. Després de la Llei d'amnistia de la Transició postfranquista, Massana tornarà a Catalunya i al Berguedà, però acabarà la seva vida en una vall occitana al vessant nord dels Pirineus.

El llibre es tanca amb un apèndix documental que inclou des d'articles i cartes fins a poemes escrits pel mateix Massana de caire popular i força divertits. Tot plegat esdevé un retrat complet d'un personatge mític del maquis en totes les dimensions de la seva trajectòria vital.

'Crónicas de la guerra de España'



MIGUEL HERNÁNDEZ
Edita Fundación Domingo Malagón, col·lecció 70 aniversari de la guerra civil, en col·laboració amb Flor del Viento Ediciones

Flora Pla

La Fundación Domingo Malagón (de la qual no tenim més referències que aquest mateix llibre ressenyat) ha editat una col·lecció commemorativa de la guerra civil, amb autors com Miguel Hernández, Abel Paz, Eduard Pons Prades, etc. El primer volum d'aquesta col·lecció són aquestes "Crónicas de la guerra de Espanya", que recull diversos textos polítics en prosa del poeta Miguel Hernández, publicats majoritàriament a revistes de propaganda lligades a l'Exèrcit Popular o al comissariat polític (publicacions tals com "La Voz del Combatiente", "Milicia popular", "Al ataque", "Ayuda", "Pasaremos", etc.). Els textos ens presenten un Miguel Hernández igual d'emotiu que als seus poemes, però que vehiculen unes reflexions polítiques, culturals i artístiques que ultrapassen la capacitat expressiva d'aquests, malgrat les inevitables posicions partidistes i propagandistes pròpies de l'adscripció política de l'autor i del seu compromís com a comissari polític d'una divisió de l'Exèrcit Popular.

D'innegable interès, s'hauran de resseguir amb cura les properes publicacions de la col·lecció, malgrat alguna errada important en aquest primer llibre (com comentar a la contraportada que l'any en què va morir el poeta de l'"Andaluces de Jaén" va ser el 1944, quan va ser el 1942, empresonat pel règim).

'El maquis' d'Alfonso Domingo



ALFONSO DOMINGO
RBA Ediciones

Pau Juvillà

El llibre "El maquis" d'Alfonso Domingo, publicat per RBA Ediciones, forma part d'una nova sèrie de col·leccionables de venda als quioscs titulada "Testimonios de la guerra civil".

El llibre, tal i com diu l'autor en l'inici, no és un llibre d'història sinó d'històries, ja que a través del testimoni d'homes i dones que van participar en el maquis, tant com a guerrillers com a enllaços, Alfonso Domingo fa un breu repàs per totes les principals agrupacions guerrilleres existents a l'Estat espanyol, fonamentalment entre 1942 i 1955.

Els testimonis conformen un relat dur i descriuen com el règim franquista es va acarnissar contra els enllaços i col·laboradors de la guerrilla i tota la família d'aquests, sobretot en les zones rurals, amb la desaparició física, les tortures, anys de presó i la marginació, deixant a tota aquesta gent en la pobresa i la misèria,

Ens fa un breu repàs de la guerrilla urbana de Catalunya, d'en Faceries, d'en Sabaté i de la fallida invasió de la Vall d'Aran, ens parla de les diferències entre la CNT, el PCE i els socialistes i de l'abandonament que molts dels guerrillers i els seus enllaços van patir quan els partits van determinar que calia acabar amb la guerrilla.

En el fons és un llibre d'esperança, de milers d'exemples, molts per sort encara vius, que malgrat tot val la pena lluitar. Quan nosaltres escriguem la història amb majúscules, deixant de banda la que escriuen els vencedors i els que defensen que no hi ha res a fer, caldrà dedicar un raconet petit però necessari a totes elles i ells.

Llibres

"Lengua, ideología y poder. La hegemonía del inglés"



DONALDO MANCEBO, BESSIE DENDRINOS I PANAYOTA GOUNARI
Barcelona, Graó, 2005

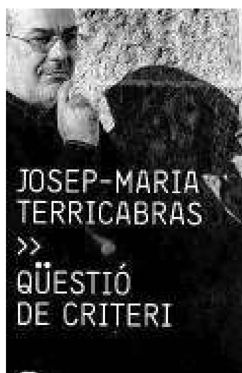
Josep Estivill

Aquest llibre reflexiona sobre l'avenç vertiginós de l'expansió de l'ús de la llengua anglesa com a llengua franca a tot el món. En concret, abasta els mecanismes de difusió a través dels models curriculars d'ensenyament de les llengües estrangeres en els països de la Unió Europea on l'anglès desplaça els altres idiomes com a primera opció en l'oferta educativa a les escoles.

Els autors analitzen aquesta realitat d'acord amb els criteris del darwinisme social, una mena de racisme que amb l'excusa dels avantatges d'aprendre anglès fomenta la marginació de les llengües pròpies dels ciutadans de cultures o ètnies considerades dèbils o inferiors. Així, aquest raser ideològic el veiem a Alemanya, on els infants d'origen danès o serbi aprenen en les seves llengües maternes mentre que als d'origen kurd, turc i italià se'ls considera estrangers i han d'estudiar en alemany. La gran paradoxa de la Unió Europea és que mentre l'expansió de l'anglès enforteix la unitat política porta, pel contrari, a l'abandonament de la riquesa lingüística, llençada a les escombraries com si fos una càrrega fastigosa.

El llibre, però, és de lectura una mica espessa i, en realitat, tampoc no presenta respostes ni planteja preguntes; però sí que suggereix idees i presenta exemples que ens forcen a pensar sobre els efectes nocius de l'expansió de l'anglès com la llengua de penetració de la ideologia neoliberal.

"Qüestió de criteri"



JOSEP MARIA TERRICABRAS
Barcelona: Mina 2005

Josep Estivill

Darrer llibre del filòsof català que recull una sèrie d'articles publicats a la premsa diària. La primera part està dedicada als articles sobre la vida pública, la cultura democràtica i el civisme, i la segona conté els que denuncien els excessos en la gestió política ocorreguts durant el mandat de majoria absoluta del Partit Popular. En aquesta segona part els articles s'ordenen cronològicament des del 30 d'abril del 2000 fins al 14 de març de 2004, en plena sotragada pels atemptats a Madrid.

El llibre repassa qüestions com el pensament únic, l'autodeterminació, l'ètica, la corrupció, la seguretat pública, el terrorisme, la repressió, la violència, els drets humans, etc. Els drets individuals i col·lectius en el marc del sistema democràtic sovint desnaturalitzat per l'autoritarisme d'alguns partits polítics. Planteja també la necessitat que el ciutadà participi activament en la crítica dels poders públics com la principal garantia per al manteniment de la democràcia.

Recomanem la lectura d'aquest llibre perquè planteja qüestions lligades a l'ètica política des d'una òptica fins a cert punt incòmoda perquè insisteix en la necessitat de controlar els poders públics. Són articles molt curtets i escrits amb un estil molt àgil que es poden llegir d'una tirada. Tota una alenada d'aire fresc en un panorama mediàtic molt asfixiant.

"La CNT durante el franquismo. Clandestinidad y exilio (1939-1975)"

ÁNGEL HERRERÍN LÓPEZ
Siglo XXI de España Editores

Jordi Martí Font i Col·lectiu Catalunya

La CNT va ocupar un paper important en el convuls segle XX a l'Estat espanyol, un paper que ja hem dit que està mancat d'una bibliografia accessible, crítica i que abasti tots els àmbits generals d'estudi possibles.

El seu moment de màxima esplendor va tenir lloc durant la guerra civil, període en el qual va arribar a comptar amb prop de dos milions d'afiliats. No obstant això, ja en els últims anys de la dictadura franquista, la CNT havia pràcticament desaparegut. Les vicissituds que van conduir a la central anarcosindicalista a aquesta situació no han obtingut resposta fins al moment. I només amb estudis com aquest que tenim damunt la taula podrem fer-nos una idea de les veritables raons d'aquesta debacle, més enllà de les versions deformades i parcials a què estem tan acostumats.



Aquest llibre analitza l'esdevenir de l'organització anarcosindicalista durant els gairebé quaranta anys de dictadura en el nostre país i desgrana aquelles situacions que van influir en l'eclipsi cenetista tals com la repressió, l'actuació dels grups d'acció anarquista, les relacions de la CNT amb el Sindicat Vertical i amb altres organitzacions opositores al règim, l'enfrontament entre l'interior i l'exili, i l'evolució ideològica.

Per a això l'autor ha recorregut a una important combinació de fonts, que van des de les més de trenta entrevistes realitzades a Espanya, França i Mèxic, fins als arxius d'institucions internacionals de les organitzacions polítiques i sindicals antifranquistes. Una part important de la investigació es basa en fonts del propi règim –com els Arxius Policials, els Arxius de Governs Civils o l'Arxiu del Tribunal Militar de Madrid-, algunes d'aquestes inèdites, fet que ha permès realitzar un primer balanç sobre la dura repressió soferta per la CNT.

Revistes



SOLIDARIDAD OBRERA
Revista del sector desfederat de la CNT de Catalunya, Joaquim Costa, 34, entresol, 08001 Barcelona, cnt-soliobrera@hotmail.com



KANAL
Publicació periòdica de la Secció Sindical de Confederació General del Treball a la CCRTV, arriba al número 21.



L'ATENEU
Revista de la Plataforma de Defensa del Solsonès, crítica i defensa del territori, www.geocities.com/revistalateneu / revistalateneu@yahoo.es



ALBESÒS
Revista llibertària molt recomanable feta des de l'Ateneu Llibertari del Besòs. Es pot llegir sencera a www.albesos.tk

> IMATGES QUE PARLEN



Debats polítics i pluralitat

Josep Estivill

És un clàssic en aquesta secció referir-nos a programes del Canal 33. Ho hem fet moltes vegades ("Karakia", "3r3a", etc.) i avui no serà la darrera. Volem parlar, en particular, del programa de debat "Àgora" dels dilluns a la nit (actualment de 10 a 10.30 h) i elogiar-ne la pluralitat d'opcions ideològiques dels convidats que hi són presents.

"Àgora" és un programa de debat sobre temes d'actualitat, de caràcter polític i més aviat de l'àmbit català: els Papers de Salamanca, la crispació política, les relacions amb l'Església, el boicot als productes comercials catalans... En aquests darrers mesos un dels temes estrella ha estat la discussió al voltant de l'Estatut: les negociacions, les reacions amb Espanya, etc.

El que més ens agrada d'aquest programa és l'esforç de l'equip de producció de convidar sempre una representació de tots, o gairebé tots, els punts de vista. Recordem, per exemple, quan es va parlar del conflicte al País Basc que hi havia la presència de l'esquerra abertzale (una presència impensable en una televisió espanyola i quan la campanya anticatala a la Cadena Cope estava en el zenit portar el cap d'informatius de l'esmentada emissora per parlar amb els d'aquí. Els mitjans de comunicació de la caverna es caracteritzen per una descarada idolatria cap al pensament únic.

Al programa magazine que fan a les tardes precisament a la Cadena Cope, "Las tardes con Cristina" amb Cristina López-Schlichting, mai no porten ningú que no sigui un defensor total del seu concepte autoritari de nació espanyola sinó que sempre tots els tertulians manifesten una coincidència tan alta sobre la necessitat i urgència de defensar Espanya de la seva -suposada- desintegració, que no es produeix la més mínima discrepància si no és dels matisos de veure qui s'escandalitza més amb la situació política actual. I quan troben algun ressentit doncs li donen tota la canxa del món possible, com en el cas de l'Albert Boadella a qui li dediquen tota mena d'elogis com la clarividència analítica i la seducció personal.

Nosaltres preferim, pel contrari, que els programes de la televisió, com els de la ràdio i les informacions dels diaris fomentin la pluralitat dels punts de vista. Que en els debats hi hagi representants fins i tot d'aquelles postures amb les quals no s'hi està gens d'acord. Això és una necessitat d'higiene democràtica i a l'"Àgora" això forma part de la seva manera de ser.

NOAM CHOMSKY, LINGÜISTA I PENSADOR LLIBERTARI

'La pitjor classe d'opressió és aquella que interioritzem'

"Fins i tot els anarquistes es descobreixen a si mateixos en actes d'autoritat il·legítima"

> LA FRASE...



"Les certeses només s'aconsegueixen a través del diàleg amb els altres"



«Convertir-se» a un «sistema de creences» tancat és una mica absurd en la mesura que ningú posseeix la veritat absoluta.

Jon Bekken i Mike Long,
"Anarcho-Syndicalists Review"

Aquesta entrevista va ser realitzada per el 26 de març de 1999 al despatx de Noam Chomsky a Boston. L'entrevista duia per títol "Reform And Revolution: Noam Chomsky on Anarcho-Syndicalism", i va aparèixer a la revista nord-americana "Anarcho-Syndicalists Review", num. 25-26, 1999. Comencem la seva publicació en aquest "Catalunya" i la completarem en posteriors edicions.

-El teu acostament a l'anarcosindicalisme, i en particular a l'obra de Rudolf Rocker, es produeix quan encara eres molt jove. Sabem d'aquesta aproximació gràcies a la recent biografia de Robert Barsky (1) i també, de passada, a alguns dels teus assajos (2). Què ha fet que mantinguis aquesta lleialtat al llarg dels anys impedint, per exemple, que et convertissis a alguna de les varietats del sistema de creences marxista? Creus que els anarquistes tenen alguna cosa que aprendre dels socialistes autoritaris, i/o a l'inrevés?

-Bé, en primer lloc, vull dir que paraules com «lleialtat», «conversió» o «sistema de creences» em resulten molestes. No crec que vincular-se amb cap «sistema de creences» hagués d'anar més enllà del que aquesta relació et permet, per exemple, en les ciències exactes. «Convertir-se» a un «sistema de creences» tancat és una mica absurd en la mesura que ningú posseeix la veritat absoluta. Les certeses només s'aconsegueixen a través del diàleg amb els altres i en el combat contra els errors propis.

Això és cert en molts sentits. Per això, no crec que calgui mantenir cap mena de lleialtat. És més, si ens acostumem a afrontar els problemes de la vida en clau de «lleialtats», «conversions», «sistemes de creences», i altres termes anàlegs, estem perduts per endavant. Ens haurem allunyat definitivament de l'àmbit d'un discurs constructiu, racional i moral, un àmbit on cap d'aquestes qüestions existeix com a tal.

D'altra banda, tots canviem al llarg de la vida; jo mateix he anat modificant la meva opinió sobre multitud de coses al llarg del temps. Una mica semblant, dit sigui de passada, li va passar a Rudolf Rocker, el qual va acabar la seva vida defensant una mena d'anarcocapitalisme (3). No obstant això, molt del que vaig aprendre de Rocker o en esdeveniments com la Revolució Espanyola, encara em sembla aprofitable: en aquells temps fins i tot els feixistes tenien alguna cosa intel·ligent per dir. Per a aprendre una mica dels altres no és necessari compartir tots i cadascun dels seus principis. Si fos obligatori creure en tot el que algú diu per a arribar a aprendre una mica d'ell, llavors estaríem adoptant un comportament religiós. Per això, a mi em sembla que l'última cosa que desitjaria un anarquista seria considerar si més no la possibilitat que no es pot aprendre res de persones amb creences diferents. I a l'inrevés, la possibilitat que ningú pot aprendre res d'un mateix, i que tot aquest assumpte es resumeix a procurar convertir un sistema de creences a un altre. Per contra, si ets una persona responsable, el més probable és que acabis posseint pensaments i idees procedents de molts sistemes de creences distints, incloent algun que hagis desenvolupat per tu mateix.

-Podries donar-nos alguns exemples del que consideres especialment atractiu en la tradició anarquista, i també d'aquests problemes i les seves solucions que els anarquistes potser haguessin de buscar en altre lloc?

-El que em va atreure de la tradició anarquista va ser que, almenys tal com jo la vaig entendre, es basava en una denúncia constant de l'autoritat il·legítima: tota autoritat il·legítima ha de ser posada en qüestió per poder ser superada.

Això sembla una idea simple, elemental, però si et fixes en la història, veuràs com fins i tot els anarquistes es descobreixen a si mateixos incorrent en actes d'autoritat il·legítima. Un exemple, sabem que durant la Revolució Espanyola el brutal sexisme que impregnava la societat espanyola va ser posat en qüestió, però alguns dels anarquistes -entre ells hi havia fins i tot la Federica Montseny- pensaven que havia de mantenir-se aquest sexisme, és a dir, que era bo per a la dones ser objecte de mofa o insult quan passejaven pels carrers, o coses per l'estil. Aquest debat es va perllongar durant molt temps en els mitjans llibertaris. Del que es tractava és que les dones interioritzessin l'opressió i la degradació com una mica necessàries i beneficioses per a tots (4). Alguna cosa així com si un esclau digués «m'agrada ser un esclau, no tractis de canviar la meva situació». La pitjor classe d'opressió és aquella que interioritzem. I en aquest cas concret, havia anat penetrant fins i tot en l'interior del mateix moviment anarquista. Aquí tens un exemple d'aquesta classe de coses per a les quals no estàs preparat quan les descobreixes, però a les quals has d'intentar combatre.

En realitat, com tothom sap, als Estats Units va passar el mateix durant els anys seixanta. Una part important del moviment feminista contemporani es va desenvolupar a partir de conflictes interns en la nova esquerra, quan les dones van començar a prendre's de debò tota la retòrica de l'alliberament i van dir «Molt bé; però aleshores, per què sempre ens toca a nosaltres la porqueria?» Això va provocar problemes que no van ser insignificants. Xavals joves que es consideraven, amb raó, gent valerosa, que s'enfrontaven a l'autoritat i a múltiples perills a la vegada que pretenien trencar amb el poder del sistema..., de cop i volta van haver de contemplar-se en el mirall i dir-se «bé, doncs jo també oprimeixo a algú, i il·legítimament». Conec molta gent que ho va passar malament a la seva vida personal intentant solucionar aquests problemes. I el mateix va passar a l'interior dels grups que componien el moviment. Puc recordar-ho molt bé. Com sortir-nos-en amb el fet que érem solament els homes qui preníem decisions i posseíem l'autoritat? Com enfrontar-se a això? Mai no ens havíem aturat a pensar en això perquè es tractava d'una classe d'autoritat i opressió que teníem interioritzada; simplement no ens n'adonàvem. No obstant això, malgrat tot, aquí hi havia la idea que tota autoritat il·legítima sempre ha de ser posada de manifest i combatuda. I aquest em sembla a mi l'element més sà de la tradició anarquista: la voluntat d'enfrontar-se a tota autoritat il·legítima de forma immediata. Un principi que pot aplicar-se a qualsevol aspecte de la vida. **(Continuarà)**

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Civisme

Jordi Martí Font
(jordimartif69@mesvilaweb.com)

Diu el "Diccionari de la Llengua Catalana" de l'Institut d'Estudis Catalans que civisme és el "Zel pels interessos i les institucions de la pàtria". I jo em pregunto un cop i un altre què hi tinc a veure jo amb els interessos de la pàtria. M'ho pregunto perquè també em pregunto què és la pàtria i quines són les seves institucions.

Si la meva ciutat és "la pàtria" les seves institucions suposo que inclouen l'Ajuntament com a part constituent central, però si l'Ajuntament n'és la part central com s'entén que estigui en mans d'aquesta colla de manaires despòtics que han convertit la meva ciutat en un cau de rates especuladores i de sangoneres precaritzadores? No s'interessa aquesta institució "patriòtica" pels interessos dels qui vivim en "la pàtria" que administra? No li importem els qui només volem no ser explotats sense mesura i viure sense patir en una casa que tingui espai suficient per no haver de dormir-hi de costat? Definitivament, no. A aquest Ajuntament i als ajuntaments en general els interessa més l'estètica d'"Amelie", pulcra, colorista, agençada... de postal, vaja. Una estètica que no s'entreté a mostrar la misèria que generen "les institucions de la pàtria" i que només s'interessa per la pura imatge.

No importa la pobresa si la podem amagar convenientment i dissimulada; no importa l'especulació urbanística si qui fem fora de casa –desenes de persones invisibles cada dia- no es queda al carrer i ens l'embruta amb la seva presència; no importa l'explotació sexual de moltes de les dones i homes que es prostitueixen si aquesta es desenvolupa en espais allunyats dels ulls del turista; no importa la duresa del ciment de cada una de les places que s'han construït en les darrers vint anys si no hi roden per damunt les rodetes dels 'skaters' que hi aporten la poca vida que hi ha; no importa que la roba s'hagi eixugat tota la vida al balcó i sigui l'únic lloc on càpiga en els pisos-caixademistos on vivim si malmet la visió que els manaires municipals voldrien dels nostres carrers, on ells no viuen; no importa res que no es pugui convertir en mercaderia.

És aquí el problema. Les nostres ciutats ja no són llocs per viure-hi sinó negocis en si mateixes, venudes com a producte a qui les visita i s'hi està de passada. I aquesta torna a ser la pàtria dels qui manen i hi exerceixen l'autoritat. La pàtria dels diners. Qui vulgui viure a la ciutat ha d'atenir-se a les normes que dicta l'estètica mal entesa i el mal gust fet norma. La vida hi és prohibida i tot hi ha de ser tan gris com el ciment, tan gris com el pensament dels qui es vesteixen d'enrotllats per no deixar veure l'espectacle de seva pròpia misèria, de la misèria que les "institucions de la pàtria" que ells gestionen han creat i continuaran creant. Perquè aquesta és la feina dels patriotes institucionals: la creació de la misèria.